

Мики Спилейн

Отмъщението е мое

Глава 1

Той беше мъртъв. Лежеше на пода в пижамата си, мозъкът му бе разпръснат по целия килим, а моят пистолет по някакъв странен начин се бе оказал в ръката му. Разтривах лицето си в безуспешен опит да прогоня мъглата, която се бе загнездила в ума ми, но ченгетата не ми позволяваха да сторя това. Един от тях държеше ръката ми и ме обсипваше с въпроси, от които болките в главата се засилваха още повече, а другият ме удряше с влажен пешкир, докато не почувствах, че всеки момент ще се разцепя на две.

– По дяволите, престанете! – едва изговорих аз. При тези думи единият от тях се захили и ме блъсна обратно на леглото.

Не можех да мисля, не можех да си спомня нищо, в мен бушуваше горещ поток, готов всеки момент да изригне. Виждах само мъртвия момък в средата на стаята и пистолета си. Моя пистолет! Някой ме сграбчи за ръката и ме изправи, въпросите започнаха отново. Това беше повече, отколкото можех да понеса. Ритнах го с все сила в слабините. Дебелакът в панамената шапка изчезна от полезрението ми и започна да мучи, сгънат вероятно като джобно ножче. Може би съм се засмял... не знам. Във всеки случай нещо издаде дрезгави, пресеканали звуци.

– Ще му дам да разбере на това копеле – закани се някой, но преди да може да направи каквото и да било, вратата се отвори и появата на новия човек прекъсна всякакви разговори, с изключение на мученето, и аз разбрах, че Пат беше пристигнал. Гласът му съвсем не звучеше приятелски.

– Намери кога да се натряскаш!... Някой докосвал ли е този човек?

Някой не отговори. Дебелакът в панамената шапка се бе проснал в креслото и самотно стенеше.

– Той ме ритна. Кучият му син ме ритна... точно тук.

– Така беше, капитане – обади се другият глас. – Маршал тъкмо го разпитваше, когато той го изрита в ташаците.

Пат изръмжа някакъв отговор и се наведе към мен.

– Добре, Майк, ставай. Хайде, надигай си задника.

Ръката му ме прихвана през кръста и ме изправи под прав ъгъл на ръба на леглото.

– По дяволите, чувствам се като въшка – простенах аз.

– Страхувам се, че ще се почувстваш още по-зле. – Той взе мокрия

пешкир и ми го подаде. – Избърши си лицето. Изглеждаш ужасно.

Поех пешкира в ръцете си и зарових нос в него. Част от облаците започнаха да се разсейват и постепенно изчезнаха. Когато престанах да треперя, бях изправен на крака и почти изтикан в банята. Студените игли на душа се впиха в кожата ми и скоро стигнах до осъзнаването на факта, че съм човешко същество, а не душа, рееща се в свободен полет някъде из космическото пространство. Стоях колкото можах да издържа, затворих сам кранчето на душа и излязох от банята. Междувременно Пат успя да напъха една чаша горещо кафе в ръцете ми и практически я изля в гърлото ми. Опитвах се да му се ухилия над ръба на чашата, но в усмивката ми нямаше нищо забавно. Още по-малко забавни нотки имаше в тона на Пат.

Думите му излязоха навън като отвратено ръмжене.

– Свършвай с комедиите, Майк. Този път се натресе в огромна каша. Какъв дявол се е вселил в теб? За бога, трябва ли всеки път, когато се измъкваш от дълбокото, за теб да бъде прикачена и някоя дама?

– Тя не беше дама, Пат.

– Добре де, беше само едно момиче и аз го знам. Но въпреки това нямаш извинение.

Казах нещо мръсно. Езикът ми все още бе подпухнал и не можех да артикулирам правилно звуците, но той разбра какво имах предвид. Повторих го два пъти, докато се уверих, че беше наясно с намеренията ми.

– Я си затваряй устата – каза ми той. – Не си първият, на когото това се случва. Какво да нравя – да те удрям през зъбите с факта, че беше правил любов с жена, която бе убита, докато накрая не разбереш, че не можеш да помръднеш планината от мястото ѝ?

– Глупости! Те бяха двама.

– Добре, забрави за това. Знаеш ли какво лежи в другата стая?

– Разбира се, труп.

– Точно така, труп. Просто така си лежи. И двамата сте в един и същ хотел, но единият от вас е мъртъв. В ръцете му се намира твоят пистолет, а пък ти си пиан. Какво ще кажеш за това?

– Застрелях го. Тъкмо се канех да си лягам и реших да го застрелям, защото иначе нямаше да заспя.

Този път Пат беше този, който изрече някаква мръсна дума.

– Престани да ме будалкаш, Майк. Искам да разбера какво точно се е случило.

Посочих с пръст към съседната стая.

– Откъде се появиха тези биячи?

– Полицаи са, Майк. Полицаи като мен и искат да знаят същите неща, както и аз. Към три часа семейството от съседния апартамент чуло нещо подобно на изстрел. Помислили, че е някакъв шум от улицата, докато тази сутрин прислужницата не влязла в апартаментата и не видяла мъжа на пода. Изтичала веднага навън и се обадила на ченгетата. Това е. Сега ми кажи какво стана.

– Проклет да съм, ако знам – отвърнах аз.

– Проклет ще бъдеш, ако не знаеш.

Погледнах към стария си приятел Пат. Капитан Патрик Чембърс от нийоркския отдел за разследване на убийства.

Не изглеждаше много щастлив.

Почувствах се зле и стигнах до тоалетната чиния точно навреме. Пат ме остави да приключа с неприятните си занимания и да си изплакна устата с вода, след това ми подаде дрехите.

– Обличай се. – Устата му се разкриви и той поклати глава с явно отвращение.

Ръцете ми все още трепереха толкова силно, че започнах да псувам копчетата на ризата си. Напъхах главата си във вратовръзката, но не можах да закопчея яката на ризата, така че оставих проклетото нещо да си виси. Пат ми поддържа шлифера и аз се намъкнах в него, благодарен, че човек може да ти е приятел дори когато му се повръща от теб.

Когато излязох от банята, дебелакът в панамената шапка все още стенеше в креслото, само че този път ми беше на фокус и не мучеше толкова силно. Ако Пат не беше тук, сигурно щеше да ми изкара вътрешностите с работния край на полицейската си палка, при това щеше да се усмихва самодоволно, докато го правеше. Макар че нямаше да успее да свърши тази работа сам, помислих си аз.

Двамата униформени полицаи бяха дошли с патрулната кола. Освен тях имаше и още двама цивилни от местния полицейски участък. Не познавах никого от тях, нито пък те ме познаваха, така че резултатът беше равен. Двамата цивилни и едното ченге гледаха Пат с такова разбиране в очите, сякаш искаха да кажат: „Значи това е едно от ония неща, а?“

Пат бързо ги постави на мястото им. Той тикна един стол под мен, придържа друг за себе си и каза:

– Давай от самото начало. Искам да ми разкажеш цялата история, Майк, всеки детайл.

Облегнах се назад и хвърлих поглед към тялото на пода. Някой очевидно страдаше от чувство за приличие и го бе покрил с чаршаф.

– Името му е Честър Уилър. Притежава универсален магазин в Колъмбъс, щата Охайо. Магазинът е собственост на неговото семейство от доста време. Има жена и две деца. Пристигнал е в Ню Йорк с търговска цел.

Погледнах Пат и зачаках.

– Продължавай, Майк.

– Запознах се с него през 1945, точно когато се върнах отвъд океана. Това се случи в Синсинати, по времето, когато свободните хотелски стаи бяха кът. Имах на разположение стая с две двойни легла, а той трябваше да спи във фойето. Поканих го да заеме едното легло и той налага поканата ми като шаран мамалига. По това време служеше като капитан във военновъздушните сили, нещо от рода на агент по продажбите, работеше извън Вашингтон. На сутринта и двамата бяхме пияни-заляни, вечерта се разделихме и аз не го бях виждал до миналата вечер. Натъкнах се на него в някакъв бар, където се опитваше да се удави в една бира от самосъжаление към себе си, и ние отбелязахме по великолепен начин срещата си. Спомням си, че сменяхме баровете поне половин дузина пъти, след това той предложи да паркираме в стаята му за през нощта и аз се съгласих. Купих една бутилка уиски и след като се качихме тук, бързо ѝ видяхме сметката. Мисля, че започна да хленчи нещо, преди да стигнем равнището на козирката, но не мога да си спомня всички подробности. Последното нещо, което помня, бе, че някой ме халоса по главата, опитвайки се да ме събуди.

– Това ли е всичко?

– Да, Пат.

Той стана и огледа стаята. Един от цивилните полицаи предусети неговия въпрос и отбеляза:

– Нищо не е пипано, сър.

Пат кимна и коленичи пред тялото, за да го разгледа по-внимателно. Имах желание и аз да му хвърля един поглед, но стомахът ми нямаше да го понесе. Пат не говореше на никого, когато каза:

– Самоубийство, без съмнение. – След това обърна глава към мен. – Сигурно знаеш, че ще се лишиш от разрешителното си заради това, Майк.

– Няма причини. Не съм го застрелял аз – отвърнах аз киснат.

Дебелака изръмжа:

– Откъде знаеш, че не си ти, умнико?

– Никога не стрелям по хора, когато съм пиян – промърморих аз, – освен ако не ме рътат в ребрата и не се правят на корави типове.

– Ти си бил голям умник, бе!

– А ти как смяташе?

– Затваряйте си устата и двамата – сряза ни Пат. Дебелака млъкна и ми остави последната дума. Завлякох се до едно кресло в другия край на стаята и се проснах в него. Пат се съвещаваше на врата, в резултат на което всички, освен Дебелака, напуснаха. Вратата остана отворена, докато не влезе медицинският експерт с лекарската си чанта и статоскоп в ушите.

Малките човечета в главата ми отново започнаха да се трудят с чуковете, така че затворих очи и оставих ушите си да си вършат работата. Коронерът и ченгетата стигнаха до същите заключения. Беше стреляно именно от моя пистолет. Големият 45-калибров пистолет беше стрелял от много близко разстояние. Момчетата от дактилоскопичната лаборатория снеха отпечатъците от пръстите ми на пистолета, както и отпечатъците на Уилър. Неговите бяха отгоре.

Точно тогава повикаха Пат по телефона и докато той говореше, чух, че Дебелака изказваше някакво предположение на медицинския експерт, което ме накара да се изправа на нокти.

Дебелака казваше:

– ...съвсем елементарно убийство. Били са пияни и са се скарали за нещо. В момент на просветление е сложил пистолета в ръката му, за да изглежда като самоубийство. След това се е натряскал с уиски, за да може историята му да изглежда правдоподобна.

Медицинският експерт наклони глава.

– Доста разумна версия.

– Ти, мръсен, дебел негодник!

Изхвърчах от креслото като куршум от скорострелно оръжие и го изритах в кокалчетата. Нямаше значение, че беше ченге, щях да му издълбая трета дупка в носа, ако Пат не беше пуснал телефона и не бе засанал помежду ни. Този път той ме хвана за ръката и не ме пусна, докато не довърши разговора си. Когато тялото беше сложено на носилката и изнесено, Пат разкопча шлифера си и ми кимна да седна на леглото.

Седнах.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, той говореше повече на цивилните полицаи, отколкото на мен. Думите му излизаха с труд, но това беше не защото се спъваше в тях.

– Очаквах това, Майк. Ти и твоят проклет пистолет винаги сте били близо до това да си навлечете неприятности.

– Задръж, Пат. Прекрасно знаеш, че не съм го застрелял.

- Така ли мислиш?
- По дяволите, трябва да...
- Сигурен ли си, че не си?

– Стаята му беше изолирана от моята, а и аз бях толкова пиян, че дори не съм чул изстрела. Можеш да направиш парафинова проба на тялото, която ще потвърди думите ми. Аз ще настоявам за такава и това ще реши въпроса. За какво се джавкаме?

– За теб и твоето проклето желязо, ето какво! Ако той наистина се е самоубил, ти ще изхвърчиш на улицата без разрешително. Там горе не харесват хората, които носят огнестрелно оръжие и не знаят мяра в алкохола.

Този път ме накара да изстина. Очите му огледаха стаята, спряха се на дрехите, хвърлени на облегалките на столовете, на празните бутилки но перваза на прозореца, на угарките от цигарите, разхвърляни навсякъде по пода. Пистолетът ми лежеше на масата заедно с един празен пълнител, бяла пудра покриваше отпечатъците от пръстите.

Пат притвори очи и изкриви лицето си в недоволна гримаса:

- Да тръгваме, Майк.

Навялякох шлифера върху празния кобур и се наместих между двамата на задната седалка, готов за пътуването до главното управление. В задния си джоб имах квитанция за паркиране, така че не се тревожех за бричката си. Дебелака ме изгледа с поглед, в който се четеше надеждата да припадна и да ме изрита на някой завой. Беше грубо от моя страна, но трябваше да го разочаровам.

Поне за едно нещо бях доволен, че имах приятел в управлението. Пат сам се погрижи за тестовете и ме остави да вися долу, докато не подготвиха отчета с резултатите от тях. Бях напълнил половината пепелник с фасове, когато той се върна.

- Какво показаха изследванията? – попитах го аз.
- Засега си чист. По тялото са намерени частици от изгорял барут.
- Това улеснява нещата.

Веждите му се повдигнаха.

– Така ли мислиш? Окръжният прокурор иска да си поприказвате малко. Изглежда, си успял да намериш най-неподходящия хотел за сцена на представлението си. Управителят вдигна страшна врява, която е стигнала до ушите на голямото началство. Готов ли си?

Станах и го последвах към асансьора, като проклинах късмета си, че се бях накиснал със стария си приятел. Какво, по дяволите, му беше станало? Щеше да бъде много по-лесно, ако бе скочил през проклетия

прозорец.

Асансьорът спря и ние излязохме. Нямахме да бъде зле, ако тук имаше орган, свирещ погребална музика. Бях в настроение точно за такъв тип развлечения.

Окръжният прокурор беше човек, който имаше определено чар, само че този път наоколо нямаше нито един фотограф. Лицето му сякаш бе надянало на себе си най-добрия модел от последното ревю за саркастична конфекция, а в думите му имаше лед. Каза ми да седна. Самият той се разположи на ръба на бюрото. Докато Пат излагаше подробности по случая, той не сваляше поглед от мен, нито пък се опита да смени израза на лицето си. Ако си мислеше, че бе проникнал под кожата на черепа ми с професионалния си поглед, трябваше да опита някоя друга мисъл. Тъкмо смятах да му кажа, че прилича на жаба, когато той си отвори устата:

– В този град е свършено с вас, мистър Хамър. Предполагам, че знаете това.

Какво, по дяволите, можех да му отговоря? Той държеше всички карти.

Смъкна си задника от бюрото и застана в парадна стойка, вероятно за да мога да се насладя на физиката му.

– Имаше времена, когато вие доказахте вашата полезност... или поне се опитвахте да го направите. Но твърде често си позволявахте да преминавате всички граници. Съжалявам, че стана така, но смятам, че градът ще се чувства по-добре без вас и вашите услуги.

При тези думи окръжният прокурор направо сияеше от радост.

Пат му хвърли един мръсен поглед, но си държеше устата затворена. Аз обаче няхах сливи там.

– Значи отново съм редови гражданин?

– Точно така, без разрешително за частна детективска практика и без пистолет. Нито пък някога ще получите възможност да го притежавате отново.

– Да не би да се каните да ми предявите някакво обвинение?

– Засега не мога. Но бих желал.

Той сигурно бе успял да прочете какво пишеше в разкривената усмивка, която му подарих, защото почервения като рак.

– За един окръжен прокурор вие не сте нищо повече от трън в задника – казах аз. – Ако не бях аз, вестниците отдавна да са ви направили главен персонаж в хумористичните си страници.

– Мистър Хамър, мисля, че прекалявате.

– Затваряй си човката или ме арестувай, иначе ще упражня правата си на гражданин, а някои от добрите граждани се противопоставят на действията на всички обществени функционери. Ти ме преследваш от момента, в който се нанесе в този офис, защото аз имах достатъчно здрав разум, за да знам къде да търся убийците, които вашите хора така и не могат да открият. Това направи добро впечатление на пресата, а ти дори не беше споменат. Искам да ти кажа само това... прекрасно е, че полицията не е обществена, а гражданска институция. Ченгетата сигурно имат доста повече здрав разум, след като са се оказали там, където са. Може би си бил добър юрист... трябвало е да си останеш такъв и да не се опитваш да се представяш за цар на ченгетата.

– Изчезвай отгук! – Гласът му беше като запушена самолетна дюза, която всеки момент можеше да избухне. Станах и посегнах за шапката си. Пат държеше вратата отворена. Окръжният прокурор продължи: – Първия път, когато си позволиш превишаване на скоростта по Бродуей, аз лично ще се погрижа за това да ти лепнат всички подходящи клаузи от наказателния кодекс. Това също ще направи добро впечатление на пресата.

Спрях с ръка на дръжката на вратата и нагло му се ухилих, след това Пат ме дръпна за ръкава и аз затворих вратата. В коридора той пазеше мълчание, докато не стигнахме до стълбищата; повече не можеше да се сдържа.

– Майк, ти си бил голям глупак.

– Не е вярно, Пат. През цялото време глупакът беше той.

– Не можеш ли да си държиш консервата затворена?

– Не! – Облизах сухите си устни и напъхах една цигара в устата си.

– Той отдавна си точи зъбите за мен. Негодникът беше направо щастлив да ме изхвърли на улицата.

– И сега си без работа.

– Да. Ще си отворя една бакалия.

– Не е толкова смешно, Майк. Ти си частен следовател и добро ченге, когато се наложи. Имаше времена, когато ми беше приятно, че си около мен. Сега всичко е свършено. Хайде да влезем в офиса ми... може да пийнем нещо.

Той ме въведе в неговата светая светих и ме покани с ръка да седна. В долното чекмедже на бюрото му имаше специална ниша за половинлитрова бутилка и няколко чаши. Пат наля две и ми подаде едната. Чукнахме се в пълно мълчание и ги пресушихме.

– Представлението беше доста добро, поне докато траеше –

проговори накрая Пат.

– Разбира се, че беше – съгласих се аз. – Сега какво ще стане?

Той бутна настрана бутилката и чашите и се намести във въртящото се кресло зад бюрото.

– Ще те повикат, когато има нужда от теб. Окръжният прокурор трябваше да играе твърдо по отношение на теб, най-малкото защото е подъл тип. Междувременно си свободен да правиш каквото пожелаеш. Гарантирах за теб. Освен това момчетата те познават доста добре, така че не се опитвай да изчезнеш.

– Ще си купуваеш хляба и маслото от мен, нали обещавах, Пат?

Пат се засмя.

– Не бих искал да приемаш нещата толкова леко. В момента се намиращ в малката черна книжка, и то на специална страница в нея.

Извадих портфейла си, измъкнах разрешението си от специалното прозорче за него и го хвърлих на бюрото му.

– Няма да имам повече нужда от това.

Той го взе и започна да го разглежда горчиво. На шкафа за документите лежеше един голям плик с пистолета ми и личното ми досие. Пат му залепи етикет с името ми и се нареди да го прибере, след това размисли, извади пълнителя от патлака и изруга.

– Много мило. Сложили са го тук със зареден пълнител.

Пръстите му заиграха по пълнителя и куршумите се разпиляха по бюрото.

– Искаш ли да целунеш старата Бетси за сбогом, Майк? – Когато не отговорих, той се заинтересува: – За какво мислиш сега?

Бях присвил толкова силно очи, че направо не виждах нищо, и отново започнах да се хиля.

– Няма нищо – казах аз. – Абсолютно нищо.

Той се намръщи, докато слагаше обратно нещата в плика и го залепи. Ухилих се още по-широко и него започна да го хваща бяс.

– Добре де, проклет да съм, ако разбирам какво толкова смешно намиращ в цялата тази история. Този поглед ми е прекрасно известен... Виждал съм го доста често. Какви мисли минават през немощния ти мозък?

– Просто мисли, Пат. Недей да се отнасяш толкова жестоко с един безработен приятел.

– Я да чуем тези мисли.

Извадих една цигара от кутията на бюрото му и я оставих обратно, след като прочетох етикета.

– Просто си мислех за начин да си върна разрешителното, това е.

Това, изглежда, му достави огромно удоволствие. Той се облегна назад и затегна вратовръзката си.

– Ще бъде добър номер, ако успееш да го изработиш. Но не виждам как ще стане.

Драснах клечка кибрит в нокътя си и запалих една от моите.

– Няма да бъде трудно.

– Така ли? Да не мислиш, че окръжният прокурор ще ти го изпрати по пощата заедно с извиненията си?

– Въобще няма да бъда изненадан, ако го направи.

Пат се завъртя на сто и осемдесет градуса в креслото си и ме погледна право в очите.

– Повече нямаш пистолет, не можеш да го задържиш.

– Не – засмях се аз, – но мога да сключа добра сделка. Или той ще ми го прати по пощата заедно с извиненията си, или ще го направя за посмешнице на всички.

Пат удари с длан по бюрото и отново се превърна в ченге. Играта беше свършила.

– Известно ли ти е нещо, Майк?

– Не повече, отколкото и на теб. Всичко, което ти казах, беше самата истина. Можеш лесно да го провериш, а и лабораторните анализи ще потвърдят показанията ми. Това момче се е самоубило. Съгласен съм с теб. Застрелял се е на място и аз не знам нито кога точно е станало, нито пък поради какви причини. Знам само къде го е направил, но това едва ли ще помогне много. Сега, надявам се, чу достатъчно неща.

– Не, копеле такова, все едно че нищо не съм чул.

Този път ми се хилеше право в лицето. Нахлупих си шапката и го оставих в кабинета му все още хилещ се. Когато затварях вратата, го чух да удря по бюрото с юмрук и да изрежда собствените си роднини с неприлични думи.

Излязох навън, в ослепителния блясък на деня, и си подсвирквах, макар че, честно казано, по-скоро трябваше да лея сълзи. Наместих се в едно такси на ъгъла на улицата и дадох на шофьора адреса на собствения си офис. По пътя през центъра продължавах да мисля за Честър Уилър, тоест за това, което беше останало от него на килима. Едно явно самоубийство и моят пистолет по някакъв начин се бе озовал в ръката му, поне така твърдяха полицаите. Частният гражданин Майкъл Хамър – това бях аз. Без разрешително, без пистолет и без работа, дори бях лишен и от протекциите на Пат. Шофьорът ме свали пред входа на зданието,

разплатих се с него, влязох вътре и натиснах бутона за асансьора.

Велда се бе свила в голямото кожено кресло, заровила нос в някакъв вестник. Когато влязох, тя го пусна и ме погледна втрещено. На лицето ѝ имаше следи от размазан грим, очите ѝ бяха зачервени от плач. Опита се да каже нещо, но само изхлипа и прехапа устни.

– Успокой се, сладур. – Хвърлих на закачалката шлифера си и я изправих на крака.

– О, Майк! Какво се случи?

Отдавна не бях виждал Велда в една толкова женска роля. В края на краищата моята великолепна секретарка беше и човешко същество. Така изглеждаше по-добре.

Прегърнах я и прокарах пръсти по разрешените ѝ коси. Притиснах я нежно и тя допря глава до лицето ми.

– Не мисли за това, сладур, не е станало нищо лошо. Взеха ми решението за частен детектив и ме превърнаха в безработен. Окръжният прокурор най-после успя да ме натика там, където отдавна искаше да бъда.

Тя разтърси разкошните си коси и ме ръгна леко в ребрата.

– Този безрамен малък гризач! Надявам се, че добре си го заковал.

Ухилих се на нейния жаргон.

– Казах му всичко, което мисля за него.

– Трябваше да му го заковеш! – Тя наклони глава към раменете ми и изхлипа. – Съжалявам, Майк. Страшно ми се плаче.

Избърса носа си в копринената ми носна кърпичка, след което я подтикнах към бюрото.

– Извади шерито, Велда. Пат и аз си пийнахме по случай разпадането на Майк Хамър Ентърпрайз. Сега трябва да се чукнем за новия бизнес. За ОПЖД – Обществото за предотвратяване на жестокостта към детективите.

Велда извади бутилката и наля две малки.

– Не е толкова смешно, Майк.

– Това вече го чух сутринта. Смешното е, че това наистина е много смешно.

Шерито бързо изчезна от чашите и ние си наляхме по още едно. Запалих две цигари и сложих една между устните ѝ.

– Разкажи ми всичко – каза тя. Сълзите вече бяха изсъхнали. В очите ѝ се четеше любопитство и малко ярост, която ги караше да проблясват. За втори път днес разказах всичко, което знаех, като изложих историята от самото ѝ начало до разговора в офиса на окръжния прокурор.

Когато завърших, тя изрече няколко ругатни, които съвсем не подхождаха за устата на една млада лейди, и запрати цигарата си в кошчето за боклук.

– По дяволите тези обществени служители и техните дребни тревоги. Те са готови да прегаят всички, за да се доберат до върха. Бих желала да направя нещо, вместо да си седя тук и да отговарям на писмата. Иска ми се да разкажа играта на това малко момче.

Тя се хвърли в коженото кресло и сви крака под себе си. Протегнах ръка и свалих полата ѝ под коленето. При някои хора краката служат, за да стигат с тях до земята, докато при Велда те имаха друго предназначение – отвлечаха ме от най-важните ми мисли.

– Времето на кореспонденцията свърши, бейби. Очите ѝ отново се навлажниха, но тя се опита да остане усмихната.

– Знам. Винаги мога да си намеря работа в универсалния магазин. А ти какво ще правиш?

– Къде е природната ти интелигентност? Обикновено си пълна с идеи.

Налях си още една чаша шери и започнах да отпивам на малки глътки, наблюдавайки я. Около минута тя си гризеше нокътя на пръста, след това повдигна глава и ме изгледа намръщено.

– За какво намекваш, Майк?

Чантичката ѝ от тъмнозелена кожа лежеше на бюрото. Вдигнах я и я оставих да падне на пода. Тя се удари в полирания паркет с глух шум.

– Имаш пистолет и разрешително за носенето му, нали така? Освен това разполагаш и с лицензия за частен детектив. Прекрасно. Отсега нататък бизнесът е твой. Аз ще върша черната работа.

Устните ѝ се разтвориха в хитра усмивка, когато осъзна какво имах предвид.

– И на теб това ще ти хареса, така ли?

– Кое?

– Черната работа.

Смъкнах се от края на бюрото и заставах пред нея. С Велда не смеях да поемам никакви рискове. Протегнах отново ръка и този път повдигнах полата ѝ до върха на найлоновите ѝ чорапи. Щеше да изглежда чудесна на всеки календар.

– След като съм го правил за други, защо да не го направя и за теб? Но, откровено казано, ме е страх от това желязо, което носиш като баласт в чантичката си.

Усмивката ѝ бе забавно животинче, което се промуши в очите ѝ и

ми се засмя оттам. Просто я наблюдавах – секретарка с фигура, която притежаваше повече прелести от всички помощнички на дявола взети заедно, жена, която ме изправяше на нокти от възбуда, без да каже и дума.

– Сега ти си шефът – казах аз. – Ще забравим за кореспонденцията и ще се концентрираме върху една специална задача – да върнем разрешителното ми за частен детектив и оръжието ми там, където им е мястото. Окръжният прокурор извади силни карти и ще се опита да пусне в ход цялата си машина. Ако не върне обратно момчетата си и не ми изпрати една мила, извинителна бележка, вестниците ще го разкъсат на парчета заради материала, който ще им представя. Дори няма да ти казвам как да действаш. Можеш да преговаряш с клиентите и да поемаш каквито смяташ за необходимо ангажименти. Аз само от време на време ще си показвам носа и ще се опитвам да ти бъда полезен с каквото мога. Но ако си достатъчно умна, ще се заемеш преди всичко с тялото на Честър Уилър. Когато беше жив, той бе едно много мило момче, човек с твърди ангажименти към семейството си. Всички подробности по случая ще намериш във вестниците и смятам, че трябва да започнеш от тях. Междувременно аз ще се навъртам наоколо и ще ти осигурявам възможност да работиш спокойно, така че постоянно ще се натъкваш на следите ми. В чекмеджето на бюрото ще намериш кочан с подписани чекове, които можеш да използваш, за да покриваш текущите разходи. Отново напълних чашата с шери и я пресуших на един дъх. Това беше един прекрасен ден, пълен със събития. На лицето ми се разля благодушна усмивка, която бе последвана от тръпка на удоволствие.

– Това не е забавно, Майк – повтори още веднъж Велда.

Запалих си още една цигара и си нахлупих шапката на главата.

– Никога няма да разбереш колко е забавно наистина, рожбо. Виждаш ли, в тялото на Честър Уилър бе намерен само един куршум. А в пълнителя на пистолета ми винаги има шест и когато Пат го изпразни, там бяха останали само четири.

Велда ме наблюдаваше толкова внимателно, че беше забравила да си освободи езика от зъбите. Сега в нея нямаше нищо от пухкавостта на котенцата. Тя беше великолепна, тя беше мила и прекрасна, с тези прелестни извивки на фигурата, които караха всеки мъж да се обръща и да им хвърля по един съзерцателен поглед. Свежата зрялост на устните ѝ се бе втвърдила в израз на озъбен хищник, а очите ѝ жадуваха кръв и месо, това бяха очи, които можеше да срещнеш само в джунглата и които принадлежаха на животно, което те дебне скрито зад храстите.

– Ако pistolетът в ръката ти е насочен в нечий стомах – бавно казах аз, – ще можеш ли да натиснеш спусъка и да повториш още веднъж, ако това се наложи?

Тя си прибра езика и скри зъбите си зад съблазнителните си устни.

– Едва ли ще има нужда да стрелям още веднъж. Сега това просто не може да се случи.

Тя все още ме наблюдаваше, когато тръгнах да излизам от офиса. Погледнах през рамо, магнах ѝ с ръка за сбогом, след това бързо затворих вратата. Тя все още не се беше сетила да си смъкне полата и, както казах, в дадения момент не исках да поемам излишни рискове.

Някой ден тя нямаше да се държи толкова великодушно с мен.

Всъщност, кой знае?

Глава 2

Вестниците бяха пълни с подробности за събитията от предишната нощ. Таблоидите бяха поместили материали за мен на първите и на част от вътрешните си страници. Същите момчета, които ми виснеха на опашката, когато искаха да им разкажа някоя история, сега ме раздираха по шевовете в техните статии. Само един, изглежда, беше малко по-сантиментален. Той ми беше написал епитаф. Римуван. Окръжният прокурор сигурно щеше да се пукне от смях.

След няколко часа обаче щеше да рони сълзи в бирата си.

Реших да вечерям по-рано и след като свърших, натиках чиниите в умивалника. Можеха и да почакаат. Петнайсет минути подскачах под душа, докато кожата ми не стана розова от горещата вода, след това страдах няколко секунди под студените пръски и излязох изпод душа целият настръхнал. Когато привърших с бръсненето, се намъкнах в един свежо изгладен костюм и прехвърлих неколкостотин долара от горното чекмедже на бюрото си в портфейла.

Погледнах се в огледалото и изръмжах. Можех да изглеждам и като истински джентълмен, ако не беше лицето ми и празното място под сакото, където обикновено държах патлака си. Но поне това можех да поправя. Взех един огромен кобур, за да запълни пустотата под мишницата ми, и се почувствах по-добре. Хвърлих отново поглед към огледалото и направих недоволна гримаса. Чувствах се малко неудобно, че не съм хубав.

Администраторът на рецепцията не изпита особено удоволствие, че ме вижда отново. Ръката му посегна към телефона, след това спря на половината път и се насочи към звънеца, като го натисна три пъти – ясно и отчетливо. Когато косматият широкоплещест индивид, който гонеше от файето всички безделници, се появи, администраторът очевидно се почувства малко по-добре. Най-малкото престана да трепери.

Нямаше нужда да доказвам самоличността си.

– Забравил съм си часовника в стаята предишната нощ. Искам си го обратно.

– Но... стаята все още не е почистена – изпелтечи той.

– Искам го сега – повторих аз.

Протегнах една дебела, космата китка и показах празното място на нея. Пелтекът проточи врат заинтересувано.

– Но...

– Веднага! Хотелското ченге се обади:

– Ще се кача с него и ще го потърсим, Джордж. Очевидно администраторът беше доволен, че някой друг е взел решение вместо него, защото веднага подаде ключовете, преизпълнен с внезапно споходилото го щастие.

– Оттук – биячът ме сръга с лакът и аз го последвах.

В асансьора той застана с ръце отзад и се зазяпа в тавана. Излезе на четвъртия етаж и ме поведе по коридора, извади ключа от джоба си и отвори стая № 402.

Нищо не се бе променило в нея. Засъхналата кръв все още беше на пода, леглата бяха неоправени и белият прах, оставен от момчетата от дактилоскопичната лаборатория, все още лежеше посипан навсякъде. Биячът застана на вратата със скръстени ръце и втренчи поглед в мен, докато аз надничах под мебелите.

Прегърсих цялата стая, като се опитвах да спечеля време. Биячът очевидно загуби търпение и започна да почуква с пръсти по стената. Когато не остана място, където да не бях погледнал, той каза:

– Нали виждаш, че не е тук. Хайде, тръгвай.

– Влизал ли е някой тук, след като ченгетата си отидоха?

– Никой, приятел, дори и камериерката не си е показвала носа. Хайде да тръгваме. Сигурно си загубил този часовник в някой бар.

Не му отговорих. Дръпнах одеялата от леглото, в което бях спал, и видях дупката точно в края на матрака.

Пълнежът на матрака беше спрял куршума като стоманена пластина. Не можеше да е отишъл твърде далеч, но когато вкарах в дупката показалеца си, напипах само перушина и конски косми. Куршумът бе изчезнал. Някой ме беше изпреварил. Беше ме изпреварил в няколко пункта – празната гилза също я нямаше.

Трябваше да мобилизирам всичките си артистични способности, за да изиграя финалната сцена с намирането на часовника под одеялото. Протегнах го към момъка, за да го види, и го сложих обратно на китката си. Той изръмжа.

– Добре, добре, сега си размърдай задника. Отвърнах му с нещо, за което се предполагаше, че е усмивка на благодарност, и излязох. По обратния път към фойето той се залепи за мен и дори застана на вратата, за да се увери, че ще се кача в колата си и ще ги оставя на мира.

Не след дълго това момче щеше да си има куп неприятности.

Същото щеше да сполети и администратора на рецепцията, когато

ченгетата осъзнаеха факта, че Честър Уилър е толкова самоубиец, колкото и аз. Моят починал приятел от предишната нощ бе убит много чисто.

Аз също нямаше да избягна неприятностите.

Намерих един бар с празен паркинг пред него, влязох и хвърлих долар на плота. Когато бирата ми се появи, взех една никелова монета от рестото и се намъкнах в телефонната кабина в дъното на салона. Беше вече твърде късно, но Пат не бе от хората, които можеха да напуснат офиса си, преди да са разчистили всички проблеми, които са имали за решаване през деня, така че извадих късмет.

– На телефона е Майкъл Бакалина.

Чух го как се разсмя в слушалката.

– Как върви търговията?

– Процъфтява, Пат, истински бум. Имам голяма поръчка за свежо убито месо.

– Това пък какво е?

– Просто езиков израз.

– О!

– Между другото, доказана ли е моята непричастност към Смъртта на Уилър?

Можех почти да видя озадачения израз на намръщеното му лице.

– Доколкото разбирам, едва ли можеш да бъдеш държан отговорен за нещо, Майк. Защо питаш?

– Просто съм любопитен. Виж какво, момчетата в синьо се бяха появили в онази стая дълго преди аз да се върна в страната на трезвите. Претърсвали ли са стаята?

– Не, не мисля, че са го проверили. Беше прекалено очевидно какво се е случило.

– Вземали ли са нещо със себе си?

– Тялото – отговори той. – Твоя пистолет, една празна гилза и личните принадлежности на Уилър.

– Това ли е било всичко?

– Аха.

Замълчах за миг, след това казах:

– Пат, самоубийците оставят обикновено някаква бележка, нали така?

– В повечето случаи, да. Но това става обикновено когато са трезви и наоколо няма свидетел. Ако разполагат с повече време, те се опитват да обяснят постъпката си. Но когато изпаднат в прекомерна възбуда, те

рядко си губят времето с подобни неща.

– Уилър не беше от хората, които лесно се превъзбуждаха – казах му аз. – По всичко личеше, че е стегнат, делови човек.

– Мислех вече за това. Постъпката му е била доста странна, нали? Изглеждаше ли ти като самоубиец?

– Не!

– И не ти е споменавал преди това нещо, от което можеш да извадиш заключение, че се готви да предприеме подобен ход. Хм...

Няколко секунди отлетяха в мълчание.

– Пат... колко куршума бяха останали в пистолета ми?

– Четири, ако не се лъжа.

– Точно така. И аз не съм стрелял с него от миналата седмица, когато бяхме в тира.

– Е, и какво? – в гласа му се долавяше леко напрежение.

– Този пистолет никога не е бил зареждан с по-малко от шест патрона – казах аз колкото се може по-меко.

Ако беше жена, Пат сигурно щеше да изпищи. Вместо това той започна да ръмжи в телефона и аз реших да не му отговарям. Чух го, че изкрещя:

– Майк, по дяволите, отговори ми... Майк!

Изхилих се само веднъж, за да му дам възможност да разбере, че съм все още тук, и затворих телефона.

Щяха да са му необходими само пет минути. През това време щеше да спипа окръжния прокурор, свит в ъгъла на офиса си като подплашен заек. Разбира се, окръжният прокурор не беше цвете за мирисане, но и Пат не си падаше по-долу. Щеше да си напълни устата с неприлични думи и да каже на нещастното момче неща, от които да му се изправи косата, и зализаното момче от съдебните зали нямаше да посмее да предприеме нищо срещу мен.

Ставаше все по-забавно и по-забавно. Върнах се на стойката и допих бирата си.

Вечерната тълпа беше плъзнала по улиците и заливаше на вълни баровете. В осем и половина позвънях на Велда, но тя не си беше вкъщи. Опитах още веднъж да се свържа след около час, но нея все още я нямаше. Не беше и в офиса. Сигурно бе излязла да наеме някой художник на табели да смени фирмата на офиса.

Накрая се наместих в ъгъла срещу автомата за продажба на цигари и потънах в мисли. Всъщност мисленето не ми удаваше много, защото миналата нощ нямаше никаква причина, която можеше да ме застави да

запомням събитията около себе си. Ние просто бяхме оставили питиетата да се леят едно след друго. Миналата нощ.

Трябваше да си спомня последните му думи.

Миналата нощ и двамата зачеркнахме пет години от съществуването си и от настоящето се върнахме към времето на войната. Отново бяхме приятели. Не бойни другари, с които трябва да ядеш, да спиш и да воюваш, а просто приятели. Ние бяхме двама силни мъже, които ненавиждаха войната. Бяхме две момчета, които се бяха срещнали като другари по оръжие, щастливи, че са се оказали от едната страна на барикадата, споделящи един с другото всичко, което притежаваха. Преди една нощ ние бяхме двама приятели, които си спомнях военните години и надигаха чаша след чаша, докато не си стиснахме ръцете и не си обещахме да довършим войната. Това ли беше начинът, по който всичко трябваше да стане? Дали пък някакъв каприз на съдбата не ни бе събрал по време на войната с единствената цел да се срещнем по-късно?

Миналата нощ го бях срещнал и бях пил с него. Ние говорехме и изпихме доста повече, отколкото всеки нормален мъж би понесъл. Беше ли той щастлив? След като се срещнахме, той изглеждаше щастлив. Но преди това бе забил нос в бирата си на бара. Може да е бил вече пиян. Или пък се бе замислил дълбоко за нещо. Но беше ужасно щастлив, че ме вижда отново! Това, за което си бе мислел до този момент, бе извърлено от съзнанието му заедно с последните пет години, и ние изпихме един дявол знае колко пиене. Разбира се, отново се върнахме към военните години. Вършихме същите неща, които човек обикновено върши, когато срещне приятел, с когото е прекарал толкова трудни времена. Говорехме за тях, сражавахме се отново заедно и отново бяхме приятели, облечени в еднакви униформи, които бяха готови да дадат всичко един за друг и за всяко момче, което беше на нашата страна, независимо дали го познавахме или не. Но войната все някога трябва да свърши. Мирът идва неминуемо, когато хората се уморят да се сражават.

И все пак в края на нашия разговор очите му отново бяха помрачени от облака на грижите му. Той сякаш не желаше да се връща в ежедневието си. Каза ми, че е в града от една седмица и се кани да си тръгва за вкъщи. Пристигнал тук, за да извърши някои покупки за магазина си.

Да, ние бяхме приятели. Наистина това не беше за дълго, но все пак бяхме добри приятели. Ако се окажехме отново в джунглата и някой мършав японец го простреляше, аз щях да забия приклада на пушката си в гърлото на проклетото жълто копеле и знаех, че и той ще направи същото за мен. Но ние не бяхме в джунглата. Намирахме се в Ню Йорк

Сити, където нямаше място за убийства, въпреки че те постоянно се случваха. Момчето, което харесвах, бе дошло в града ми и само една седмица по-късно беше намерено мъртво.

Една седмица. Какво ли е правил? Какво се е случило? Кой е бил с него? Къде се намираше основанието за убийството – тук или в Калъмбъс, щата Охайо? Една цяла седмица. Оставих шапката си на столчето, за да го резервирам, взех още няколко никелови монети от рестото си и започнах да се провирам към телефонната кабина. Имаше и още един въпрос. Какво трябваше да правя аз? Лицето ми започваше да се вкамнява и аз вече знаех отговора.

Набрах два номера. На втория намерих моя човек. Той беше частен следовател, точно както и аз имах честта да бъда, с тази разлика, че той бе по-задълбочен, честен и трудолюбив. Казваше се Джо Джил и ми дължеше една услуга, която той и неговите хора можеха да започнат да издължават още сега.

– Обажда се Майк, Джо – казах му аз. – Спомняш ли си за мен?

– По дяволите – засмя се той, – с цялата реклама около името ти, как мога да те забравя? Надявам се, че не си търсиш работа.

– Не е точно така. Виж какво, зает ли си сега?

– Ами... не. Имаш ли нещо предвид?

– Доста неща, приятел. Все още ли се занимаваш със застрахователна дейност?

Джо изръмжа в знак на съгласие.

– Че аз само с това се занимавам. Можеш да запазиш за себе си пистолетите и коравите типове. Предпочитам да издирвам липсващите длъжници.

– Ще ми направиш ли една услуга, Джо? Той се поколеба само за една секунда.

– С удоволствие, Майк. Ти си ми спасявал задника доста пъти. Само кажи за какво става дума.

– Прекрасно. Искам малко информация за човека, който умря в хотелската стая, където се намирах и аз. Става дума за Честър Уилър. Не ми трябва пълната му биография... Искам само да разбера с какво се е занимавал през последната седмица. Правел е някакви покупки за магазина си в Калъмбъс, щата Охайо, и бих те помолил да ми изготвиш отчет за това какво е правел в града, откакто е пристигнал. Мислиш ли, че се справиш?

Можех да чуя как моливът му дращеше по хартията.

– Дай ми само няколко часа. Ще се заема лично с това и ще пусна

цялата банда навън да събират подробности. Къде мога да те намеря?

Помислих малко, след това казах:

– Опитай в Грийнууд Хотел. Това е малка дупка на една странична улица по линията на Осемдесетте. Там не задават излишни въпроси.

– Дадено! Ще се видим по-късно.

Сложих слушалката на мястото ѝ и започнах да си пробивам път обратно към столчето си през тълпата в бара. Шапката ми висеше закачена на една лампа на стената, а мястото ми беше заето от някакъв юнак, който използваше рестото ми, за да се налива с бира.

Въпреки това не се ядосах. Беше Пат.

Барманът сложи още една бира и се самообслужи от рестото ми.

– Как са нещата, чедо? – казах аз.

Пат се обърна бавно и ме погледна сякаш ме виждаше за първи път в живота си. Очите му бяха мрачни, а около устата му се бяха изписали дълбоки бръчки. Изглеждаше уморен и загрижен.

– Да отидем в задната стаичка, Майк. Искам да седнем и поговорим на спокойствие.

Пресуших бирата си и взех една пълна бутилка за сепарето. Когато хвърлих пакета Лъки на масата, Пат отрицателно поклати глава и почака да запала.

– Как ме откри? – попитах го аз.

Никакъв отговор. Вместо това той измъкна една от собствените си цигари – много нежно, но въпреки това с огромно напрежение. Нямаше намерение да се шегува.

– Какво става, Майк?

– Какво имаш предвид?

– Знаеш какво. – Той протегна ръце на масата и приближи лице до моето, без да сваля поглед от очите ми.

– Майк, този път нямам намерение да се превъзбудям. Няма да позволя и да ме лишаваш от сън. Аз съм полицейски служител, или най-малкото се предполага, че съм такъв. Точно сега смятам да се отнасям към случая като към нещо сериозно и подозирам, че ти знаеш повече неща, отколкото аз. Задавам ти въпроси, на които трябва да отговориш. Какво става?

Димът влезе в очите ми и аз ги присвих така, че почти престанах да виждам.

– Да предположим, че ти кажа, че Честър Уилър е бил убит.

– Тогава ще попитам как, а след това кой.

– Не знам как и не знам кой.

– Тогава защо, Майк? Защо смяташ, че това е убийство?

– От моя пистолет е било стреляно два пъти, ето защо.

Той удари масата с кокалчетата на пръстите си.

– По дяволите, Майк, престани да си играеш. Приятели сме, но ми е омръзнало да ме будалкаш. На теб постоянно ти мирише на убийство там, където няма и помен от такова, а след това се оказва, че е било именно убийство. Играй честно.

– Не съм ли го правил досега?

– С недомлъвки. Засмях се кисело.

– Два изстрела от оня патлак. Това не е ли достатъчно?

– Не и за мен. Само с това ли разполагаш? Кимнах и дръпнах от цигарата.

Лицето на Пат като че ли започна да се разведрява и той бавно издуха дима от гърдите си. Дори се усмихна леко.

– Предполагам, че е точно така. Доволен съм, че не вдигнах предварително пара.

Изплюх цигарата на масата.

– Сега пък ти ме ядосваш. За какво намекаваш?

– За precedentите, Майк. Говоря за минали самоубийства.

– И какво толкова има в тях?

– Много често ние намираме самоубиеца с куршум в главата. Стаята, в която се е застрелял, просто е превърната в решето от куршумите, ако ми е позволено да се възползвам от това клише. С други думи, те в действителност отклоняват пистолета от целта, но все пак натискат спусъка. Постъпват така, докато им издържат нервите, и тогава или се застрелват, или пък се отказват. Повечето от тях не могат да се оправят с автоматично оръжие и първо пристрелват пистолета, за да са сигурни но какъв начин действа.

– И според теб това превръща случая на Уилър в едно стопроцентово убийство, така ли?

Той се ухили при вида на раздразнението, което очевидно се бе изписало на лицето ми.

– Не съвсем. Когато ти ме изненада със съобщението си за това, че винаги държиш пистолета си зареден догоре, аз бях готов да се взривя и веднага изпратих няколко експерта да проследят маршрута на Уилър през последните дни и те откриха един негов бизнес партньор, с когото той е бил един ден преди смъртта си. Твърдеше, че Уилър е бил необикновено разстроен и е споменавал няколко пъти за самоубийство. По всяка вероятност бизнесът му е бил на най-долното равнище.

– Кой е бил този приятел?

– Производител на пазарски чанти, казва се Емил Пери. Е, добре, ако имаш някакви оплаквания, можеш да ме посетиш когато пожелаеш, но повече не ме плаши, о'кей?

– Разбира се – изсъсках аз. – Все още не си ми казал как ме откри.

– Установих телефонния номер, от който ми се обади, приятелю гражданин. Звънеше ми от бар и предположих, че ще се задържиш там. Отидох и в хотела, за да проверя историята ти. И... е, наистина намерих дупката от куршума в матрака.

– Предполагам, че си намерил също и куршума.

– Разбира се, че го намерихме. Както и гилзата. – Седях настръхнал и в очакване. – Бяха в коридора, където нарочно си ги изпуснал. Престани да придаваш на всичко елемент на мистериозност само за да ме заинтересуваш от случая.

– Ах ти, кютук такъв!

– Престани да се ядосваш, Майк. Хотелското ченге ми каза всичко.

Бях се изправил и го гледах право в лицето. Чувствах как ядът ми се стича направо в обувките.

– Мислех, че си по-умен, Пат. Пън такъв!

Този път той ми намигна.

– Без повече игрички, Майк, разбрахме ли се?

Ухили ми се и ме остави прав и загледан в гърба му. Сега пък съм му играел игрички. Ново двайсет!

Мисля, че съм започнал да псувам с все сила, защото една двойка пияници очевидно бяха чули техните дропли да се оплакват и започнаха да ме сиктердосват. Но като видяха свирепата ми физиономия, посъветваха дамите да си затварят човките и продължиха кротко да си пийват.

Добре, бях си го заслужил. Опитах се да играя хитро, но Пат ме надхитри. Сигурно аз бях пънът. Може би Уилър се е самоубил. Може би се е върнал от моргата и се е опитал да подхвърли куршума и гилзата.

Аз не бях правил подобни опити. Вдигнах си пакета с цигарите и излязох на улицата за глътка свеж въздух, който не беше кондензиран с проблеми. След няколко дълбоки вдишвания се почувствах по-добре.

На ъгъла на улицата една аптека се бе освободила от обичайните си посетители и аз преминах покрай щандовете с козметика към телефонните кабинки в края на помещението. Извадих телефонния справочник на Манхатън и започнах да го прелиствам. Когато свърших, направих същото и със справочника на Бруклин. И там не научих нищо, така че взех

телефонния справочник на Бронкс и открих някакъв Емил Пери, който живееше в един от най-добрите райони на общината.

В единайсет и десет паркирах пред една старинна семейна къща от червени тухли и угасих двигателя. Колата пред мен беше нов кадилак луксозно изпълнение, на чиито странични врати със староанглийски букви бяха изписани инициалите *Е.П.*

На вратата на къщата имаше чукче от мед, украсено със същите инициали, но не можах да го използвам. Бях вдигнал чукчето, когато случайно хвърлих поглед през прозореца. Ако мъжът, когото видях, беше Емил Пери, то той беше едър и дебел, с цяло състояние, закачено на вратовръзката му под формата на игла, накичена като великденска елха с диаманти, и сияещо по пръстите му. Говореше на някого, който не можеше да се види, и облизваше нервно устните си след всяка дума.

Би трябвало да видите това лице. Беше уплашено до смърт.

Пуснах внимателно чукчето и се скрих в сянката на дърветата. Когато погледнах часовника си, бяха минали десет минути и все още нищо не се бе случило. През храстите виждах прозореца и камбанарията на дебелия мъж. Той не беше мръднал от мястото си. Продължих да чакам и след няколко минути входната врата се отвори и оттам излезе един момък. Зад него нямаше осветление, така че не можех да видя физиономията му, докато той не се озова срещу мен. След това пуснах една мръсна усмивчица и мислено пратих Пат да пасе трева.

Момъкът, който излезе от къщата, имаше само едно име – Рейни. Той беше от коравите негодници с досие, дебело като прасе по Нова година, и се занимаваше с всякакъв вид работа, която изискваше силна ръка.

Почаках Рейни да се изниже надолу по улицата и да влезе в колата си. Когато тя се отдалечи с приглушен рев, аз се намъкнах в собствената си бричка и запалих двигателя.

Нямаше нужда да се срещам с мистър Пери. Поне тази нощ. Нямаше къде да иде. Завих обратно в края на улицата и се върнах на главната магистрала, която водеше към Манхатън. Когато малко след полунощ стигнах до Грийнууд Хотел, нощният администратор ми показа с жест регистрационната книга, взе парите предварително и ми връчи ключовете от стаята. С извратеното си чувство за хумор съдбата отново ме настъпваше по опашката. Стаята беше № 402.

Ако на следващия ден в нея се окажеше някой труп, това със сигурност щеше да бъде моят.

Сънувах, че се намирам в окопа с плащ-палатката над главата си, за

да ме прикрие от проливния дъжд. Момчето в съседната траншея ме ви-
каше но име, докато очите ми не се отвориха и ръката ми автоматично
не посегна към пушката. Нямаше никаква пушка, но гласът беше истин-
ски. Идваше от коридора. Дръпнах одеялото встрани, скочих и зашля-
пах с боси крака към вратата.

Джо се вмъкна вътре и затвори вратата след себе си.

– Дръжки – изръмжа той. – Помислих, че си мъртъв.

– Недей да казваш тази дума. Тази нощ съм сам. Намери ли нещо?

Той захвърли шапката си в креслото и седна на нея.

– Да, намерих. Във всеки случай повечето неща. В хотела не бяха
много услужливи, особено след ченгетата, които току-що си бяха отиш-
ли. Какво си им направил?

– Сложих им конска муха под опашката. Сега почтеният капитан от
отдела за убийства, моят скъп приятел, когото би трябвало да познаваш
по-отблизо, мисли, че съм му изиграл номер само за да си направя май-
тап с него. Дори ме подозира, че съм подхвърлил някои тривиални
доказателства.

– Наистина ли си го направил?

– Твърде е възможно. Разбира се, откъде мога да знам кое е доказа-
телство и кое не? В края на краищата, какво значение има всичко това,
след като става дума за самоубийство?

Джо кимна вежливо.

– Да – каза той.

Наблюдавах го, докато се ровеше из джобовете си за орфаните си
записки. Измъкна ги с върха на пръстите си.

– Ако те накарам да си платиш за това, което направих, ще трябва
да се простиш с два бона. Шест човека не спаха заради теб, трима про-
валиха срещите си, а един без малко да се разведе с жена си. Тя иска той
да ме напусне. И за какво, ако смея да попитам?

– Да наистина, за какво? – повторих аз. Джо продължи:

– Този Уилър, изглежда, е бил доста порядъчен човек. Разпитахме
тук и там и успяхме да установим маршрута му през последните дни.
Помни обаче, че трябваше да го направим за няколко часа, така че не
очаквай от мен отчет за това какво е правил всяка минута.

Регистрирал се е в хотела веднага след пристигането си, тоест пре-
ди осем дена. Сутрин обикновено е посещавал фирмите за търговия на
едро. Оставял е обичайните си поръчки за стоки, които е трябвало да
бъдат доставени в магазина му. Нито едно от тези посещения не може
да бъде преценено като необикновено.

Но има някои неща, които могат да се окажат от значение. Телеграфирал в у дома си, в Калъмбъс, на човек на име Тед Лий, като го е помолил да му изпрати телеграфически пет хиляди долара. Получил ги е един час по-късно, предполагам, за да направи някои специални покупки.

Успяхме да си съставим доста бегла представа за това как е прекарвал вечерите си. Няколко пъти се е връщал в хотела си леко пиян. Една вечер е присъствал на модно ревю, представящо моделите за следващата година. Ревюто е било последвано от коктейл и той вероятно е бил един от мъжете, които са помогнали на няколко пийнали манекенки да слязат с асансьора и са ги настанили в таксита.

Започнах да се хиля:

– Манекенки ли? Той поклати глава.

– Недей да мислиш за това – каза ми той. – Не е било парти с мръсно шоу за десерт.

– Добре де, продължавай.

– Оттогава той периодично е влизал и излизал от хотела и всеки път е изглеждал малко загрижен. Вечерта се е регистрирал с теб и на следващата сутрин е бил намерен мъртъв. Хотелът е чист. Това е.

Той помълча секунда и повтори:

– Това е, казах.

– Чух те.

– И какво?

– Джо, ти си един въшлив детектив.

Той ми хвърли безразличен поглед, примесен с лека доза учудване.

– Аз съм бил въшлив детектив! Ти си без разрешително, а аз съм бил въшливият детектив! Това е много странен начин да ми благодариш за труда, който положих. Знаеш ли, че съм открил повече липсващи личности, отколкото косми имаш на главата си, и...

– Някога да си застрелвал някого, Джо?

Лицето му пребледня и пръстите му с труд измъкнаха цигарата от устата му.

– Веднъж го направих.

– Хареса ли ти?

– Не. – Той облиза внезапно пресъхналите си устни. – Виж какво, Майк... това момче, Уилър... ти си бил там. Самоубил се е, така ли?

– Аха. И някой му е помогнал.

Чух го от няколко крачки разстояние как преглъща.

– Ъ-ъ-ъ... ще имаш ли повече нужда от мен?

– Не. Благодаря ти много, Джо. Остави бележките си на леглото.

Няколкото листа паднаха на леглото и чух как вратата се затваря внимателно. Седнах на облегалката на креслото и започнах да прехвърлям из главата си всички възможни варианти. Един от тях съдържаеше в себе си убийство.

Някъде се криеше причина за убийство, достатъчно значима, за да накара убиец да го прикрие като самоубийство. Причината наистина трябваше да бъде голяма, за да стигнат до убийство. Дори по-голяма, след като е трябвало да прикрият убийството. Въпреки това начинът, по който бе станало всичко, ми изглеждаше твърде забавен. Аз бях единственият, който можеше да докаже убийството. Някъде убиецът си мислеше, че е много умен. Дяволски умен. Може би смяташе, че липсата на една въшлива гилза в пълнителя няма да бъде забелязана.

Продължавах да мисля за това и постепенно се вкиснах. Бях огорчен два пъти. Първия път се изложих, защото убиецът ме беше помислил за някой пияница. Кой, по дяволите, си е мислел, че съм бил аз – евтино ченге от предградията, което носи патлак само за ефект? Да не е смятал, че съм някакъв простак с гладък мозък, който е толкова тъп, че ще остави нещата както са си?

След това бях ядосан пак, защото именно моят приятел беше умрял. Моят приятел, а не нечий друг. Човекът, който беше щастлив да ме види дори след пет години. Момчето, което беше от същата страна на фронтната линия и бе способен да даде всичко, което има, за да спаси врата на някое шибано копеле, така че след пет години това копеле да може да го убие.

Трябваше да напомня на Пат за армията. Трябваше да му освежа паметта с факта, че армията означаваше оръжие, и без значение какъв си, след подготвителния курс ти си способен да боравиш с огнестрелно оръжие по всяко време. Честър Уилър може наистина да е опитал да се самоубие. Макар че е по-вероятно да е пробвал да стреля по някого, или пък някой е стрелял по него. В едно нещо обаче бях сигурен: Чет знаеше всичко за автоматичните пистолети и ако е имал намерение да се застреля, едва ли е трябвало да прави пробни изстрели, за да се убеди, че пистолетът е в ред.

Претърколих се в леглото и се завих презглава с одеялото. Трябваше да се наспя.

Глава 3

Стоях на ъгъла на Трийсет и трета улица и проверявах адреса от бележките на Джо. Номерът, който ми трябваше, се намираше по средата на квартала, – едно старо здание, ремонтирано неотдавна по такъв начин, че да отговаря на изискванията на по-претенциозната клиентела. Докато разглеждах указателя, една група от прелестни млади създания, стиснали под ръка кутии за шапки, минаха покрай мен към асансьора и аз ги последвах. Бяха манекенки, но умовете им не бяха заети с работата. Говореха само за ядене. Не ги обвинявах ни най-малко. Долу бяха развили мускули от много ходене, но съдейки по горните етажи, бе трудно да се каже дали влизат или излизат, ако не бяха изкуствените им бюстове. Приятни за гледане, но едва ли бих позволил на някоя от тях да влезе в леглото ми.

Асансьорът спря на осмия етаж и дамите излязоха. Те тръгнаха към края на коридора и влязоха през една остъклена врата, на която пишеше „Агенция Антон Липсек“. Последната ме видя, че идвам, и задържа вратата отворена.

Офисът, ако това въобще беше офис, беше обзаведен разкошно. Тапетите бяха в леки пастелни тонове, а таванът проблясваше в бледосиньо и създаваше впечатлението за тропическо звездно небе. Оригинални фотографии в рамки на манекенки, намиращи се във всичко възможно – от тесни джинси до блестящи лимузини, – обикаляха стените в два реда. От приемната излизаха три врати и на всяка от тях бе написано „Вход забранен“, а секретарката, обградена от тълпа гърдести машинописки, пазеше входа към кабинета на шефа.

Загасих цигарата си в един пепелник и се ухилих на секретарката. В гласа ѝ се чувстваше насилена учтивост, а очите ѝ бяха направо нахални.

– Да?

– Преди няколко дена Колуей Мърчандайзинг Къмпани даваха прием. Няколко манекенки от вашата агенция участваха в модното ревю същата вечер. Бих желал да се срещна с някои от тях... най-малкото с една от тях. Как може да се уреди това?

Тя почука с молива си по бюрото. Три дразнещи къси почуквания. Очевидно всичко бе стара история за нея.

– Как трябва да разберам това – като бизнес или като... лично

проучване, сър?

Надвесих се над ръба на бюрото и я наградах с една от най-мръсните си усмивки.

– Може би и двете, рожбо, но съм сигурен, че не е едно нещо – не е твоя работа.

– О!... О! – възкликна тя. – Антон, тоест мистър Липсек, сам се грижи за подобни ангажименти. Аз ще му се обадя.

Ръцете ѝ политнаха към селектора и заиграха по клавишите. Може би смяташе, че ще я ухапя, защото не сваляше поглед от лицето ми. Когато селекторът изляя нещо, тя го изключи и каза, че може да вляза. Този път ѝ се усмихнах мило, като се постарях да не си показвам зъбите.

– Шегувах се, сладур.

Тя отново каза „О!“ и не ми повярва. Името Антон Липсек беше изписано със златни букви на вратата, а под него се мъдреше думата „Управител“. Явно той приемаше сериозно положението си. Бюрото му представляваше обла конструкция, забутана в ъгъла и отрупана с фотографии и скици. Останалата стая бе заета от стативи, табла и полузавършени скици. В момента управляваше.

Обектът на управление се оказа едно младо момиче, облечено толкова, колкото да не се каже, че е съвсем голо, и разположено сред куп стойки, така че фотоапаратът да заснеме по-голямата част от нищото, което носеше, и по-малката част от това, което демонстрираше. Най-малкото така ми изглеждаше на мен.

Подсвирнах тихо.

– Мно-о-го мило!

– Твърде много кожа – каза той, без дори да се обръща.

Манекенката се опита да надзърне през блясъка на прожекторите, които той беше насочил към нея.

– Кой е този?

Антон ѝ прошътка да мълчи, с ръце на нежната ѝ гола кожа, придавайки професионални очертания на тялото ѝ. Когато момичето зае нужната поза, той отстъпи към фотоапарата, даде сигнал и полуголата нимфа позволи на някаква призрачна усмивка да заиграе по устните ѝ. Чу се едва доловимо прещракване и манекенката се превърна отново в човек.

Някой ден трябваше да ме направят управител.

Антон изключи прожекторите и завъртя глава към мен.

– А, да. С какво мога да ви бъда полезен, сър?

Той беше строен слаб мъж с вежди, които се сключваха над носа му, остра малка козя брадичка, която се мърдаше, когато говореше.

– Интересувам се от една манекенка, която работи тук.

Веждите полетяха нагоре като щори на прозорец.

– Това е молба, която получаваме доста често. Да, доста често.

– Не харесвам манекенките – признах откровено аз. – Много са плоски.

Антон беше започнал да ме гледа удивено, когато тя се показа иззад стойките с прожекторите. Този път към нищоожното ѝ облекло бяха прибавени чифт обувки.

– Не говорите за мен, нали? – От устата ѝ стърчеше една незапалена цигара. – Имате ли огънче?

Поднесох запалена клечка кибрит под носа ѝ, наблюдавайки как устните ѝ засмукват цигарата, докато я палеше.

– Не, рожбо, ти си изключение – казах аз. Тя се ухили и издуха дима право в лицето ми. Антон се изкашля учтиво.

– Познавате ли манекенката, за която споменахте?

– Не. Знам само, че е била на партито, давано от Колуей Мърчандайзинг онази вечер.

– Разбирам. Мисля, че там присъстваха няколко от нашите млади лейди. Мис Рийвс отговаряше за това. Ще си направите ли труда да я видите?

– Да, разбира се.

Момичето издуха още една струя дим към мен и миглите ѝ ми казаха: „Здравей, аз съм твоя.“

– Никога ли не носите дрехи? – попитах я аз.

– Не и ако мога да помогна с нещо. Но понякога се оправям и с тях.

– Точно това искам и аз.

– Какво?

– Да те оправя.

Антон се захили и леко я плесна отзад.

– Стига толкова. Ако нямате нищо против, сър, отгук. – Ръката му сочеше към вратата в дъното на стаята. – Тези млади лейди понякога излизат от контрол. Чувствам, че бих могъл...

– Да, и аз бих могъл.

Той се разсмя още веднъж и отвори вратата.

Чух, че ме представя, но не разбрах какво казва, защото умът ми бе погълнат единствено от жената зад бюрото. Някои жени са красиви, други имат тела, които те карат да забравиш за красотата; жената тук имаше и двете. Лицето ѝ излъчваше някаква свръхестествена нежност, сякаш някой майстор художник се бе постарал да усъвършенства самата

природа. Косите ѝ бяха късо подстригани по последната мода – светлокафяви коси, които обграждаха като с ореол лицето ѝ. Кожата ѝ имаше цвят на сметана, спускаше се в гладки линии надолу към шията и се разливаше по здравите, широки рамене. Имаше гърдите на младостта – високи, възбуждащи, напираси към деколтето на бялата жарсена блузка, бунтуващи се срещу необходимостта да бъдат потискани.

Тя стана и ми протегна ръка, която се плъзна в моята в топло и приятно ръкостискане. Гласът ѝ притежаваше дълбоки, вибриращи нотки, когато се представи, но аз бях толкова ядосан от това, че подгъвът на полата ѝ падаше прекалено ниско, че не успях да разбера как се казва. Когато отново седна в креслото си и кръстоса крака, аз прекратих мълчаливия си протест срещу дългите дрехи, защото видях колко възбуждащо мило те можеха да прилепват до закръглените бедра, които повече подканваха, отколкото се криеха под полата. Едва тогава успях да различа името ѝ на табелката на бюрото, която гласеше: ЮНОНА РИЙВС.

Юнона – кралицата на боговете и богините. Добре беше наречена.

Предложи ми едно питие от някаква кана в барчето и аз приех. Беше нещо сладко и парфюмирано, което съблазнително проблясваше в чашата с високо столче.

Заговорихме. Гласът ми автоматично превключи на мръсна интонация, след това стана вежлив. Сякаш това беше нещо, което не зависеше от мен. Може да сме говорили цял час, но може и да е било само минути.

Но ние говорехме и тя съзнателно правеше такива неща с тялото си, сякаш аз бях висшият тест за нейните способности като жена. Усмивваше се, защото схващаше прекрасно, че едва ли имах представа за това, което казвах или как реагирах.

Тя отпи от питието си и остави чашата на бюрото. Тъмнолакираните ѝ нокти контрастираха с блясъка на изискания кристал. Гласът ѝ ме върна към настоящето.

– Тази млада лейди, мистър Хамър... вие казвате, че е излязла с вашия приятел?

– Казах, че може би е излязла. Именно това искам да откроя.

– Е, добре, бих могла да ви покажа техните снимки и тогава вие ще сте в състояние да я идентифицирате.

– Не, това едва ли ще свърши работа. Аз никога не съм я виждал.

– Тогава защо...

– Искам да разбера какво се е случило онази нощ, мис Рийвс.

– Джун, моля ви. Ухилих ѝ се.

– Да не би да предполагате, че... – тя се засмя тайнствено – те са направили нещо лошо?

– Хич не ме е грижа какво са правили. Интересувам се само от това да я намеря. Виждате ли, този мой приятел... е мъртъв.

Очите ѝ се навлажниха.

– О, ужасно съжалявам. Какво е станало?

– Самоубийство, както твърдят полицаите.

Джун озадачено прехапа долната си устна.

– В такъв случай, мистър Хамър...

– Майк, моля ви – казах аз.

– В такъв случай, Майк, защо трябва да намесваме момичето в тази история? В края на краищата...

– Приятелят ми имаше семейство – прекъснах я аз. – Ако някой любопитен репортер започне да си пъха носа навсякъде и се добере до някой сочен скандал, това ще причини много страдания на семейството му. Ако наистина е налице нещо от този род, бих желал да предотвратя възможните неприятни последици.

Тя кимна бавно с глава, на лицето ѝ бе изписано пълно разбиране.

– Прав си, Майк. Ще се видя с момичетата, когато идват за задачите си, и ще се опитам да разбера коя е била с него. Ще наминете ли по някое време утре?

Станах, държейки шапката си в ръката.

– Това би било прекрасно, Джун. До утре тогава.

– Довиждане. – Гласът ѝ потъна в дълбокия регистър, тя стана и отново протегна ръка към мен. Всяко движение, което правеше, приличаше на движенията на изливаща се течност, в очите ѝ тлееше огън, който чакаше да бъде раздухай. Обвих ръката си около нейната и почувствах как тя се стяга в нежна покана.

Тръгнах към вратата и се обърнах, за да кажа още веднъж довиждане. Очите на Джун сякаш ме засмукваха от горе до долу, тя се усмихваше. Нямах сили да произнеса и дума. Нещо в нея ме накара да се сгрея под дрехите си. Тя беше прекрасна и имаше телосложението на богиня, а очите ѝ казваха, че беше добра, когато ставаше лоша.

Те казваха и нещо друго, нещо, което би трябвало да знам, но не можех да си спомня.

Когато се озовах пред асансьора, видях, че си имам компания. Компанията ми ме чакаше в другия край на коридора, облегла се удобно на радиатора, и пушеше цигара.

Този път имаше повече дрехи на себе си. Когато ме видя, че идвам,

тя смачка фасата с подметката на обувките си и се насочи към мен с толкова ясно очертано намерение, че очите ми започнаха да я събличат отново.

– Оправи ме – каза тя.

– Първо имам нужда от въвеждане.

– Ами, имаш!

Светлината над асансьора стана червена и аз чух как стоманеният плъх задълба в шахтата.

Когато стигнахме партера, тя ме взе под ръка и ме остави да я изведа на улицата. Бяхме вече на Бродуей, когато каза:

– Ако наистина имаш нужда от представяне, името ми е Кони Уелс. А ти кой си?

– Мистър Майкъл Хамър, пиленце. На времето бях частен детектив. Писаха за мен във вестниците наскоро.

Устните ѝ се дръпнаха в нещо като усмивка.

– О, че аз съм била в чудесна компания. Завихме на север от Бродуей. Кони не питаше къде отиваме, но когато подминахме три бара един след друг, тя ме ръгна в ребрата и аз разбрах намека.

Заведението, в което влязохме, представляваше дълго и тясно помещение, с маси за лейди в дъното. Седнахме на една от тях, колкото се може по-навътре, и келнерът веднага се появи зад нас, мърморейки нещо под носа си.

И двамата поръчахме бира.

– Не си много скъпа за поддръжка – казах аз.

– Рестото ти ще издържи по-дълго по този начин – засмя се тя. – Не си богат, нали?

– Имам достатъчно мангизи. – И веднага добавих: – Но едва ли ще успееш да ми ги измъкнеш, момиченце.

Смехът ѝ се разля като прелестна музика. Беше истински.

– Повечето от мъжете искат да ми купят всичко, което погледна. Ти нямаш ли такова желание?

Тя отпи от бирата си, като ме наблюдаваше над ръба на чашата си с очи, които блесяха като десет цента, излезли току-що от монетния двор.

– Може би ще ти купя още една бира, но това е всичко. Едно момиче, което познавах някога, ми беше казало, че никога не трябва да се бъркам в джоба, за да купувам каквото и да било. Жените с удоволствие го нравят вместо мен.

Тя ме погледна тъжно.

- Била е права.
- Разбира се – съгласих се аз.

Келнерът пристигна с поднос, на който имаше още четири бири. Сложи по две пред всеки от нас, взе парите и духна настрана. Когато освободи терена, Кони ме зазяпа безмълвно цяла минута.

- Какво правеше в студиото?

Казах й същото, което съобщих и на Джун. Тя поклати глава.

- Не ти вярвам.

- Защо?

– Не знам. Просто не ми звучи достоверно. Защо пък репортерите ще се опитват да измъкнат някой мръсен скандал от едно самоубийство?

Тя беше права, но не можех да й отговоря.

– Защото приятелят ми не е оставил бележка. Защото домашният му живот е бил щастлив. Защото имаше куп пари и никакви грижи.

- Сега звучи по-добре – каза тя.

Казах й за партито и за това, което мислех, че се бе случило на него. Когато свърших, я попитах:

– Познаваш ли някое от момичетата, които са били на ревюто онази вечер?

Този път смехът й беше малко по-дълбок.

– За съжаление, не. Не мога да ти кажа нищо по този въпрос. Виждаш ли, агенцията е разделена на две части. Грубо казано – чуцела за демонстриране на облекла и нечуцела. Аз съм една от захарните тортички, които запълват бельото и нощните дрехи в рекламите за леката промишленост. Чуцелата за горно облекло не могат да запълнят и една хартиена кесия, затова са завистливи и се отнасят към нас, по-слабо платените момичета, като към боклук.

– Глупости – казах аз. – Видях няколко от тях. Че те дори не могат да въздъхнат, без да си загубят изкуствените бюстове.

Едва не се задави от смях.

– Много умно, Майк, наистина си страшен. Трябва да запомня киселите ти шеги. Момичетата ще си умрат от смях, като ги чуят.

Довърших последната бира и изтиках празните бутилки към ръба на масата.

– Хайде, рожбо, ще те закарам където искаш да отидеш, а след това ще се опитам да свърша нещо полезно.

- Искам да отидем в апартамента ми с теб.

- Ще те перна през ухото, ако не млъкнеш. Хайде, ставай.

Кони отметна глава назад и отново се разсмя.

– Ти направо ме съсипваш. Какво ли не биха дали десет други момчета, за да ме чуят да казвам това.

– Да нямаш намерение да го кажеш на десет други момчета?

– Не, Майк. – Гласът ѝ се превърна в подканващ шепот.

Никъде не се виждаше свободно такси, така че тръгнахме надолу по Бродуей, докато не открихме едно такси, шофьорът на което мирно дремеше зад волана. Кони се вмъкна вътре и му даде адреса си на Шейсет и втора улица, след това ме притисна в ъгъла и взе ръката ми.

– Толкова ли е важно това, Майк? – каза тя. – Имам предвид това момиче и така нататък.

Потупах я по дланта.

– Това означава много за мен, рожбо. Повече, отколкото можеш да предположиш.

– Мога ли да ти помогна по някакъв начин? Искам да го направя, Майк. Честна дума.

Лицето ѝ бе добило загрижен вид. Обърнах глава и я изгледах внимателно. Сериозното ѝ изражение ме накара да кимна, преди дори да помисля.

– Имам огромна нужда от помощ, Кони. Не съм много сигурен, че моят приятел е излязъл с това момиче. Не съм сигурен, че тя ще си признае, дори и да го е направила, и нямам намерение да я обвинявам. Вече в нищо не съм сигурен.

– Какво ти каза Джун?

– Да дойда утре. Междувременно ще се опита да я намери.

– Джун е доста... как да кажа... – В нея има доста неща.

– Тя прави подобно впечатление на всички. Едно обикновено момиче няма никакви шансове редом с тази жена. – Кони преглътна и стисна ръката ми. – Кажи ми, че не е така.

– Не е така.

– Пак лъжеш – засмя се тя. – Както и да е. Просто мислех на глас. Да предположим, че това момиче е излязло заедно с твоя приятел. Той беше ли от тези, които биха се опитали да спечелят нещо от едно такова бързо запознанство?

Нахлувих шапката си на главата и се опитах да си представя Честър в ролята на свалач. За мен той беше образец на семеен човек, за да може да играе ролята на вълк-единак. Отвърнах ѝ „не“, но запазих съмненията за себе си. Трудно е да се каже какво би направил или не би направил някой, когато се намира в големия град без надзирател и без упражняваща постоянен контрол съвест.

– В такъв случай – продължи Кони – мисля, че ако това момиче е започнала да му играе игрички, както повечето от тях правят, тя щеше да го завлече в някое скъпо заведение, за да провери дълбочината на портфейла му. Казвали са ми, че това е доста забавно.

Тя се опитваше да ме подтикне към нещо. Разклати глава и остави косите си да се разпилят по рамото ѝ.

– Напоследък манекенките са научили пътя до няколко отдалечени заведения, където се събира точно такъв род публика. Не съм била там, но това може да се окаже добра следа.

Протегнах се и я ударих леко с пръст по брадичката.

– Харесва ми начинът, но който мислиш, момиче. Устните ѝ бяха сочни и червени. Тя прокара език по тях, докато те не заблестяха от влагата, разделени съвсем леко, но достатъчно, за да ме погълнат, ако се окажех по-близо. Можех наистина да бъда погълнат, ако таксито не беше спряло до тротоара, и Кони изплезе език по посока на шофьора. Направи кисела физиономия и ме хвана за ръка, за да бъде сигурна, че ще изляза с нея. Протегнах на шофьора няколко долара и му казах да задържи рестото.

– Сега е време за коктейли, Майк. Ще се качиш ли с мен?

– За малко.

– Проклет да си – каза тя. – Никога не съм полагала толкова усилия, за да накарам някое момче да ме свали.

Апартаментът ѝ се намираще в малък жилищен блок, който нямаше претенции да бъде разкошен. Асансьорът на самообслужване не работеше и ние зачаткахме нагоре по стълбите към третия етаж. Кони започна да рови в джобовете си, докато не извади ключа. Натиснах копчето за лампата сякаш живеех тук постоянно, захвърлих шапката си на едно кресло във всекидневната и се разположих в друго.

– Какво предпочиташ – кафе или коктейл? – попита ме Кони.

– Първо кафе – отвърнах аз. – Не съм обядвал. Ако имаш малко яйца, можеш да ги прибавиш към менюто.

Протегнах ръка през облегалката на креслото към масичката със списанията и взех няколко, които бяха пълни със снимки на разголени момичета, които бяха значително по-добри от пощенските картички, които човек можеше да си купи в Мексико. Намерих Кони на няколко от тях и реших, че изглежда много добре.

Миризмата на кафе ме привлече като с магнит към кухнята и аз влязох вътре точно когато слагаше яйцата в една чиния. Не си казахме и дума, докато чинията не се изпразни. Когато накрая се облегнах назад и

измъкнах пакета Лъки, тя попита:

– Добре ли беше?

– М-м-м...

Коктейлите бяха поднесени във всекидневната. Голямата стрелка на часовника ми се завъртя веднъж, след това още веднъж. Всеки път шейкърът се пълнеше отново догоре, а парчетата лед издаваха остри звуци, когато се удряха в металната повърхност. Седях си с чаша в ръката и с облегната назад глава, представяйки си досегашните събития като в мъгла. Кибритът ми беше свършил и когато слагах цигара в устата си, Кони прекосяваше стаята и се връщаше с огънце.

Един чудесен приятел беше мъртъв.

Бяха направени два изстрела.

Един куршум и една гилза бяха намерени в коридора.

Самоубийство.

По дяволите!

Отворих очи и погледнах към Кони. Тя се бе свила на дивана и ме наблюдаваше.

– Каква е по-нататъшната програма, рожбо?

– Вече е почти седем – отвърна тя. – Ще се облека и можеш да ме изведеш навън. Ако имаме късмет, може би ще разберем къде е ходил твоят приятел.

Бях много уморен, за да бъда мил. Очите ми бяха натежали отизиране в дима, който висеше във въздуха, а стомахът ми се бе нагорещил като парен котел от питиетата.

– Един човек е мъртъв – казах аз бавно. – Вестниците повтарят това, което твърдят и полицаите, а именно, че се е самоубил. Но аз знам по-добре. Момчето е било убито.

Тя замръзна на място, само цигарата в ръцете ѝ помръдваше нервно.

– Исках да разбера защо е бил убит и започнах да проследявам пътя му през последните няколко дена. Открих, че онази нощ е бил с някакво момиче. Открих къде работи това момиче и започнах да задавам въпроси. Една много хубава манекенка с очарователно тяло започва да ме тласка напред и се кани да ми помогне в търсенията ми. В главата ми обаче се появяват някои идеи. Започвам да се чудя защо ли тази дама е загрижена толкова за някакво момче, което няма дори и работа, след като може да си осигури поне десетина други паралии, а това момче не може да ѝ купи нищо повече от бира и се нахвърля върху яйцата, кафето и коктейлите ѝ.

Тя издаде лек съскащ звук. Видях как смачква цигарата в ръката си, но дори и да изпитваше болка от опарването, тя не беше изписана на лицето ѝ. Не помръднах докато се изправяше. Ръцете ми бяха положени зад главата ми като възглавница и си останаха там дори и когато тя застана разкрячена пред мен.

Кони удари толкова бързо, че дори не успях да си затворя очите. Не с отворена длан, а със стиснат юмрук, който одра бузата ми и се заби в челюстта ми. В устата си усетих привкус на кръв и когато се опитах да се ухилия, тя потече по брадичката ми.

– Имам пет братя – каза тя. В гласа ѝ се долавяше ръмженето на разярено зверче. – Те са големи мръсници, но всички са истински мъже. Имам и още десет други момчета, които взети заедно няма да направят и един мъж. Тогава се появи ти. Бих ти смачкала тъпата глава. Имаш очи, но не можеш да виждаш. Добре, Майк. Ще ти дам да видиш нещо и тогава ще разбереш защо са всички тези грижи.

Ръката ѝ сграбчи блузата за деколтето и я разкъса до долу. Копчетата ѝ отлетяха в краката ми. Следващото нещо, което беше на нея, се разпадна на части със сух режещ звук и тя застана гордо, с ръце на хълбока, а гърдите ѝ бодяха лицето ми. Тръпка на възбуда накара мускулите на стомаха ѝ да се развълнуват и тя ми позволи да ѝ се наслаждавам колкото искам.

Трябваше да сваля ръце и да се хвана за облегалките на креслото. Яката изведнъж започна да ме стяга, нещо лазеше по гърба ми.

Зъбите ѝ бяха здраво стиснати. Очите ѝ гледаха порочно.

– Оправи ме – каза тя.

Още една струйка кръв се стече по брадичката ми, напомняйки ми за това, което беше станало. Протегнах се и я цапнах през устата с колкото сила имах. Главата ѝ се затресе, но тя все още стоеше изправена пред мен и очите ѝ дори бяха станали по-порочни от преди.

– Още ли искаш да те оправя?

– Оправи ме – каза тя.

Глава 4

Вечеряхме в един китайски ресторант на Таймс Скуеър. Заведението беше пълно, но никой не си гледаше в чинията. Всички очи бяха фокусирани на Кони, включително и моите. Не можех да обвиня никого за това. Ако роклите с дълбоки деколтета изглеждаха предизвикателни, то тя бе приела предизвикателството и го беше захвърлила обратно върху мъжката половина на заведението.

Седях срещу нея на масата и се питах дали нечия кожа би могла да бъде по-нежна и гладка, чудейки се колко неща от тоалета си би могла да свали една жена, преди да изглежда съвършено гола. Май не бяха много.

Вечерята премина без много приказки. Ние се гледахме един друг, усмихвахме се и ядяхме. За първи път имах възможност да я разгледам безпристрастно, виждайки пред себе си жена, която притежавах, а не просто желях. Най-лесно бе да се каже, че е прекрасна, но съвсем не беше лесно да се определи защо.

Аз обаче знаех защо. Тя беше честна и пряма. Тя искаше нещо и го казваше направо. Беше прекарала цял живот с петима мъже, които се отнасяха към нея като към брат и очакваха това да ѝ харесва. Тя наистина го харесваше. За Кони работата като манекенка бе просто начин да си изкарва хляба. И ако тази работа беше свързана с престиж и известност, тя приемаше това като обикновен факт, без да му придава особено голямо значение.

Беше почти девет часът, когато излязохме навън и тръгнахме да се разхождаме с пълен стомах и приятното усещане, че почти всичко е наред.

– Ще ми кажеш ли разписанието си? – попитах я аз.

Ръката ѝ намери моята и я взе внимателно под мишницата си.

– Мизерствал ли си някога, Майк?

– Някои хора смятат, че така и не мога да се измъкна от мизерията.

– Добре, тогава ето какво ще направим. Момичетата са полудели по старата част на града. Наричат я Бауъри. Звучи ли ти познато?

Погледнах я с любопитство.

– Бауъри?

– Изглежда, скоро не си се навъртал там. Бауъри доста се е променила. Не цялата улица, разбира се, но тук и там. Преди известно време

един хитрец натрупа цяло състояние и превърна една мръсна дупка в капан за туристи. Нали знаеш, на улицата гъмжи от типични физиономии на гангстери, проститутки и крадци, които създават една неподражаема атмосфера, оказваща магнетично въздействие върху хората от висшето общество, които искат да видят как живее другата половина.

– Как, по дяволите, ще намерим това?

Махнах на едно такси и то спря до тротоара. Влязохме в него, казах на шофьора къде да кара и ръката му вдигна флагчето за заето.

– Някои хора – каза Кони – са уморени от еднообразието на старите неща. Направо се побъркват по нововъведенията. Бауъри е едно от тях.

– Кой притежава заведението?

Кони сви рамене и се притисна до мен.

– Не знам, Майк. Всичко ми е известно от втора ръка. Освен това подобни заведения вече не са изключение, такива има поне дузина. Както ти казах, това са места, където висят манекенки и купувачи, така че там всичко излиза доста солено.

Таксито умело лавираше в потока от коли, зави в една по-малко оживена улица и улучи зелените светофари, които ни закараха до долната част на Манхатън, без да спираме никъде. Подадох на шофьора няколко долара и помогнах на Кони да слезе.

Бауъри – една улица с хора без лица. Молещи гласове от сенките и шумолене на крадливи стъпки зад гърба ти. Случайни допири до ръкава и молби, в които тоновете на професионално отчаяние бяха отработени до съвършенство. Жени с плътно прилепнали към бедрата рокли, които ти хвърляха по един дълъг, настойчив поглед. В него можеше да прочетеш, че са достъпни и евтини. Люлеещите се врати на салоните се отваряха толкова често, че изглеждаха като огромни мигащи очи. Баровете бяха претъпкани. Покрай стойките се бяха наредили някакви човешки отрепки, които поддържаха топлия дъх на живота с някое друго питие или с порция димяща супа.

Отдавна не бях минавал по тези места. Едно такси спря до бордюра и някакъв момък в смокинг и с червенкоса мадама под ръка излязоха усмихнати от него. Около тях веднага се струпа тъпла просяци и червенкосата раздаде няколко дребни монети, след това пръсна около себе си по тротоара цяла шепа и започна да се смее с цял глас, когато боричкането започна.

Момъкът си помисли, че това е много забавно. Направи същия номер с пет долара, като остави вятърът да ги издуха от ръката му надолу по улицата.

– Сега разбираш ли какво имах предвид? – попита Кони.

Имах силното желание да изритам копелето.

– Да, разбирам.

Последвахме двойката на около пет крачки разстояние. Момъкът говореше с акцента на Средния Запад, а дамата се опитваше да пунтира бруклинския жаргон. Тя продължаваше да го стиска за ръката и от време на време го награждаваше с продължителни странични погледи, които, изглежда, много му харесваха. Тази нощ той се бе превъплътил в ролата на крал.

Свиха в някакъв бар, който беше възможно най-вмирисаният от всички на улицата. Вонята, излизаща от него, можеше да се усети през два квартала, както и ревът от гърлени гласове. Табелката на вратата гласеше: „Кръчмата на Нийл“.

Типовете вътре вече се бяха разбеснели. Пълна колекция от посинели очи и избити зъби. Бяха пълни с въшки и бълхи, а речникът им не познаваше никакви ограничения. Две стари проститутки се бяха хванали за косите заради един шегобиец, който едва успяваше да се крепи на столчето пред бара.

Това, което ме ядоса най-много, бяха типовете, които наблюдаваха тази сцена. Те бяха дори по-лоши. Смятаха, че представлението беше чудесно и като че ли специално създадено за тях. Туристи. Въшливи, фрашкани с пари туристи, които мислеха, че е много забавно да сриташ някого наоколо. Толкова бях вбесен, че едва говорех. Келнерът изломоти нещо и ни поведе към една маса в задното помещение, на която се тълпяха цяла дузина нехранимайковци. От двата вида.

Всички си прекарваха добре времето. Четяха мръсните изрази, изтипосани на стените, или пък си разказваха неприлични истории. Лесно можеше да се види взаимната изгода. Тълпата, която живееше тук, се наливаше с евтино уиски на заведението, за да привлече вниманието на любопитните туристи, докато същото евтино уиски излизаше на туристите през носа, но въпреки това те смятаха, че удоволствието си струва.

Сигурно им беше забавно.

Кони се усмихна на две момичета, които познаваше, и едното от тях се доближи до нас. Не си дадох труда да стана, когато ни представиха. Момичето се казваше Кейт и беше с тълпата туристи.

– За първи път си тук, нали така, Кони? – попита тя.

– За първи... и последен – отговори тя. – Ужасно вони.

Смехът на Кейт прозвуча като счупен хлопатар.

– О, нямаме намерение да се задържаме тук. Момчетата искат да похарчат малко пари, така че ще се отбием и в странноприемницата. Искате ли да дойдете с нас?

Кони ме погледна въпросително. Помръднах глава колкото да разбере, че съм съгласен.

– Добре, Кейт, ще дойдем.

– Прекрасно, присъединете се към нас и се запознайте с бандата. Останалите ще пристигнат малко по-късно. Искане да видят всички забележителности, включително и – тя се изкикоти – домовете, където... нали знаеш? – и отново се изкикоти.

Кони направи гримаса на отвращение, а аз изръмжах.

Трябваше да станем и да се запознаем с компанията. Ако Кони не беше с мен, те сигурно щяха да ме третират като част от обстановката. Но това щеше да продължи само минута, защото няколко дебели мутри щяха да целунат стената. Момчетата се казваха съответно Джоузеф, Ендрю, Хомир, Мартин и Реймънд – и нито един прякор. Всичките имаха меки ръце, големи диаманти, силен смях, тлъсти портфейли и прекрасни жени. Тоест всички, с изключение на Хомир. Той беше дошъл със секретарката си, която не беше толкова хубава, колкото се гласеше, желаше или беше способна да бъде. Тя беше негова любовница и не си правеше никакви илюзии.

Хареса ми най-много. А също и на Кони.

Докато стисках до посиняване ръце, Кони беше успяла да седне и да поръча няколко питиета. Чухме няколко мръсни вица, след това Ендрю се разприказва високо за това колко хубаво сме щели да си прекарваме на други места. Останалите се съгласиха с него, така че те събраха скъпоценните си камъни и излязохме. Мартин даде на келнера десет долара бакшиш, които той явно не заслужаваше, и обезумялото от щастие момче се кланяше чак до вратата.

Кони не знаеше пътя, така че ги последвахме. Момчетата водеха. На два пъти трябваше да прекрачваме през пияници и веднъж влязохме в някакъв изкоп, за да избегнем уличното сбиване. Трябваше да си останат в изкопа, където им беше мястото. Бях толкова побеснял, че едва си отварях устата и Кони потърка буза в рамото, ми в знак на съчувствие.

Странноприемницата Бауъри Ин се намираще встрани от основната линия на заведенията. Това беше невзрачна постройка с наполовина заковани с дъски прозорци, оплоти от мухи стъкла и с външния вид на нещо, което отдавна е трябвало да бъде разрушено.

Но така изглеждаше само отвън. Първото нещо, което човек

забелязваше, като влезеше вътре, беше миризмата. Нямаше я. Мирише-ше си просто на бар. Масите и стойката на бара бяха нарочно състарени с дупки от дървесни червеи и следи от цигари, които бяха толкова истински, колкото и типовете наоколо. Може би другите не го виждаха, но аз веднага го забелязах.

Кони направи недоволна гримаса.

– Значи това било странноприемницата, за която толкова много говореха.

Едва можех да я чувам от шума в заведението. Всички сновяха насам-натам и си разменяха шумни приветствия, а дамите пищяха като прасета на заколение. Дебелите тумбаци стояха по-назад и се усмихваха самодоволно. Когато врявата стихна и се превърна в нормален шумов фон, всички си предадоха палтата и шапките на някакъв едноок пират зад преградата, който предвидливо беше оставил кутия пред себе си, за да събира бакшишите.

Докато Кони приветстваше двойка нежни създания от нейния офис, аз се промъкнах към бара за една бира. Изпитвах ужасна нужда от нея. Освен това тя ми даде възможност да се огледам наоколо. Долу, в края на помещението, се намираше тясна врата, която висеше на една панта. На нея беше залепен някакъв календар, който хлопаше като крило на ранена птица всеки път, когато вратата се отваряше.

Правеше го доста често, защото през вратата се изнизваше неспирен поток от типове, облечени във вечерни костюми и смокинги с накачени безценни джунджурии по вратовръзките си.

Кони се беше изправила в центъра на залата и ме търсеше с поглед. Видя ме, че опустошавам поредната халба бира, и се запъти към мен.

– Това е само предверието, Майк. Да влезем вътре, където са истинските веселби. Поне така казват.

– Дадено, бейби, имам огромна нужда от забавления.

Взех я под ръка и се наредих накрая на процесията, която се бе насочила към вратата на една панта с провисналия календар на нея.

Малко е да се каже, че бяхме изненадани. Бяхме направо поразени. Вратата с календара беше само първата. Тя водеше към стая с олющени стени и трябваше да се затвори, преди да се отвори следващата врата. Едната панта си беше чиста илюзия. На вътрешната каса имаше две здрави панти, които бяха старателно скрити. Стаята беше звуконепроницаема и представляваше връзката между външното помещение и истинския бар, който, може да ми повярвате, беше нещо фантастично.

Стотици хиляди бяха отишли за построяването на това заведение и

стотици хиляди се намираха в портфейлите на мъжете, които седяха пред стойката, украсена с хром и никел, или пък в изящно подредените кресла покрай стените. Светлините бяха намалени до минимум и петното от прожектора следеше една съвършено гола дама, която правеше обратен стриптийз. Това, че беше гола, не беше нищо особено, но начинът, по който се обличаше, бе нещо, което си струваше да се види. Когато завърши номера си, тя излезе от петното на прожектора и седна до един полуплешив джентълмен, който беше дяволски поласкан, че звездата, която току-що бе съзрявал на сцената, сега се намира до него. Веднага поръча шампанско.

Сега разбрах защо заведението е толкова популярно. Стените бяха украсени с цели редици фотографии – стотици модели в различни фази на събличане и обличане. Някои бяха автентични, други – изрязани от списания. Но всички бяха посветени с някакъв вид любов на един-единствен момък, наречен Клайд.

Кони и аз се чукнахме и се захванах да разглеждам снимките.

– Ти там ли си?

– Може би. Искаш ли да се поогледаме наоколо?

– Не. Повече ми харесваш, когато седиш тук и мога да те съзерцавам на живо.

На сцената се появи оркестър и музикантите започнаха да заемат местата си зад стойките. Хомир се извини, заобиколи масата и покани Кони на един танц. Останахме коляно до коляно с любовницата му, докато тя не започна сладострастно да гледа към пода и едва не ме помоли да я обладая направо там.

Не обичам да танцувам, но тя настояваше. Танцуваше толкова силно притисната, че имах чувството, че се намира зад мен. Имаше отвратителния навик да си вади езика и да облизва с него ушите ми. А Хомир се забавляваше.

След час партито беше в разгара си. В единайсет и половина заведението беше толкова тъпкано, че човек не можеше да чува дори собствените си мисли. Ендрю отново започна да говори за харчене на нари и едно от момчетата изквача, че наоколо имало много възможности за пръскане на нари, стига само момчетата да имали достатъчно спортен хъз. Един от тях стана и започна преговори с келнера, който изчезна и веднага се появи обратно, измърмори няколко думи и кимна към страничната ниша, прикрита със завеса.

– Започва се, рожбо – обадих се аз.

Кони изкриви недоумяващо устни.

– Не те разбирам, Майк.

– По дяволите, това е все същият стар трик. Имат игрални маси в задната стая. Раздават го тайнствено, за да изглежда всичко благоприлично.

– Наистина ли?

– Ще видиш.

Станахме и тръгнахме по посока на завесата. Наближаваше връхната точка на забавлението. Започнах отново да мисля за Честър Уилър, питайки се дали е предприел същото пътешествие. Имал е нужда от пет бона. Защо ли? За да играе или за откуп? В дъното на рулетката човек лесно можеше да загуби цялото си състояние. Самоубийство? Защо да се самоубива заради пет бона? Нямало е нужда дори и да се разплаща. Достатъчно е било да каже една дума на нужното ченге и те щяха да разпердушният това място за нула време, така че спокойно можеше да забрави за дълговете си.

Едно от момичетата случайно погледна през рамо и изкрещя:

– О, Клайд е тук! Здравсти, Клайд! Клайд... как си?

Кльошавият момък в смокинг обърна студената си усмивка към нея и махна с ръка, след което довърши обиколката на масите. Усетих, че устата ми се изкривява в мръсна усмивка, и казах на Кони да продължи напред.

Тръгнах към Клайд.

– Проклет да съм, ако това не е старият ми авер Динки – казах аз.

Клайд се беше навел над една маса и гърбът му моментално се втвърди, но не прекъсна разговора си, докато не се приготви за предстоящата схватка. Напъхах една Лъки между устните си и я запалих точно когато светлините започнаха да угасват една след друга и прожекторът закова жадното си око върху още едно голо момиче, танцуващо на сцената.

Едва тогава Клайд обърна рибешките си очи към мен.

– Какво правиш тук, шмекер?

– Същото се питах и аз.

– Достатъчно дълго беше тук. Изчезвай!

В стойката му все още се чувстваше напрежение. Той поднови разходката си между масите, като раздаваше усмивки наляво и надясно. Когато стигна до стойката на бара, пред него изникна една бутилка и той си наля едно малко уиски.

Издухах облак дим в лицето му.

– Добре си се обзавел.

Очите му бяха станали стъклени от омраза.

– Може би не си ме чул добре.

– Чух те, Динк, само че не съм като твоите момчета, които са готови да си съдерат задника от бягане само като ти чуят гласа.

– Какво искаш?

Издухах още малко дим към него и той се дръпна настрана.

– Искам да задоволя любопитството си, Динк. Да, именно това искам да направя. Последния път, когато те видях, ти беше в инвалидна количка и полагаше клетва в съда. Имаше куршум в крака си. Аз го инсталирах там, нали помниш? Закле се, че не си бил този, който е шофирал колата на избягалия убиец, но куршумът в крака ти те изкара лъжец. Прекара добре в затвора, нали?

Той не отговори нищо.

– Сигурно си изминал дълъг път, рожбо. Както виждам, повече не се занимаваш с шофиране на коли. Да не си се захванал с убийства?

Горната му уста се разкриви от злоба и той демонстрира няколко зъба в благородно облекло.

– Вестниците казват, че повече не носиш оръжие, Хамър. Това не е много добре за теб. Махни се от пътя ми.

Накани се да надигне питието към устата си, но аз го изблъсках по лакътя и течността се изплиска в лицето му, което стана бяло като на мъртвец.

– Успокой се, Динки. Не позволявай на ченгетата да те спипат. Ще поогледам наоколо, преди да си тръгна.

Моят стар приятел Динки Уилямс, който неизвестно защо наричаше себе си Клайд, вече посягаше към телефона за вътрешна връзка на края на бара, когато го оставих сам.

За да пресека помещението, трябваше да мина покрай осветеното от прожектора пространство и ми трябваше поне минута, за да открия завесата във внезапно обкръжилата ме тъмнина. Зад нея имаше още една врата. Заключена. Почуках няколко пъти и неизбежната шпионка оживя. През нея можех да видя чифт очи, разположени над нос, по средата на който преминаваше дълбок белег.

Отначало си помислих, че няма да ме пусне, но след това ключалката прещрака и вратата се откряна леко.

Понякога предупреждението започва да свети като червен сигнал в главата ти. Някакво чисто рефлекторно действие те кара да се отстраниш от мястото си, преди главата ти да е сцепена на две. Вдигнах ръка навреме, за да предпазя черепа си от по-дълбоки повредения, и нещо

се стовари върху кокалчетата ми, като изкара гърлен рев от устата ми.

Продължих да се движа, внезапно се гмурнах и се претърколих, така че се оказах на гръб с вдигнати крака и се зазяпах в грозната физиономия на някакъв свръхразмерен дебил, който тъкмо се канеше да използва вдигнатата над главата си палка. Човекът си имаше крака, но не мислеше достатъчно бързо, за да стигне до мен още докато бях легнал.

Не съм котка, но подметките ми бързо се оказаха отново на пода. Палката просвистя над главата ми, докато все още не бях възстановил баланса на тялото си. Момъкът действаше прибързано, така че не ме улучи. Аз обаче го улучих. Аз бях голям, но той беше още по-голям. Едната ми ръка бе наранена и не исках да повреждам и другата. Облегнах се на стената и го изритах отдолу нагоре с върха на обувката си така, че почти го разцепих на две. Опита се да изкрещи, но вместо това издаде само някакъв бълбукащ звук. Палката падна на пода и той се стовари отгоре ѝ с ръце, притискащи слабините. Този път го нацелих по-добре. Отстъпих половин крачка и го изритах право в лицето.

Хвърлих поглед към палката, вдигнах я и я претеглих на ръка. Това нещо беше направено да убива. Беше много обемиста за джоба ми, затова я преместих в празния кобур на пистолета под мишницата си и изръмжах нещо по посока на момъка на пода. Лежеше в собствената си кръв напълно изключил.

Стаята представляваше още едно преходно помещение, от типа на предишната. Близо до вратата, на стената бе облегат един стол, чийто край се опираше в звукоизолиращата тапицерия. Просто за удоволствие домъкнах тъпанара до стола, настаних го някак си на него и отново наклоних облегалката към стената. Главата му бе сведена надолу и кръвта почти не се виждаше. Доста хора щяха да се изнижат покрай него, преди да започне да ги забелязва, помислих си аз.

Когато останах напълно доволен от мизансцена, открих ключалката на вратата, за да създам повече удобства за клиентите, и опитах другата врата, която водеше към задната стая. Беше отключена.

След полумрака на коридора светлините ме обляха така внезапно, че не успях да видя как Кони се приближи до мен.

– Къде беше, Майк? – попита ме тя.

Пръстите ѝ се оказаха в дланта ми и аз ги стиснах леко.

– Срегнах приятели.

– Кого?

– О, това са хора, които не познаваш.

Тогавя тя видя кръвта на опакото на дланта ми. Кожата на

кокалчетата се бе отлепила. Лицето ѝ изведнъж преbledня.

– Майк... какво си направил?

– Ударих се в ръба на вратата – ухилих се аз. Попита ме още нещо, но аз не я чух. Бях прекалено зает с оглеждането на мястото. Истинска златна мина. През шума от приглушените разговори можеше да се чуе въртенето на рулетките, възбудените възгласи, когато те спираха. Имаше маси за зарове, фаро, бакара и всички останали игри, които биха могли да накарат някого да се бръкне в джоба и да си опита късмета.

Помещението беше обзаведено като старомоден игрален салон в Дивия Запад с крещящи тапети на стените. Лампионът в центъра бе направен от колело на каруца и волски хамути, висящите медни фенери бяха почти невидими в светлината на ярките лампи в тях. До стената имаше петнайсетинаметров бар от тежко махагоново дърво с меден обков, неизползвани плювалници и огромни огледала с истински дупки от куршуми.

Ако някога бих поискал да бъда обкръжен от красота, то можех да я намеря тук. Красотата тук бе нещо обичайно. Тя беше признак на професионализъм. Съзираше се под грима на дамите и в обилието разголенни рамене. Красотата можеше да се намери в манекенките, които демонстрираха това, което смятаха, че трябва да бъде рекламирано. Сякаш бях попаднал в съблекалнята на Фоли Бержер. Имаше толкова много красота, че ако се опиташе да я видиш наведнъж, можеше да си загубиш разсъдъка.

Направо не можех да повярвам на очите си.

Тръснах глава и Кони се усмихна:

– Трудно е за вярване, нали? Не беше въпрос, а констатация.

– Това е върхът.

– Казах ти, Майк. Това е последното увлечение. Заразително е като едра шарка. Но скоро модата ще отшуми, заведението ще се напълни със скупаещи хора и тогава всичко ще стане много досадно.

– Ще измислят нещо друго.

– Точно така. Сега заведението функционира почти като клуб. Всички се натискат да станат членове и пръскат пари наляво и надясно. Но няма да мине много време и това ще им омръзне.

– И цялата тази красота – в Бауъри! В средата на Бауъри! Пат би си отрязал дясната ръка само за да получи възможност да хвърли поглед тук... Може би ще поискам да му отрежат и лявата ръка.

Спрях се и започнах да зяпам отново около себе си. Красотата. Сега май започваше да изглежда плоска. Имаше твърде много дебели кореми

и плешиви глави, които разваляха картината. Засякох Хомир и Ендрю, че се забавляват да играят крап. Очевидно Хомир печелеше, защото неговата любовница беше натъпкала чиповете, които той ѝ даваше, в чанчката си. Останалите бе завила в носната си кърпичка.

Обиколихме всички маси, преди да си изберем едно място в ъгъла. Седнахме на кожения диван и започнахме да наблюдаваме увеселението, като от време на време отпивахме от питиетата си. Един келнер в каубойски костюм ни донесе два хайбола и бисквитки, като съобщи, че това било за сметка на заведението.

Веднага щом се отдалечи, Кони попита:

– За какво мислиш, Майк?

– Не знам, сладур. Чудя се дали моят приятел си е паднал по това.

– Не е ли бил като останалите?

– Имаш предвид дали е бил мъж?

– Нещо от този род.

– По дяволите, сигурно е бил. Кой мъж ще откаже да отиде на такова весело място с прекрасно момиче. Сам в града, без домашни престилки и намръщени съпруги. Свършил си е работата за деня и е поискал да се поразвлече малко. Това е достатъчно. Ако е трябвало да бъде убеждаван да дойде тук, едва ли е било нужно да го убеждават много.

Запалих една цигара и надигнах питието си. Отпих една дълга глътка и дръпнах дълбоко от цигарата, когато тълпата за момент се раздели, за да пропусне някакъв келнер, и аз видях целия бар.

Джун седеше пред стойката и се смееше на нещо, което Антон Липсек ѝ казваше.

Ледът започна да чука по стените на чашата ми и по гърба ми отново полазиха мравки. Обърнах се към Кони:

– Ще се покриеш ли за малко?

– Тя наистина е прекрасна, нали, Майк?

Почервенях за първи път, откакто бях започнал да нося панталони.

– Тя е нещо различно. В сравнение с нея останалите изглеждат болни.

– И аз ли?

– Не съм я виждал без дрехи. Дотогава ти ще бъдеш най-добрата.

– Недей да лъжеш, Майк. – Очите ѝ ми се присмиваха.

Станах и се ухилих.

– В случай че наистина искаш да знаеш, тя е най-хубавото нещо, което някога съм виждал. Започвам да се потя дори когато я гледам от петнайсет метра разстояние. Тя има всичко, което една истинска дама

трябва да притежава, за да ти вземе акъла. Езикът ми започва да се преплита, когато говоря с нея, и ако ми каже да скоча, ще я попитам „Откъде?“, а ако ме помоли да се направя на глупак, ще го сторя на момента. Но съществува нещо, от което не мога да се освободя, ако разбих какъв имам предвид. Не я харесвам и не знам защо.

Кони се протегна и взе една цигара от моя пакет. Запали я и каза:

– Разбирам какво означава това. Добре, Майк, ще се покрия, но само за малко.

Погладих я по ръката и се насочих към мястото, където кралицата на боговете и богините великодушно даваше интервю. Когато ме видя, лицето ѝ се огря от лъчезарна усмивка и в стомаха ми залудуваха хиляди малки дяволчета.

Подаде ми ръка и аз я сграбчих като мършав пес кокал.

– Майк, какво правиш тук?

Джун ме поведе към един от тронове на Олимп, като пусна почти неохотно ръката ми. Десетки очи, включително и тези на Антон Липсек, ме наблюдаваха със завист.

– Попаднах в мрежата на един флирт, когато излизах от офиса ти.

Антон започна да тресе козята си брадичка от смях, но бързо се овладя.

– Предполагам, че си струва да имаш добри физически данни – усмихна се Джун. Очите ѝ обходиха тълпата. – Тук няма много мъже с подобни данни. Ти си цяла атракция.

Същото се отнасяше и за нея. Човек можеше да каже, че е облечена стилно, но не и че има прекалено много дрехи на себе си. Черната ѝ вечерна рокля стигаше до изящната ѝ шия, ръкавите се спускаха свободно надолу, за да се срещнат с ръкавиците ѝ. Широките рамене и царствените очертания на талията ѝ бяха покрити с блестяща коприна, която отразяваше светлината и прилепваше съблазнително към тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха издадени мощно напред и леко помръдваха с всяко нейно вдишване и издишване.

– Ще пийнеш ли нещо?

Кимнах. Музиката на гласа ѝ събуди бармана към живот и той сложи един хайбол пред мен. Антон се присъедини към нашия тост, след това се извини и тръгна към рулетката. Нарочно се извъртях на стола, надявайки се, че тя ще последва примера ми, така че само аз да можех да разполагам с нея.

Тя постъпи именно така и ми се усмихна в огледалото с дупките от куршуми.

– Имам новини за теб, Майк. Може би ще трябва да ги задържа за себе си, за да мога да те видя и утре.

Ръката ми започна да се стяга около чашата. Една от дупките в огледалото ми пречеше да я видя добре, затова се обърнах и я погледнах в очите.

– Момичето...

– Да. Намерих го.

Някога да ви е стягало толкова силно, че да сте мислили, че вътрешностите ви ще се преобърнат? Аз изпитвах точно това чувство.

– Продължавай – казах аз.

– Казва се Марион Лестър. Предполагам, че ще поискаш да я видиш лично, разбира се. Намира се в Чедуик Хотел. Беше третата, с която говорих тази сутрин, и тя веднага каза какво е станало, макар да изглеждаше малко напласена, когато ѝ разказах цялата история.

– Добре, добре, какво каза тя? – Пресуших бързо чашата и я плъзнах по стойката на бара.

– Всъщност... нищо. Твоят приятел ѝ е помогнал да вземе такси и след това я изпратил до къщи. В действителност я изнесъл на ръце до апартамента ѝ и я сложил в леглото с дрехите, обувките и всичко останало. Изглежда, е бил истински джентълмен.

– По дяволите – възкликнах аз, – по дяволите всичко!

Пръстите на Джун намериха ръката ми на медния обков на бара и усмивката ѝ се смени с напрегната загриженост.

– Майк, моля те! Не е чак толкова лошо. Да не би да си очаквал нещо друго?

Изпусвах под мустак – нещо мръсно, което не можех да съдържам повече в себе си.

– Предполагам, че не. Само дето отново трябва да се катеря по дървото. Благодаря ти, Джун.

Тя се наклони към мен и главата ми се завъртя от аромата на парфюма ѝ, който можеше да накара всеки мъж да полудее. Имаше сиви очи. Дълбоки, сиви очи. Дълбоки и изпълнени със симпатия. Очи, които можеха да говорят.

– Ще дойдеш ли утре все пак?

Не можех да кажа не. Не исках. Кимнах и устните ми изръмжаха нещо, което не беше под контрола ми на съзнанието ми. Ръцете ми се бяха свили в железни юмруци и нарязаната кожа по кокалчетата ми започна да боли.

– Ще дойда – казах аз.

Отново изпитах същото странно чувство. Не можех да разбера какво беше то, не знаех дори как да го оценя.

Едно пръстче почука по рамото ми и Кони каза:

– Омръзна ми да се покривам, Майк. Здравей, Джун.

Олимп бе озарен от нова усмивка.

– Може ли да си тръгваме вече? – попита Кони. Смъкнах се от столчето и погледнах към богинята.

Този път не си стиснахме ръце. Очите ѝ ми казаха всичко.

– Лека нощ, Джун.

– Лека нощ, Майк.

Антон Липсек се върна и кимна на двама ни за сбогом. Взех Кони под ръка и се запътихме към вратата. Джоузеф, Мартин, Ендрю и Реймънд ни извикаха да се присъединим към партито, но си затвориха устата, като видяха израза на лицето ми. Един от тях измърмори:

– Какво ли пък се е вкиснал този?

Шегобиецът със смачканата физиономия вече го нямаше на стола, където го бях оставил. Още две момчета пазеха крепостта и нямаше нужда да бъде Айнщайн, за да се досетя какво правеха там. Чакаха мен. Високият космат момък беше негодникът, с когото вече си бяхме разменили визитните картички. Очевидно бе получил пълна представа за юмруците ми, защото от притеснение започна да облизва устните си. Другият беше чистак нов. Нямаше и двайсет и две.

Погледнах към Кони, като се чудех как да я отстранят от полесражението, така че да нямаше свидетел на това, което се канеха да направят. Познатият негодник си облиза отново устните и потърка доволно ръце.

– Чакахме те, Хамър.

Недоносчето сигурно бе изхвърлено от театралната академия. Той си сложи едно зловещо лице, показва венците на зъбите си и се отдели от стената, като се опитваше да разкърши рамене под вечерното сако.

– Значи ти си Майк Хамър. Не ми изглеждаш толкова як.

Ръката ми започна да си играе с копчетата на сакото. Палката в празния кобур се очертаваше ясно под него и изглеждаше доста истински.

– Винаги има един начин да разбереш това, синко – казах аз.

Когато момчето облиза устните си, по брадичката му потече струйка пот. Кони тръгна пред мен и отвори вратата. Минах покрай двамата и те дори не помръднаха. Не бе далеч времето, когато щяха да си загубят работата.

В първото помещение нямаше нито една свободна маса. Представлението бе завършило и дансингът беше претъпкан като рибна консерва. Последните туристи се забавляваха кой както може, без да пестят парите си. Огледах морето от глави, търсейки Клайд. Динки Уилямс се бе променил неимоверно. Но го нямаше. Взехме си нещата от гардероба и хвърлих десет цента в кутията за бакшиши. Гардеробьерът изпсува мръсно и аз му отвърнах със същото.

Думите, които използвахме, не бяха нещо странно за предното помещение на Бауъри Ин, така че никоя глава не се обърна към нас, с изключение на две от бара. Едната принадлежеше на Клайд. Показах с палец зад гърба си.

– Имаш възливи помощници, Динк.

Лицето му отново бе станало мъртвешки бледо.

Дори не погледнах към мацето.

Беше Велда.

Глава 5

Седях в голямото кожено кресло в офиса, когато Велда пхна ключа в ключалката. Бе облечена в рокля, която я караше да изглежда като милион долара. Дългите ѝ като на мъж черни коси отразяваха светлината на утринните лъчи, които проникваха през прозореца, и аз си помислих, че от всички красавици на света, аз имах най-голямата точно под носа ми. Тогава тя ме видя и каза:

– Предполагах, че си тук.

Гласът ѝ бе леден. Сложи чантичката си на бюрото и се разположи в старото ми кресло. По дяволите, сега това беше нейният офис.

– Много бързо се движиш, Велда.

– И ти не си по-бавен.

– Ако имаш предвид компанията ми от предишната нощ, приемам забележката ти.

– Точно така. Имам предвид начина, по който вършиш черната работа. Всички дами бяха много мили, точно твоят тим.

Ухилих ѝ се.

– Бих искал да кажа нещо прилично за твоя ескорт, но не мога.

Ледът в гласа ѝ се стопи и тя заговори по-меко.

– Внимавай, Майк, аз съм ревнива.

Не трябваше да се навеждам напред, за да стигна до нея. Креслото беше на колелца, които се движеха бързо. Зарових пръсти в косата ѝ, започнах да казвам нещо и спрях. Вместо това я целунах по връхчето на носа. Пръстите ѝ се стегнаха около кръста ми. Бе притворила очи и не видя как бутам чантичката ѝ настрана. Тя се плъзна по ръба на бюрото и падна на пода с глухия звук на нещо тежко в нея. Пистолетът.

Този път я целунах по устата. Беше нежна, топла целувка. Лека целувка, но никога нямаше да я забравя. Тя ме остави с желанието да обвия ръце около нея и да я притискам в обятията си до полууда. Но не направих това. Облегнах се назад в креслото си и Велда каза:

– Никога не е било така преди, Майк. Не се отнасяй към мен като към другите.

Ръката ми трепереше, когато се опитвах да запаля следващата цигара.

– Не очаквах, че ще те намеря в Бауъри миналата нощ, рожбо.

– Нали ми каза да се захващам за работа?

– Добре. Да чуем какво си свършила.

Велда се облегна в креслото и ме фиксира с поглед.

– Каза ми да се концентрирам върху Уилър. Така и направих. Вестниците излагаха по-голямата част от детайлите по случая, така че нямаше какво повече да науча от тях. Взех първия самолет до Калъмбъс, посетих семейството му и неговите съдружници и веднага се върнах със следващия самолет.

Тя вдигна чантичката си от пода и извади малък черен бележник с откъсващи се листа, като го прелисти отзад напред.

– Ето какво научих но същество. Всички бяха съгласни, че Честър Уилър е бил енергичен, съвестен съпруг, баща и бизнесмен. Никога не е имал неприятности в семейството. Винаги когато е бил в командировка, е пишел или се е обаждал редовно вкъщи. Този път бяха получили две пощенски картички и едно телефонно обаждане. Позвънил веднага щом пристигнал в Ню Йорк, за да им каже, че пътуването се увенчало с търговски успех. Изпратил е една картичка на сина си с открит текст. Другата пощенска картичка носи клеймото на Бауъри и в нея той споменава, че е посетил някакво заведение, наречено Бауъри Ин. Написал е и едно писмо на жена си, в което няма нищо особено. В послеписа към двайсет и две годишната си дъщеря споменава, че е срещнал една нейна приятелка от гимназията, която работела в града. Това е последната информация, която те имаха за него, преди да получат известието за смъртта му... Когато се опитах да поразпитам партньорите му по бизнес, не можах да изровя нищо. Бизнесът му е вървял добре, правел е купища пари и въобще е нямал никакви грижи в това отношение. Стиснах здраво зъби.

– Напротив, разбрала си много неща – казах аз меко. Умът ми се върна към краткия разговор, който имах с Пат. За това как някакъв момък на име Емил Пери казал, че Уилър е бил доста потиснат, защото работите му не вървели добре. – Сигурна ли си за финансовото му положение?

– Да. Проверих кредитната му карта.

– Добре си направила. Продължавай.

– Така... единствената следа оставаше това заведение, наречено Бауъри Ин. Проведох няколко бързи разговора, когато се върнах в града, и разбрах какво представлява то. Изглежда, че познаваш мъжа, който е собственик на Бауъри Ин. Изиграх му една малка сцена и той се хвана. Малко трудно наистина. Изглежда, съвсем не те харесва, Майк.

– Няма за какво да го обвинявам. Веднъж стрелях по него.

– След като ти излезе, той не можеше да говори почти пет минути. Извини се и отиде в задната стая. Когато се върна, изглеждаше доволен от нещо. На ръцете си имаше кръв.

Динки си беше такъв. Обичаше да пуска в ход юмруците си, особено когато имаше телохранители зад себе си.

– Това ли е всичко?

– Практически всичко. Иска да ме види още веднъж.

Усетих как жилите на врата ми се опъват.

– Мръсното му копеле! Ще му отрежа топките за това.

Велда поклати глава и се разсмя.

– Не свиквай да бъдеш и ти ревнив, Майк. Не ти отива. Как мислиш, важно ли е да го видя още веднъж?

– Важно е – съгласих се аз неохотно.

– Все още ли става дума за убийство?

– Повече от всякога, сладур. Обзалагам се, че е голямо убийство. Голямо прекрасно убийство с пълен комплект от причини и следствия.

– Тогава какво ще предложиш да направя? Първо помислих добре, след това я погледнах за момент.

– Разиграй картата с този Клайд. Отваряй си очите и внимавай какво става. Ако бях на твоето място, щях да оставя вкъщи разрешителното за частен детектив и пистолета. Не трябва да му позволяваме да те засече и да предприеме контрамерки. Ако си ме следвала досега, ще видиш каква е връзката. Първо, имаме Уилър. Разполагаме с факта, че може да е излязъл с тази манекенка и да е отишъл в Бауъри Ин, където да е срещнал някого, който да е станал причина за смъртта му. Ако Клайд няма нищо общо с това, аз ще отхвърля всички досегашни предпоставки, но неговата поява прави нещата твърде интересни, за да я подминаваме просто така. Има само една трудност. Джун е намерила момичето, с което е излязъл онази нощ. Тя не е ходила никъде с него.

– Но, Майк, в такъв случай...

– В такъв случай съм принуден да предположа, че е отишъл с някой друг и по друго време. По дяволите, много предположения се събраха. Прекалено много. Но най-малкото имаме за какво да се хванем и ако ти се навърташ достатъчно дълго около Клайд, нещо ще изникне по един или друг начин.

Велда се изправи, зае стойка за утринна гимнастика и се протегна така, че кончетата на дамското ѝ сако и блузата щяха да изхвърчат като блуждаещи куршуми под напора на гърдите ѝ. Трябваше да наведе глава надолу към едно списание, за да не я гледам. Клайд щеше да получи

изумителен подарък за парите си. Нахлупих шапката си и ѝ отворих вратата.

Когато слязохме на улицата, я качих в едно такси и гледах след нея, докато колата не зави зад ъгъла. Беше точно девет и половина, така че се отправих към най-близката телефонна кабина, пуснах една монета в прореза и набрах номера на полицейското управление. Пат беше пристигнал, но не можеха да го открият в момента. Казах на телефониста да му съобщи, че искам да се срещнем в една пицария на ъгъла зад управлението след половин час, и момчето отвърна, че ще предаде съобщението. Открих бричката си и се намъкнах в нея. Денят щеше да бъде много напрегнат.

Пат ме чакаше зад една полуизпита чаша кафе. Когато ме видя да влизам, той поръча още едно кафе и сладкиши. Прехвърлих крак през стола и седнах.

– Добро утро, капитане. Как вървят нещата в отдела?

– Гладко, Майк.

– О, много лошо.

Той остави чашата на масата. Лицето му беше бяло като тебешир.

– Не започвай отначало, Майк. Престорих се на обиден.

– Кой, аз ли? Какво мога да започна, след като всичко вече е започнало?

Сервитьорът донесе кафето ми и чиния с датски сладкиши. Надигнах чашата и опитах два от сладкишите, преди някой от нас да проговори. Пат обаче изгаряше от любопитство.

– Да чуем какво имаш, Майк – каза той.

– Нали няма да ми се сърдиш, Пат? Лицето му все още беше айсберг.

– Първо да чуя какво ще ми кажеш.

Нямах илюзии относно изражението на лицето си и жестокия поглед в очите. Гласът ми излизаше направо от гърдите и устните ми го оформяха в ръмжене, което разкривяваше устата ми.

– Ти си едно умно ченге, Пат. Всички го знаят, но най-добре от всички това е известно на мен, както, разбира се, и на теб. Освен това ти знаеш и нещо друго. Аз съм също толкова умен. Казах ти, че Уилър е бил убит, а ти ме поглади по главата и ми каза да се държа прилично. Сега ти го казвам отново, Пат. Уилър е бил убит. Ти можеш да ми помогнеш, но ако не искаш, аз ще се справя и сам. Ако го направя, нечия репутация ще бъде опетнена, в това число и твоята, а на мен не ми се иска това да стане. Познаваш ме и знаеш прекрасно, че не се шегувам.

Почват да ми идват на, ум някои идеи, Пат. Не мога да кажа, че са лоши. Видях някои неща, които изглеждат добре. Неща, които придават вкус на убийството. Не след дълго ще открия още един убиец и някои окръжни прокурори ще се окажат с подут нос заради него.

Не знам какво очаквах да направи Пат. Може би очаквах да избухне или да ме отпише като луд. Но съвсем не очаквах да видя, че лицето му става студено, нито пък да го чуя, че казва:

– Отдавна съм ти дал правото да се съмняваш, Майк. Аз също смятам, че Уилър е бил убит.

Той се захили при израза на удивление, изписан на лицето ми и продължи:

– Но тук възниква една трудност. Някой е докладвал на окръжния прокурор за подозренията ти и той сам се зае със случая, като даде професионалното си мнение, подкрепено от заключението на медицинския експерт. В случая с Уилър той, без съмнение, вижда самоубийство. Предадох ми да съсредоточа усилията си в разкриването на последните престъпления.

– Нашето момче май не харесва и теб, а?

– Ха!

– Така е.

– Какво знаеш, Майк?

– Много малко неща, старче. Не след дълго ще знам повече и веднага ще ти предам достатъчно информация, за да можеш да я оглогаш. Не мога да допусна, че престижът ти е пострадал от тирадата на окръжния прокурор.

– Размина ми се.

– Добре. Тази вечер ще ти се обадя, за да ти съобщя някои подробности. Междувременно можеш да потърсиш данни за местонахождението на един бивш гангстер, наречен Рейни.

– Познавам го.

– Така ли?

– Бяхме го спипали при опит за въоръжен грабеж и му лепнахме съответното обвинение преди известно време. Потърпевшият обаче не можа да се яви в съда и той беше освободен. Наричаше себе си организатор на битки.

– Уличен жаргон – казах кисело аз.

– Може би. Беше фразкан с мангизи, но живееше в една стая в Бауъри Ин.

– Къде, Пат?

Очите ми светнаха и Пат се захили.

– В Бауъри. Защо?

– Интересна дума. Постоянно я чувам в последно време. Виж дали не можеш да установиш къде именно се намира Рейни сега.

Пат почука с цигарата по масата.

– Нищо ли не си скрил?

– Казах ти всичко, приятел. Няма да се откажа. Любопитен съм обаче да узная едно нещо. Кой те накара да промениш мнението си за случая Уилър?

Пат се ухили през зъби.

– Ти. Никога не съм смятал, че си способен да преследваш сенки. Казах, че този път няма да позволя да ме ядосаш, но не можах да се сдържа. Когато стигнах в офиса, треперех от яд като хлапе, което са задържали за първи път, и реших да сляза и хвърля един поглед на тялото. Повиках няколко експерта и макар по тялото да бяха останали малко белези, се оформи мнението, че преди да си е теглил куршума, Уилър е станал жертва на насилствени действия.

– Едва ли се е защитавал много. Беше доста поркан.

– Наистина не го е правел – каза Пат, – но все пак по тялото са останали характерни белези. Между другото, Майк... куршумът и гилзата, които намерихме в коридора, наистина ли не бяха твое дело?

Засмях се горчиво.

– Нали ти казах веднъж? Не. Някой е имал дупка в джоба си.

Той кимна замислено.

– Ще проверя отново в хотела. Убиецът трябва да е бил или посетител, или някой, който е бил регистриран там. Много лошо, че не си заключил вратата.

– Ключалката едва ли щеше да спре убиеца – възразих аз. – Разполагал е с много време и е можел да вдига колкото си иска шум. Повечето от регистрираните в хотела са били или полуглухи, или отдавна заспали, когато е прозвучал изстрелът. Това е старо здание с дебели стени, които идеално поглъщат шума.

Пат взе сметката и остави един долар на масата.

– Ще се свържеш с мен тази вечер, нали?

– Можеш да бъдеш сигурен. Ще се видим по-късно... и кажи на окръжния прокурор, че съм питал за него.

Трябваша ми петнайсет минути, за да стигна до Чедуик Хотел. Представляваше импозантно здание, което оставяше у наблюдателя впечатлението за някакво скрито достойнство. Това впечатление обаче

моментално изчезна още щом влязох във фойето. Администраторката на рецепцията бе от типа на грижовните майки, но стигаше само да си отвори устата и от нея започваха да излизат такива мръсотии, които те караха да мислиш за други неща. Казах ѝ, че искам да видя Марион Лес-тър, и тя дори не си даде труда да ме попита кой съм или пък да съобщи за мен.

– Стая 312 – каза ми тя, – и се качвай внимателно по стълбите. Скърцат.

Изкачих се внимателно по стълбите, но въпреки това те заскърцаха неудържимо. Почуках на вратата на стая 312, почаках малко и отново почуках. На третия път чух да се разнася шум от влачещи се по пода чехли и вратата се отвори толкова, колкото да видя чифт огромни сини очи, накъдрена коса и сатенено боди, прикрепено леко на рамото. Преди да може да ми зададе какъвто и да било въпрос, аз я атакувах:

– Здравей, Марион. Джун каза да се срещна с теб.

Огромните очи се отвориха още по-широко, а вратата извървя половината от останалия път. Затворих я зад себе си и постъпих като джентълмен. Известно е, че те си свалят шапката, когато разговарят с дами. Марион облиза устните си и прочисти гърлото си.

– Аз... току-що станах.

– Виждам. Имала си тежка нощ?

– Не...

Тя ме поведе през миниатюрния коридор към още по-миниатюрната всекидневна и ме покани да седна. Седнах.

– Толкова е рано... – констатира тя. – Ако нямате нищо против, ще се облека.

Казах ѝ, че нямам нищо против и тя изчезна в спалнята, започна да отваря чекмеджета и да се рови из шкафовете. Не беше като другите момичета, които познавах. Върна се след пет минути. Този път бе облякла костюм и ролките бяха изчезнали от косата ѝ. Малко грим – и очите ѝ вече не изглеждаха толкова огромни.

Седна грациозно в едно странично кресло и посегна към цигарите в сребърната кутия.

– За какво искате да ме видите, мистър...

– Майк Хамър. Наричай ме просто Майк. – Драснах клечка кибрит в ноктя си и я поднесох към цигарата ѝ. – Каза ли ти Джун за мен?

Марион кимна и от ноздрите ѝ се появиха две струйки близнаци дим. Гласът ѝ леко потрепваше и тя отново облиза устни.

– Да. Вие... сте бил с мистър Уилър, когато той е... умрял.

– Точно така. Стана под носа ми, но аз бях твърде пиян и не можах да разбера нищо.

– Страхувам се, че мога да ви кажа малко неща, Майк.

– Разкажи ми за онази нощ. Това е достатъчно.

– Джун не ви ли каза?

– Да, но искам да го чуя и от теб.

Тя дръпна дълбоко от цигарата и я угаси в пепелника.

– Той ме доведе вкъщи. Бях пийнала малко повече и се чувствах малко замаяна. Мисля, че беше с мен в таксито по едно време. Наистина не мога да си спомня всичко точно...

– Продължавай.

– Трябва да съм изключила напълно, защото следващото нещо, което си спомням, бе, че се събудих в леглото си напълно облечена и прическата ми беше в ужасно състояние. По-късно научих, че е посегнал на себе си, и, честно казано, бях много разстроена.

– И това ли е всичко?

– Това е всичко.

Много лошо, помислих си аз. Тя можеше да завърти главата на всеки, стига само да пожелаеше. Това също беше много лошо.

Марион почака да види какво ще кажа по-нататък и тъй като все още беше рано, я попитах:

– Разкажи ми всичко отначало. Имам предвид ревюто и така нататък.

Тя приглади косата си с опакото на дланта си и се загледа в тавана.

– Колуей Мърчандайзинг Къмпани направиха резервациите чрез мис Рийвс... Джун. Тя...

– Джун ли се грижи обикновено за тези подробности?

– Не, не винаги. Понякога нещата се уреждат чрез Антон. Виджате ли, Джун е наистина много важна личност. Тя установява всички контакти и е достатъчно убедителна, за да осигури добри поръчки за агенцията.

– Мога да разбера защо – признах аз и се ухилих. Тя ми се усмихна.

– Нашата агенция е може би най-изисканата в града. Манекенките са добре платени и се търсят много повече, отколкото другите, и всичко това благодарение на мис Рийвс. Едно нейно обаждане е равносилно на позвъняване от най-големите филмови студиа. Всъщност тя успя да вреди някои от нашите момичета направо на сцената в Холивуд.

– Да се върнем на ревюто – напомних й аз.

– Да... обадиха се от компанията и Джун веднага ни извести.

Трябваше да се свържем с Колуей Мърчандайзинг, за да подберат дрехите, които щяхме да демонстрираме, и да ги пробваме предварително. Това отне повече от два часа. Един от управителите ни заведе на вечерята, където седнахме за малко и един час преди ревюто излязохме да се преоблечем. Самото ревю не траеше повече от петнайсет минути. Преоблякохме се отново във всекидневните си дрехи и се смесихме с тълпата. По това време бяха сервирали вече питиетата и аз успях да изпия едно-две в повече.

– Как се срещнахте с Уилър?

– Мисля, че беше точно когато се канех да си тръгвам. Не можех да стигна до асансьора. Той се оказа до мен и ми помогна да слеза до фойето, а след това спря едно такси и ме качи в него. Останалото вече ви казах.

Пак никакъв резултат.

Станах ядосан от креслото и взех шапката си под мишница.

– Благодаря ти, рожбо. Не можа да ми кажеш нищо важно, но все пак ти благодаря. Сега можеш да се върнеш в леглото.

– Съжалявам, че не можах да ви помогна.

– О, все пак малко ми помогна. Сега поне знам къде да не търся. Може би пак ще се видим.

Тя тръгна пред мен към вратата и я задържа отворена.

– Може би – отговори тя. – Надявам се, че следващия път това ще бъде при по-приятни обстоятелства.

Стиснахме си ръце и в този момент челото ѝ се намръщи.

– Между другото, Джун спомена, че там е имало и репортери. Надявам се...

– Те с нищо не могат да помогнат, докато нещата стоят по този начин. Можеш да забравиш за тях.

– Сега се чувствам по-добре. Довиждане, мистър Хамър.

– До скоро, рожбо. Ще се видим.

Смогах се зад волана на колата и започнах да правя гримаси на насрещно движещите се коли. Всичко започна с каша и кашата ставаше все по-голяма.

Убийствата не стават просто така. Не и тези убийства, които остават толкова добре покрити, че няма дори и свободен край, за който да се заловиш.

По дяволите, къде ли беше този свободен край? Трябваше да има такъв! Дали пък не беше заради пари? Отмъщение? Развилнели се страсти? Защо, по дяволите, толкова мило момче като Уилър Честър е

трябвало да умре? Вонящите малки плъхове като Клайд си живуркаха и правеха каквото си искат, а хората като Честър трябваше да умират!

Все още прехвърлях из главата си всички възможни причини за убийството, когато паркирах на улицата със семейните къщи в Бронкс. Големият кадилак беше пред входа и отдалеч можех да забележа староанглийските *Е.П.*, инкрустирани в злато на вратата. Извадих ключа от стартера и тръгнах по обозначения с флагчета път, който извиваше между храстите.

Този път вдигнах чукчето на входната врата и го оставих да падне.

Една прислужничка в черно-бяла униформа отвори вратата и заста на с ръка на дръжката.

– Добро утро. Мога ли да ви помогна с нещо?

– Бих желал да видя мистър Пери – казах аз.

– Мистър Пери нареди да не бъде обезпокояван. Съжалявам много, сър.

– Вървете и кажете на мистър Пери, че веднага ще бъде обезпокоен. Кажете му, че Майк Хамър е тук и че това, което може да му направи един момък, наречен Рейни, аз ще го направя десет пъти по-добре. – Сграбчих дръжката и блъснах вратата и тя дори не се опита да ме спре, като видя израза на лицето ми. – Вървете и му кажете това.

Не трябваше да чакам дълго. Тя се върна и каза:

– Мистър Пери ще ви приеме в кабинета си, сър. – Посочи с ръка към далечния край на коридора и остана на място, чудейки се за какво ли можеше да става дума.

Мистър Пери беше уплашеният дебелак. Само че сега беше още по-уплашен. Не просто седеше, а бе заел огромното кожено кресло зад бюрото и трепереше от зъбите надолу. Сигурно само преди минута е прекарвал спокойно времето си, защото отворената книга лежеше със страниците надолу, а пурата все още димеше в пепелника.

Хвърлих шапката си на бюрото, изчистих с един замах прелестния боуклук, който украсяваше благородната махагонова повърхност, и се настаних на ръба на бюрото.

– Ти си лъжец, Пери – съобщих му аз.

Устата на дебелака се отвори и долната му челюст започна да трепери още по-силно. Късите му дебели пръсти стискаха облегалката на креслото и се опитваха да изкарат сок от него. Не беше му останал много глас, когато каза:

– Как смеете да... в моя собствен дом! Как смеете... Извадих една цигара от пакета си и я напъхах в ъгъла на устата си. Нямах кибрит,

затова си запалих от пурата му.

– Какво ти обеща Рейни, а Пери – едно добро натупване? – Погледнах към него през пушека. – Или може би куршум в гърба?

Очите му се смъкнаха от тавана към пода.

– За какво...

Довърших вместо него:

– Говоря за гангстера, наречен Рейни. Какво ти обеща?

Гласът на Пери почти изчезна и, изглежда, започна да му прилошава.

– Ще ти кажа нещо – споделих аз, – но след това ще поискам и отговор на един въпрос. Вече те предупредих, че това, което може да ти направи Рейни, ще изглежда като детска игра в сравнение с това, което аз мога да ти направя. Мога да те изкормя. Мога да ти вкарам куршум там, където боли най-много, и освен това ще си заредя пистолета добре. Говоря за едно момче, което си казал, че познаваш. Името му е Уилър, Честър Уилър. Беше намерен мъртъв в хотелската си стая и заключението беше самоубийство. Ти си съобщил на полицията, че е бил отчаян... заради бизнеса си.

Емил Пери кимна патетично с глава и прокара език по устните си. Наведох се напред, така че да съм в състояние да изплюя думите право в лицето му.

– Ти си един проклет лъжец, Пери. С бизнеса на Уилър всичко е наред. Казал си това на полицията, за да я въведеш в заблуждение, нали?

Страхът се прокрадна в очите му и той се опита да поклати отрицателно глава.

– Знаеш ли какво се е случило с Уилър? – Изричах думите само на няколко инча от него. – Бил е убит. И ще трябва да ти обясня още нещо... Ти си следващият в списъка, достатъчно е убиецът да разбере, че съм те настъпил по опашката. Той няма да ти повярва, че не си проговорил, и ти, скъпи ми дебел приятелю, ще си получиш милия мръсен куршум някъде в червата.

Очите на Емил Пери изглеждаха като въглени на сняг. Докато брадичката му трепереше, той престана да диша, страните му посиняха и накрая изключи. Седнах на ръба на бюрото и допуших цигарата си в очакване да се свести.

За това бяха необходими цели пет минути и той приличаше на маджунена топка, която някой бе размазал по креслото. Маджун в делови костюм.

Когато си отвори очите, той веднага посегна към перспиратора на

бюрото. Налях му чаша студена вода и му я подадох. Издаваше силни бълбукащи звуци, докато я изпразваше.

Гласът ми стана безизразен.

– Дори не познаваш Уилър, нали така?

Изразът на лицето му беше достатъчно красноречив.

– Искаш ли да ми кажеш още нещо?

Пери успя да направи бързо отрицателно движение с глава. Станах, вдигнах си шапката и тръгнах към вратата. Преди да я отворя, хвърлих поглед назад през рамото си.

– Предполага се, че си добър гражданин, дебело момче. Ченгетата вярват на думите ти. Знаеш ли какво ще направя? Излизам и ще разбера какво ти е обещал Рейни и наистина ще го направя.

Лицето му отново посиня и той изключи още преди да съм затворил вратата. Да върви по дяволите. Този път можеше и сам да си налее вода.

Глава 6

Небето се бе покрило с облаци. Беше застудяло. Минаващите от време на време коли, които идваха от града, носеха снежни шапки на покривите си. Свих към един ресторант на ъгъла и си поръчах две горещи кафета, за да изгонят студа от костите ми, след това се покатерих обратно в колата и пресеях града по посока на апартамента си, където си взех палтото и ръкавиците. Когато отново излязох на улицата, във въздуха кръжаха снежни парцали, които залепваха по стените на сградите.

Към дванайсет и петнайсет открих свободен паркинг и стая, която можех да наема. Веднага щом се регистрирах, оставих ключовете на рецепцията, взех едно такси и дадох на шофьора адреса на агенцията на Антон Липсек, която се намираще на Трийсет и трета улица. Може би щях да измъкна поне нещо този ден, който се очертаваше като съвършено безполезен.

Този път милата секретарка с киселата усмивка не задаваше въпроси.

– Мис Рийвс, ако обичате – казах ѝ аз и тя посегна към селектора. Гласът, който се чу оттам, беше тих и вибриращ, оцветен с обертоновете на удоволствието. Не трябваше да ми казват, че ме очаква.

Боговете на Олимп можеха да се гордеят с кралицата си. Тя беше като видение на съвършенството в роклята си с дълги ръкави, прекосяваща стаята, за да ме посрещне. Само да не бяха проклетите дрехи, които носеше. Те скриваха всичко съществено и оставяха въображението ти да запълва празните места. Тя предлагаше като образци ръцете и лицето си, но това бяха експонати, които те караха да я съблечеш с очи и до почувстваш топлото тяло на богинята. Походката ѝ беше като радостна песен, а от очите ѝ надничаше дяволът. Стиснахме си ръце и краткият допир изпрати сигнали на тръпнеща нега до всички части на тялото ми.

– Толкова се радвам, че дойде, Майк.

– Нали ти казах, че ще дойда.

Роклята ѝ бе закопчана догоре, а на врата си имаше златен медальон, украсен със смарагди. Погледнах го на светлината и той засия със зеленкав блясък. Подсвирнах. Бижуто сигурно струваше цяло състояние.

– Харесва ли ти?

– Някаква си скала.

– Обичам прекрасните неща – каза тя.

– И аз.

Джун обърна глава, усмивка на задоволство ме ослепи за момент, след това изчезна. Дяволът в очите ѝ също се беше наситил и тя тръгна към бюрото си.

Когато сивкавата светлина от прозореца обля мекия овал на косите ѝ и ги превърна в златни, сърцето ми започна да се удря с все сила в гърдния ми кош, който всеки миг можеше да се разцепи.

В устата си усещах неприятен привкус.

Вътрешностите ми се бяха свили на топка и проклетата музика започна отново да звучи в главата ми. Сега вече знаех какво означаваше това чувство, което заставяше гърба ми да се покрива с мравки. Сега разбирах защо Джун ме принуждаваше да се протегна и да я сграбча в прегръдките си.

Тя ми напомняше за едно друго момиче.

Момиче, което познавах преди много време.

Момиче, което смятах, че съм изхвърлил от съзнанието си и че съм го забравил напълно, защото дивата омраза, която изпитвах към нея, нямаше равна на себе си. Тя беше блондинка – жълтокоса, златокоса блондинка. Бе мъртва и именно аз бях причината за това. Убих я, защото го исках, но тя не желаше да си стои мъртва в паметта ми.

Сведох поглед към ръцете си и видях, че направо се тресат, пръстите се бяха свили толкова силно, че ясно се очертаваха всяка вена и капиляр.

– Майк?...

Гласът бе различен. Принадлежеше на Джун и сега, когато вече знаех какво лежеше в основата на всичко, можех и да престана да треперя. Златото бе изчезнало от косите ѝ.

Тя ми подаде палтото си да го държа, докато го обличаше. На шапката ѝ имаше кожа от видра, същата като кожата на палтото.

– Отиваме да обядваме, нали?

– Не съм дошъл тук по работа.

Тя се засмя отново и се облегна леко на мен, докато слагаше ръкавиците си.

– За какво мислеше преди малко, Майк?

Не позволих да види лицето ми.

– За нищо.

– Не ми казваш истината.

– Знам.

Джун ме погледна през рамо. В очите ѝ се четеше молба.

– Не е нещо... свързано с мен?

Издокарах една крива усмивка.

– Нищо свързано с теб, Джун. Просто мислех за нещо, за което не трябваше да мисля.

– Радвам се, Майк. Ти мразеше нещо и съвсем не исках това да съм аз. – Тя хвана ръката ми почти като момиченце и ме задържа към вратата в другия край на стаята. – Не искам да те споделям с целия персонал на офиса.

Излязохме на ъгъла на коридора и аз натиснах бутон за повикване на асансьора. Докато чакахме, тя притисна ръката ми към себе си, знаейки, че не можех да не я погледна. Джун, богиня в кожено палто. Тя беше усъвършенстваният оригинал.

В тази кратка секунда, когато я погледнах, светлината премина през косите ѝ и отрази отново блясъка на златото. В главата ми се разгоря адски огън, страшна болка прониза гърдите ми и аз усетих как името на Шарлота се опитва да си пробие път въпреки стиснатите ми устни. Милостиви Боже! Това ли означаваше да си спомняш неща, които никога не трябва да извикваш в паметта си? Това ли се случва, когато си спомняш жената, която си обичал и която безмилостно си застрелял? Отклоних очите си встрани, заковах с пръст бутон на стената и го държах там, без да откъсвам поглед от него, докато не чух скрибуцането на метал зад вратата.

Асансьорът спря и обслужващото го момче я поздрави като принцеса с приглушен от възбуда глас. Другите двама мъже в кабината се втреничиха в Джун, след това ми хвърлиха по един завистлив поглед. Тя, както изглежда, въздействаше на всички по един и същи начин.

Улицата бе покрита с хлъзгав килим от сняг, който се къдреше под напора на вятъра. Вдигнах яката на палтото си и се загледах надолу по улицата за такси.

– Няма нужда от такси, Майк – каза Джун. – Колата ми е зад ъгъла. – Тя извади от джоба на палтото си златна верижка с два ключа на нея. – Ето, ти ще караш.

Наведохме глави и тръгнахме към края на квартала. Вятърът вдигаше цели вихрушки около нас. Колата, която тя посочи, беше нов кадиллак лимузина с всички екстри. Смятах, че такива има само на витрините на автомобилните салони. Задържах вратата отворена, докато тя влезе, затворих я и заобиколих колата от другата страна. Това нещо изглеждаше като живо.

Двигателят мъркаше като котарак под капака и нямаше търпение да се отлепи от бордюра, за да докаже пъргавината си.

– Накъде да карам, Джун? – попитах аз.

– В долната част на града има едно малко заведение, което открих преди няколко месеца. Предлагат най-добрите пържоли в света, ако си в състояние да им обърнеш внимание. Там, изглежда, обядват най-любопитните хора на земята... направо фантастични.

– Фантастични?

Смехът ѝ беше нисък, одушевен с нотки на хумор.

– Това не е подходящата дума. Те са... как да кажа... доста необикновени. Наистина никога не съм виждала хора като тях. Но храната е прекрасна. Ще видиш. Карай по Бродуей и ще ти покажа как да стигнеш дотам.

Кимнах и подкарах към Стем. Чистачките на предното стъкло се движеха като метроном. Снегът ми създаваше определени затруднения, но затова пък трафикът не беше толкова оживен и само за минути бяхме в долната част на града. Джун се изправи в седалката и започна да гледа съсредоточено встрани. Намалих скоростта, за да може да види по-добре мястото, към което се бяхме запътили, и скоро тя залепи пръст в прозореца.

– Следващият квартал, Майк. Едно малко заведение точно на ъгъла.

Ухилих ѝ се.

– Какво се каним да правим... разходка по бордеите ли? Или пък това заведение е на някой от онези негодници от Вилидж, които се прехвърлиха в горната част на града.

– Не е така. Храната наистина е превъзходна. – Очите ѝ проблеснаха само веднъж, когато завихме към тротоара.

Ухилих се отново и тя каза:

– Държиш се така, сякаш всичко ти е известно. Да не би да си идвал вече тук?

– Само веднъж. Заведението беше гей кръчма и храната наистина беше добра. Не е чудно, че си срещнала толкова фантастични хора.

– Майк!

– Би трябвало да се навърташ насам малко по-често, жено. Живееш прекалено дълго много високо в небесата. Ако някой ме види, че влизам в тази кръчма, ще ме освиркат. Тоест... ако ме пуснат да вляза.

Тя се намръщи озадачено.

– Веднъж ме изхвърлиха през вратата – обясних аз. – Или най-малкото, бяха започнали да ме изхвърлят. Извиканите на помощ извикаха

още помощ и някак си успяха да ме натирят по мътя ми. Бяха ми оскубали косите. Мили хора.

Джун прехапа устни в напразен опит да съдържи усмивката си.

– А аз казах на всичките си приятели къде могат да намерят вкусни пържоли! Като си помисля за това, разбирам защо някои от тях изглеждаха доста смутени, когато им споменавах това заведение за втори път.

– По дяволите, сигурно добре са се забавлявали. Хайде, нека да видим как живее третата част на света.

Тя изтръска снега от косите си и ме остави да ѝ отворя вратата. Трябваше да минем през бара, за да стигнем до гардероба, и аз хвърлих един бърз поглед към бандата обесници по столчетата пред стойката. Може би десет чифта очи срещнаха моите в огледалото и се опитаха да ми се закачат, но резбата ми не беше подходяща. В края на бара седеше една теменужка и се прилагаше всички усилия да свали един момък, но той беше прекалено пиян, за да забелязва каквото и да било. Теменужката реши да се откаже от явно недоходната работа, усмихна ми се съблазнително и се приближи към мен, за да получи два бързи удара по врата. Барманът беше също един от обратните и изглеждаше много смутен, че бях с дама.

Момичето на гардероба изглеждаше така, сякаш упорито се опитваше да си пусне мустаци, но нямаше голям успех в това начинание. Изгледа ме смразяващо и се усмихна на Джун, като се зае с това да я оглежда от горе до долу. Когато момичето се обърна, за да закачи палтата, Джун ме погледна леко зачервена и аз не можах да съдържа усмивката си.

– Сега разбираш каква е работата, нали? – казах аз.

Тя покри с ръка устата ми.

– О, Майк, чувствам, че постъпих много глупаво. А аз си мислех, че те просто са настроени приятелски.

– Да, разбира се, много приятелски. Към теб, може би. Надявам се, забележа студения прием, който ми бе оказан, а аз обикновено излизам само с дами.

Ресторантът представляваше дълго и тясно помещение със странични сепарета и няколко маси по средата. На масите нямаше никой, но повече от половината сепарета бяха заети, ако двама човека от един и същи пол могат въобще да заемат пространството в тях, особено ако единият седи на коленете на другия.

Един фъфлец келнер с коса, която се увиваше около врата му, се приближи до нас, направи реверанс и ни поведе към последното сепаре

в дъното. Поръчах коктейлите, които трябваше да предшестват пържолите, и келнерът изтанцува още един реверанс, който едва не включваше и целувка. Джун отвори едно украсено със скъпоценни камъни цигара и извади една кинг сайз.

– Мисля, че те харесва, Майк – каза ми тя. – Ще запалиш ли?

Поклатих отрицателно глава и измъкнах предпоследната цигара от смачкания си пакет. Отпред в бара някой пусна монета в джукбокса и улучи плоча, която не се опитваше да ти отпори ушите. Парчето беше нежно и бавно, с гърлен саксофон, който изнасяше основната мелодия, – музика, която те караше да слушаш, вместо да говориш. Когато коктейлите пристигнаха, вдигнахме едновременно чашите.

– Ще предложиш ли тост, Майк? Очите ѝ грееха към мен над чашата.

– За красотата – казах аз. – За Олимп. За богинята, която се разхожда между нас, смъртните.

– Между такива... чудесни смъртни – добави Джун.

Пресушихме чашите.

Имаше още коктейли и още тостове. Пържолите бяха поднесени и, както тя беше казала, бяха най-доброто нещо в света. Чувствах се сит и доволен, седях с цигара, от която се извиваше дим, наблюдавах света и се радвах, че съм част от него.

– Мислиш ли, Майк?

– Да, мисля си колко е прекрасно да си жив. Не трябваше да ме водиш тук, хубавице. Това ме отвлича от работата ми.

Лицето ѝ се намръщи.

– Все още ли търсиш причината за смъртта на твоя приятел?

– Аха. Между другото, разпитах Марион. Именно тя е била с него. Всичко изглежда толкова благоприлично отгоре, че унищожаваше всички ми хипотези. Страхувах се, че ще стане точно така. Трябва да започна всичко отначало.

– Отначало?

– Да, по дяволите. Не искам да оставям без работа момчетата от бакалията.

Тя не разбра какво имах предвид. Захилих се, след това се усмигнах широко и се разсмях. Нямах право да се чувствам толкова щастлив, но дълбоко в себе си знаех, че един ден слънцето отново щеше да изгрее и да ми посочи верния отговор.

– Какво беше това? Да не би да се смееш на мен?

– Не, Джун. Не мога да ти се смея. – Тя ми се изплези. – Смееш се

на пътищата, по които ни носи животът. Понякога те са доста заплетени, след това изведнъж стават дяволски прости, ако дяволът може да бъде прост. Като дебелациите с момичетата с голи гърбове в Бауъри. Знаеш ли нещо... не мислех, че ще те открия там.

Тя грациозно повдигна рамене.

– Защо не? Много от твоите „дебелаци“ са прекрасни бизнес партньори.

– Виждам, че си достигнала върховете на кариерата.

Думите ми ѝ доставиха истинско удоволствие. Тя кимна замислено.

– Не и без причина, Майк. Беше необходим колосален труд – както във, така и извън офиса. Ние работим за най-добрите модни къщи и разполагаме с прекрасен подбор от манекенки. Антон, както знаеш, е сравнително неизвестен като личност само защото отказва да рекламира дейността си като фотограф-художник, но неговата продукция е много по-качествена от тази на другите фотографи. Мисля, че вече си забелязал колко е заинтересуван от работата си.

– Аз също се интересувам от фотографията – казах аз.

Тя отново ми показва езика си.

– Напълно ти вярвам, че се интересуваш. Но се базирам, че няма да можеш да направиш една святна снимка.

– Аз пък се обзалагам, че мога да направя доста неща.

– В такъв случай ще трябва да се съобразяваш с нашите етични норми.

– Глупости. Изпитвам истинско съжаление към бедния фотограф. Той върши цялата работа, а дебелациите получават наготово всички удоволствия. – Дръпнах от цигарата и присвих очи. – Знаеш ли, Клайд добре се е уредил в бизнеса.

Обикновената ми забележка за Клайд накараха веждите ѝ да се повдигнат.

– Познаваш ли го?

– Разбира се, само че от друг ъгъл. Помоли го да ти разкаже за мен някой ден.

– Не го познавам толкова добре. Но ако ми се удаде случай, ще го помоля. Той е съвършен тип нелегален бизнесмен, не смяташ ли?

– Все едно че е слязъл от екрана. Кога е започнал бизнеса с това заведение?

Джун почука с деликатното си пръстче по бузата си.

– О... преди около шест месеца, или поне така мисля. Спомням си, че дойде в офиса, за да купи снимките на всички момичета. Помоли ги

за автограф и ги покани на откриването. Всичко беше забулено в тайна, разбира се. Не исках да ходя там, докато не видях, че момичетата направо са полудели по него. По същия начин той е постъпил и в повечето от останалите агенции в града.

– Това момче има мозък, не може да му се отрече – изръмжах аз. – Приятно е, когато снимката ти виси на стената. Но той просто е изиграл момичетата, без те да разберат. Знаел е прекрасно, че много от тях се движат с паралии и че ще ги доведат в заведението му. Когато се е пръснал слухът, че там има и хазартни игри, бизнесът тръгнал още по-добре. Сега при него е пълно с туристи, които смятат, че всичко е много хитро и възбуждащо. Повечето от тях тайно се надяват, че полицията ще нахлуе в заведението и снимките им ще се появят във вестниците, за да има какво да изпратят къщи и да се похвалят пред приятелите си.

Тя ме гледаше намръщено.

– Чудя се на кого ли е платил – отбелязах мимоходом аз.

– Кой?

– Клайд, че кой друг? Някой прибира голямата парса и позволява на заведението да процъфтява. Клайд се ръси на някого с огромни суми, иначе ченгетата щяха да му седнат на врата още в нощта на откриването.

Джун каза безстрастно:

– О, Майк, тази тактика отмяра заедно с ерата на сухия закон... – след това в гласа ѝ сякаш се прокрадна любопитство. – Или може би все още е жива?

Погледнах през масата към тази жена, която носеше красотата си толкова гордо и арогантно.

– Досега ти си видяла само по-добрата част от живота, рожбо. Но има и такива неща, които едва ли би поискала да видиш.

Тя тръсна глава.

– Изглежда невероятно, че тези неща все още се случват, Майк.

Започнах леко да удрям юмрук в дланта.

– Невероятно, но факт... Чудя се какво ли ще стане, ако попритисна малко моя стар приятел Динки Уилямс. – Устата ми се изкриви в злобна усмивка. – Може би в тази идея има нещо. Може би... – Оставих изречението си да пътешества из необятните поля на семантиката и се заяха в стената.

Джун помахна на келнера и той пристигна веднага с още един поднос коктейли. Погледнах часовника си и установих, че следобедното време е напреднало доста.

– Това са последните, съгласна ли си?

Тя подпря брадичката си на ръцете си и се засмя.

– Мразя когато ме напускаш.

– И за мен не е удоволствие. – Тя все още се усмихваше и аз казах:
– Попитах едно друго прекрасно момиче, което можеше да има десет други момчета, защо е избрала именно мен и тя ми даде добър отговор. Какъв е твоят, Джун?

Очите ѝ бяха като морска бездна, която се опитваше да ме погълне. Устните ѝ все още бяха извити в усмивка, която ставаше все по-тънка и по-тънка, докато от нея остана само една слаба следа. Пълните ѝ прекрасни устни се раздвижиха леко, за да произнесат думите.

– Презирам хората, които ме носят на ръце. Презирам хората, които настояват да ме сложат на пиедестал. Мисля, че обичам да се отнасят с мен грубо, и ти си единственият, който е опитал да се държи по подобен начин.

– Не съм опитвал нищо.

– Не. Но си мислиш за това. Понякога дори не говориш учтиво.

Подобно на всички добри богини тя можеше да чете мисли и беше права. Напълно права. Не знаех какво, по дяволите, ставаше в главата ми, но понякога, когато погледнех към нея, ми се искаше да протегна ръка през масата и да я цапардосам през устата. Дори когато си помислех за това, усещах как вените на ръката ми се надуваха. Може би една богиня беше нещо прекалено за мен. Може би вече бях свикнал към друг тип, по-груба красота. Изхвърлих всички мисли от главата си и престанах да я гледам втренчено.

– Да се прибираме вкъщи – казах аз. – Днес имам да върша още много работа, а отгоре на това ми предстои и една дълга нощ.

Тя очевидно искаше да я помоля да удължим този ден и да не го прекъсваме точно сега, но аз не можех да си позволя да мисля за подобна възможност. Джун избута стола си назад и стана.

– Носът ми. Първо трябва да си напудря носа, Майк.

Наблюдавах я как се отдалечава от мен, наблюдавах танца на бедрата ѝ и деликатния начин, по който тя успяваше да балансира на токовете си. Не бях единственият, който се занимаваше с подобни наблюдения. Едно момиче, което някакъв художник се бе постарал да изрисува от горе до долу с боя, се бе облегло на стойката на сепарето зад мен. Очите ѝ бяха твърди и горещи и следваха Джун на всяка стъпка от пътя ѝ. Тя беше едно от онези същества с изразено мъжко начало, които израстваха в сумрака на така наречения естетски свят. Хвърли ми поглед,

който ми казваше, че и аз съм участник в състезанието, и се втурна след Джун. След минута се върна обратно. Лицето ѝ се бе изопнало в обидена гримаса и аз ѝ подарих една мръсна усмивка. Някои жени може би щяха да отговорят на аспирациите ѝ, но жени като Джун – никога.

Моят нос се оказа напудрен преди нейния и аз я зачаках пред вратата, след като изтропосах една седмична заплата на касиера.

Снегът, който беше почти престанал, сега започна да се сипе насериозно. Постоянен поток от коли се изливаше от деловата част на града. Хората бързаха да се приберат, преди да са затънали в преспите. Колата на Джун бе покрита със сняг. Трябваше ни два пъти повече време да се върнем в града, отколкото ни беше необходимо, за да стигнем до заведението.

Джун реши да не се връща в агенцията и ме помоли да карам по Ривърсайд Драйв. На една от най-модерните пресечки завих и карах до средата на улицата. Тя ми посочи едно сиво каменно здание, което стоеше рамо до рамо с други такива. Пред него се бе изпъчил портиер с униформа от златни ширити и наметало.

Джун се облегна назад и въздъхна.

– Пристигнахме.

– Да оставя ли колата тук?

– Можеш да я използваш, за да си свършиш работата.

– Не мога да си позволя да зареждам с бензин такава хала. По-добре е да взема такси.

Излязох и отворих вратата. Ширитената униформа се приближи и докосна с пръсти шапката си. Джун каза:

– Закарайте, ако обичате, колата ми в гаража.

Той взе ключовете.

– Разбира се, мис Рийвс.

Тя се обърна към мен с мила усмивка. Снегът се въртеше около нея и прилепваше по кожата на яката и шапката, като обрамчваше лицето ѝ с проблясващо бяло.

– Ще се качиш ли за едно питие? Аз се колебаех.

– Само едно, Майк. След това ще те пусна да си ходиш.

– О'кей, бейби. Само едно, и не се опитвай да ги увеличаваш.

Апартаментът на Джун не беше пентхаус, но от него можеше да излезе добър Олимп. Макар и достатъчно голям, в него нямаше нищо излишно. Мебелите и тапетите бяха подбрани с голям вкус, цялата обстановка предразполагаше към спокоен, удобен живот.

Все още стоях с палтото и шапката си, докато тя приготвяше

коктейлите, и съзерцавах грациозността на нейните движения. Необикновената симетрия на тяло ѝ ме караше да изпитвам страстното желание да го докосвам и усещам под пръстите си. Очите ни се срещнаха в огледалото зад дивана и в тях се четеше едно и също нещо.

Тя се обърна с елегантно движение и протегна чашите. Гласът ѝ отново бе станал нисък и дрезгав.

– Аз съм вече на трийсет години, Майк. Познавала съм много мъже. Имала съм и много мъже, но нито един от тях не съм желала истински. Някой ден, и това ще бъде скоро, ще те пожелаая.

Гърбът ми внезапно изстина и лудата музика загърмя в главата ми, защото златото в косите ѝ се бе появило отново. Столчето на чашата се счупи в ръката ми и разкървави дланта ми. Вратът ми се зачерви и усетих как по челото ми започнаха да се спускат струйки гореща пот.

Изместих се настрани, така че светлината да не пада върху косите ѝ и златото да изчезне, прикривайки нездравата омраза, която извираше от паметта ми. Вдигнах счупената чаша и отпих.

Картината беше изпортена, картината, която трябваше да бъде прекрасна и желана, сега бе белязана от нещо, с което би трябвало да бъде свършено веднъж завинаги, но което постоянно се появяваше на бял свят.

Сложих парченцата стъкло на перваза на прозореца и тя промълви:

– Отново изглеждаш по същия начин, Майк.

Този път прогоних всички спомени от главата си. Погладих ръката ѝ и прокарах пръсти по косата ѝ, която блестеше като коприна.

– Някой ден ще ти разкажа за това, Джун. Не мога да не мисля за него, но трябва да знаеш, че няма нищо общо с теб.

– Разкажи ми го сега. Дръпнах я леко за ухото.

– Не.

– Защо?

– Защото!

Тя се нацупи, но очите ѝ продължаваха да ме убеждават.

Не можех да ѝ кажа, защото всяко нещо изискваше подходящо време и място, и макар времето и мястото да бяха подходящи, тя не беше човекът, на когото можех да го кажа. Аз бях само един смъртен. Един смъртен не разсъблича богиня и не може да иска от нея удовлетворение за очите, пръстите и тялото си.

Освен това може би истинската причина се криеше и на друго място. Може би тя ми напомняше за нещо друго, което никога нямаше да притежавам.

Никога.

– Коя е била тя, Майк? – попита бавно Джун. – Хубава ли беше?

Не можех да съдържам повече думите. Опитвах се, но те не ми се подчиняваха.

– Тя беше прекрасна. Беше най-разкошното същество, което някога е живяло на Земята, и аз я обичах. Но направи нещо ужасно и аз поех ролята на Бог. Аз бях и съдията, и съдебните заседатели и присъдата беше смърт. Застрелях я на място и когато тя умря, аз бях мъртъв също.

Джун не промълви и дума. Само очите ѝ се движеха. Те омокнаха, предложиха ми се, опитвайки се да ме убедят, ме не съм мъртъв... не и за нея.

Запалих цигара и я напъхах в устата си, след това реших да си тръгна, преди очите ѝ да са станали прекалено убедителни. Усещах как прогаряха дупки в гърба ми, защото и двамата знаехме, че ще се върна.

Юнона, богиня на домашното огнище и майчинството, кралица на боговете и богините. Защо не беше Венера, богиня на красотата и любовта? Джун беше кралица и не го желаше.

Тя искаше да бъде просто жена.

Тъмнината се бе спуснала преждевременно, но отразените от белия сняг светлини правеха града да изглежда по-голям от всякога. Всяко здание, в което се помещаваха офиси, постоянно бълваше хора, които веднага щом се окажеха навън, вдигаха високо яките на палтата си. Включих се в потока от хора, които се притискаха до стените на зданията, като се стараеха да се предпазят от поривите на леденостудения вятър и намираха временно убежище в малките магазинчета.

Качих се в едно такси и останах в него, докато не се оказахме на Таймс Скуеър, след това излязох и се вмъкнах в един бар за една бърза бира.

Когато отново излязох на улицата, наоколо нямаше едно празно такси, така че започнах да се разхождам по Бродуей към Трийсет и трета улица. Всеки инч представляваше борба срещу снега и тълпата. Обувките ми бяха подгизнали, а по ръбовете на панталоните сякаш бе минала мокра ютия. Точно по средата на пътя светлините на светофара се смениха внезапно и колите, които завиваха зад ъгъла, принудиха пешеходците да се върнат обратно на тротоара.

Някой сигурно се бе подхлъзнал, защото се раздаде звън на счупено стъкло, последван от ужасен трясък, когато витрината на един магазин на ъгъла се срути на тротоара. Тези, които бяха успели да отскочат настрани, се оказаха притиснати от другите, които искаха да видят какво е

станало. Едно ченге си проби път в мелето и застана пред витрината и аз се промъкнах през коридора, който се бе образувал след него.

Когато стигнах до Трийсет и трета, завих на изток с надеждата да открия такси, за да се добера до паркинга, където бях оставил бричката си, но реших да се откажа, защото това си беше безсмислена работа, и след като хвърлих още един безнадежден поглед по улицата, тръгнах пеша.

Бях стъпил на бордюра, за да се огледам, преди да пресека улицата, когато стъклото на витрината зад мен иззвънтя и се разпиля на хиляди малки парчета по земята. Този път никой не се бе спънал. Двигателят на някаква кола изръмжа и аз успях да видя само горната част на едно лице, което гледаше през задния прозорец на синия седан. За една дълга секунда преди да изчезне зад ъгъла, то се бе втренчило точно в мен.

Очите ми се присвиха и аз прехапах устни. Гласът ми прозвуча и няколко глави се обърнаха към мен.

– Два пъти в един и същи ден – казах аз, – точно на Бродуей. Мръсното му копеле, гадният му кучи син!

Не си спомням как стигнах до паркинга и как съм се промъкнал през оживения трафик. Сигурно съм нареждал нещо на висок глас, защото шофьорите на колите, които спираха до мен при червената светлина на светофара, ме поглеждаха и поклащаха загрижено глави, сякаш бях побъркан или нещо такова. Сигурно бях. Плашеше ме възможността да се превърна в нечия мишена, и то на най-оживената улица в света.

Що се отнася до първата витрина, смятах, че е чиста случайност. На втората, точно по средата, имаше дупка от куршум, която ясно успях да различа, преди стъклото да се пръсне по тротоара.

Зданието, в което наемах офис, имаше паркинг в подземието. Беше празен. Влязох вътре, завих към един ъгъл и заключих вратата на колата. Нощният пазач взе ключовете и ме помоли да се запиша в регистрационната книга, преди да ми позволи да използвам служебния асансьор до моя етаж.

Когато излязох от асансьора, аз тръгнах по коридора, зяпайки в потъмнелите очи на празните офиси. Само зад една врата проблясваше светлина и това беше моят офис. Завъртях дръжката, езичето се прибра и вратата се отвори.

– Майк! – възкликна Велда. – Какво нравиш тук?

Прелетях като Халеевата комета покрай нея и се насочих към шкафа с документите. Издърпах най-долното чекмедже. Трябваше да бръкна много дълбоко зад редицата подредени пликове, за да стигна до това,

което исках да извадя.

– Какво е станало, Майк?

Велда стоеше до мен прехапала устни. Очите ѝ бяха фокусирани върху малкия 25-калибров автоматичен пистолет, който пъхах в джоба си.

– Никое копеле не може да ме застреля просто така – казах ѝ аз. Гърлото ми беше сухо и дращеше.

– Кога?

– Точно сега. Няма и десет минути. Копелето го направи на открито. Знаеш ли какво означава това?

Лицето ѝ за миг потъмня и в очите ѝ се изписа животинска злоба.

– Да. Означава, че изведнъж си станал много важен за някого.

– Точно така. Толкова важен, че е трябвало да ме премахнат от пътя си.

Тя произнесе бавно думите, надявайки се, че ще мога да ѝ отговоря.

– Видя ли... кой стреля?

– Видях само едно лице. По-точно половината от него. Съвсем недостатъчно, за да ти кажа кой е бил, с изключение на това, че беше мъж. Това лице ще опита още веднъж и когато това стане, ще го пръсна по дяволите.

– Бъди внимателен, Майк. Нямах повече разрешително за носене на оръжие. Окръжният прокурор ще бъде истински щастлив, ако може да ти предави обвинение по закона на Съливан.

Изправих се и се засмях.

– Законът трябва да защитава хората. Ако окръжният прокурор иска да ме опандизи, ще му дам да се разбере. Ще го замеря с конституцията право в лицето. Мисля, че едно от първите неща, които се казват там, гласи, че хората имат право да носят оръжие. Но може би те наистина ще се позоват на закона на Съливан и тогава ще трябва да се оправяме някак си.

– Да, ще вдигнеш голям шум, нали?

За първи път, откакто бях влязъл, я забелязах. Не знам защо, по дяволите, чаках още. Велда носеше поразителна черна вечерна рокля, която, изглежда, започваше от средата на кръста ѝ и оставяше горната част на тялото ѝ голо като грях. Косите ѝ, стелещи се по раменете, изглеждат като оникс и аз долавях дълбокия аромат на влудяващ парфюм.

Липсваше обичайният пълнеж. Дрехите висяха. Нямахше друга дума. Просто си висяха и отсъстваше и най-слабият намек, че под тях има нещо друго.

– Само това ли имаш на себе си?

– Да.

– Навън е студено, рожбо. – Знаех, че съм намръщен, но не можех да направя нищо със себе си. – Къде отиваш?

– Да се видя с твоя приятел Клайд. Покани ме на вечеря.

Ръцете ми се свиха в юмруци, преди да мога да ги спра. Клайд, проклетото му копеле! Опитах се да се усмихна. Не се получи много добре.

– Ако знаех, че ще изглеждаш така, щях сам да те поканя.

Имаше време, когато при такива думи тя почервявяваше и ме удряше през устата. Имаше време, когато тя мажеше да се откаже от всички срещи заради един хамбургер с мен. Но тези времена бяха отминали.

Тя натегна изящните, дълги до лакътя ръкавици и ме остави да си стоя прав и преглъщащ, знаейки, че ме е ударила по най-болезненото място.

– Бизнес, Майк. Бизнесът е винаги над удоволствието.

Лицето ѝ беше бледо. Тонът ми стана по-остър.

– Какво правеше тук, преди да вляза?

– На бюрото има бележка, която ще ти обясни всичко. Посетих Колеуей Мърчандайзинг Къмпани и събрах няколко фотографии на момичетата, които са били на ревиото онази вечер. Може би ще поискаш да ги видиш. Падаш си по хубавите момичета, нали така?

– Затваряй си устата.

Тя ме изгледа бързо, така че да не видя сълзите, които караха очите ѝ да блестят. Когато тръгна към бюрото за палтото си, започнах отново да псувам тихо Клайд, защото копелето ми взимаше най-хубавото, преди още да съм го видял. Така става винаги, когато жени като Велда са под носа ти.

Повторих отново. Този път без остротата в гласа си.

– Бих искал да те бях видял такава преди, Велда. Трябваше ѝ минута, за да облече палтото си, и в стаята стана толкова тихо, че можех да чуя ударите на сърцето си. Тя се обърна към мен, очите ѝ все още бяха в сълзи.

– Майк... не трябва да ти казвам, че можеш да ме видиш както искаш... по всяко време.

Прегърнах я и я притиснах към себе си, усещайки всяка топла, вибрираща извивка на тялото ѝ. Устните ни се сляха и аз вкусих от небесния нектар, който дори и една богиня не би могла да ми дари. Чувствах тръпките на тялото ѝ под ръцете си, заслепен от белотата на кожата ѝ.

Пръстите ми се забиха в рамената ѝ, оставяйки червени следи. Тя се откъсна от мен и се обърна с въздишка, така че да не мога да видя лицето ѝ, и с едно бързо движение постави ръце на моите, прокара ги по тялото, след това по дрехите, които висяха, и още по-надолу, след това се дръпна и побягна към вратата.

Пъхнах една цигара в устата си и забравих да я запаля. Още чувах тракането на токчетата ѝ по коридора. Разсеяно протегнах ръка към телефона и по навик набрах номера на Пат. Каза ми три път „здрости“, преди да му отговоря и да го помоля да се срещнем в моя офис.

Погледнах ръцете си. Дланите ми се бяха навлажнили от потта. Запалих цигарата и седнах в креслото, унесен в мисли по Велда.

Глава 7

Пат пристигна след половин час. Влезе в офиса, започна да изтръсква снега от обувките си и да върти глава като северен елен. Когато свали палтото и шапката си, той хвърли куфарчето си на бюрото и издърпа един стол.

– Какво си се размечтал, Майк?

– От снега е. Винаги става така. Как вървяха нещата днес?

– Добре – отговори Пат. – Направо превъзходно. Окръжният прокурор си даде труда да ми напомни да не си пъхам носа където не ми е работата. Ако някога го изхвърлят от службата му, ще му сцеля хобота. – Сигурно прочете удивлението, което се бе изписало на лицето ми. – Добре де, добре. Знам, че не е в моя стил. Казвай какво има при теб. Уморих се от тези Тъпи бюрократи. На теб ти беше много лесно, преди да ти прибера разрешителното, дори не можеш да предположиш колко.

– Ще си го върна обратно.

– Може би. Но първо трябва да превърнем самоубийството в убийство.

– Днес без малко щеше да получиш възможност да разследваш още едно убийство, приятел.

Той спря по средата на някакво мъдро изречение и каза:

– Този път кой?

– Аз.

– Ти!

– Да, именно аз. И то на улицата, в най-голямата тарапана. Някой се опита да ме пречука с pistolет със заглушител. Улучиха само две витрини.

– Проклет да съм! Позвъниха ни по повод на една от тези витрини, тази на Трийсет и трета. Ако куршумът не бе пробил дупка във витрината зад стъклото и не беше намерен там, където трябваше да се очаква, че е, всичко можеше да мине за случаен инцидент. Къде беше другият опит?

Разказах му всичко и той отново се прокле. Посегна към телефона и звънна в главното управление, за да им нареди да проверят и тази витрина за следи от куршум. Когато сложи слушалката на вилката, го попитах:

– Какво ли ще направи окръжният прокурор, когато чуе за това?

– Престани да се халосваш. Няма да чуе нищо. Известна ти е репутацията, която имаш... онова умно копеле ще твърди, че някой от твоите приятели ти е пратил поздравителна картичка по случай празниците.

– Много е рано за това.

– Тогава ще се опита да ти предяви някое измислено обвинение и ще раздуха истерия във вестниците. Да върви по дяволите!

– Не говориш като добро ченге, приятелю. Лицето на Пат помръкна и той се наведе напред, оголил зъби почти до венците.

– Сега добрите ченгета не са в състояние да хванат убиеца. Писна ми, Майк. И двамата сме на мушката, а положението може да стане още по-напечено и това хич не ми харесва. Може би започвам да поумнявам. Малко благоприятни отзиви във вестниците няма да навредят и ако окръжният прокурор се опита да ми подреже опашката, ще имам по-добра опорна точка, когато ще трябва да го замеря с нещо.

Разсмях се. Боже господи, как само се разсмях! От десет години му пеех тази песен и едва сега той бе започнал да научава думите.

Ставаше по-забавно, отколкото в началото.

– Какво ще ми кажеш за Рейни? – попитах го аз. – Намери ли го?

– Намерих го.

– Да?

– Какво ми даваш! Зает е с организирането на така наречените професионални боеве. Наел е някаква арена на острова. Не можем да го пипнем за нищо. Какво толкова си се загрижил за него?

В бюрото ми имаше бутилка и аз налях две чаши.

– Той е замесен в това, Пат. Не зная точно по какъв начин, но е вътре в играта.

Вдигнах чашата в мълчалив тост и я изпразних. Направо изгори стомаха ми и се разположи на дъното му като горящ въглен. Оставих чашата на бюрото и седнах на перваза на прозореца.

– Ходих да видя Емил Пери. Рейни бе при него и го беше подплашил до смърт. Направо беше оглупял. Дори и аз не бих могъл да го уплаша повече. Пери беше казал, че Уилър е говорил за самоубийство, защото бизнесът му не вървял. Проверката обаче показа, че банковите му сметки пращат от мангизи. Можеш ли да разрешиш тази загадка?

Пат подсвира леко.

Почаках го да си събере мислите.

– Спомняш ли си Динки Уилямс, Пат? Пат раздвижи главата си нагоре и надолу.

– Продължавай. – На лицето му отново се бе изписало изражението

на професионално ченге.

Опитах се да прозвучи като нещо обикновено.

– Знаеш ли с какво се занимава сега?

– Не.

– Ако ти бях казал, че притежава денонощно заведение за хазартни игри в центъра на града, как щеше да реагираш?

– Щях да ти кажа, че си полудял, след това, че е невъзможно, и накрая щях да уведомя полицията на нравите.

– В такъв случай няма да ти кажа нищо.

Той удари юмруци с такава сила по бюрото, че цигарата ми подскочи.

– Няма да ми кажеш ли! Ще ми кажеш, и то веднага! Аз да не съм някое смотано ченге, че да си играеш с мен.

Приятно беше да го видя отново вбесен. Смъкнах се от перваза и се плюснах в креслото. Лицето му беше червено като недопечена пържола.

– Виж какво, Пат. Ти все още си ченге. Вярваш в достойнството и лоялността на силите на реда. Може и да не искаш, но ще бъдеш служебно задължен да направиш точно това, което току-що ми каза. Ако го направиш, убиецът ще избяга.

Той се опита да каже нещо, но аз го спрях с едно махване на ръката.

– Кротувай и слушай внимателно. Мисля си, че в тази игра са замесени повече хора, отколкото ти и аз предполагахме в началото. Динк е вътре. Рейни е вътре. Момчета като Емил Пери са също вътре. Може би и още много други, за които не знаем нищо... поне засега. Точно в тази минута Динки Уилямс завърта големите пари на рулетката и игралните маси, без да има разрешение за това. Казах ти това не за да го разпространяваш наоколо. Може би ще нарани професионалното ти достойнство, но трябва да ти напомня, че нещата имат две страни... Щом Динки Уилямс е открил игрален дом, значи някой горе прибира процент от печалбата. Някой много голям. Някой изключително важен. А може и да са цяла група от незначителни личности, които, събрани заедно, могат да се окажат много влиятелни. Готов ли си да излезеш открито срещу тази система?

– По дяволите, нали ти казах, че ще го направя!

– Искаш ли да запазиш значката си? Да не мислиш, че ще се отървеш лесно?

Гласът му се превърна в дрезгав шепот.

– Ще го направя.

– Има и още нещо, за което трябва да помислиш, и ти знаеш какво е то. На теб просто ти харесва да го правиш. Сега, чуи ме внимателно. Аз имам свой подход към тези неща. Независимо дали ще го направим заедно или не, операцията ще се развива по моя план, в противен случай можеш да си натикаш нос в калта и сам да почнеш да изравяш фактите. Няма да ти бъде лесно. Ако Динки плаща на някого, ние можем да пипнем цялата банда наведнъж, а не само Динки. Сега казвай!

Мисля си, че ако имах разрешително, нямаше да го увъртам толкова, независимо дали Пат ми беше приятел или не. Но сега аз бях само име на вратата, което вече не значеше нищо. Пат ме погледна с отвращение и каза:

– Какъв велик капитан на отдела за убийства съм аз! Окръжният прокурор би си отрязал ръката, ако можеше да получи запис на нашия малък разговор. О'кей. Чакам вашите заповеди, инспекторе.

Отдадох му чест с два пръста.

– Първо, имаме нужда от убиеца. За да го хванем, трябва да разберем защо е бил убит Уилър. Ако споменеш някъде, че едно момче на име Клайд ще си има големи неприятности, може и да стигнем до някакъв резултат. Няма да бъде кой знае какво, но може и да ни насочи в издирванията ни.

– Кой пък е Клайд? – В гласа му се чувстваха злокобни нотки.

– Клайд е новият прякор на Динки. Забавлява се. Пат се озъби.

– Това име може да донесе на този, който го носи, много неприятности, Майк. Вече съм чувал да го споменават и преди. – Той стана и измъкна една цигара от моя пакет Лъки. Седях и чаках. – Политиката ни май започва да прилича на тази на Уорд.

– Е, и?

– Искам да кажа, че си много умно копеле. Бих казал дори, че трябваше да бъдеш ченге. Досега или щеше да си шеф на полицията, или отдалвна мъртъв. Едно от двете. Макар че все още можеш да умреш.

– Едва не го направих днес следобед.

– Разбира се, ясно е защо. Този Клайд е настъпил всички местни маймуни но опашката. Той може да уреди всичко – от квитанция за паркиране до въоръжен грабеж и убийство. Достатъчно е само да споменеш името му и някой започва да се кланя и почесва където не го сърби. Нашият стар приятел Динки наистина се е издигнал в обществото.

– Глупости! Той е нищожно парвеню.

– Така ли смяташ? Ако е същият момък, за когото говорим, той е в състояние да дърпа доста конци.

Пат изглеждаше много спокоен и това не ми харесваше. Имаше доста неща, за които исках да го питам, но се страхувах от отговорите.

– Има ли нещо ново около хотела? – попитах го аз. – Обеща да провериш там.

– Проверих. Никой не се е регистрирал в деня на убийството, но някои от гостите на хотела са имали посетители същата тази нощ. Всички имат удовлетворително алиби.

Този път аз се разразих в буря от мръсни думи. Пат ме слушаше и се хилеше.

– Ще те видя ли утре, Майк?

– Добре. До утре.

– Дръж се настрана от стъклата на витрините. Сложи си шапката и тресна вратата. Взех снимките, които Велда беше оставила на бюрото, и започнах да ги разглеждам. Марион Лестър се усмихваше в обектива загърнат в огромно палто с кожена яка. Изглеждаше щастлива. Не приличаше на човек, който след два часа щеше да се натряска до смърт, така че дори нямаше да може да се прибере вкъщи без помощта на моя приятел, който малко след това щеше да умре.

Прибрах всички снимки в плика и го сложих в чекмеджето на бюрото. Бутилката все още беше наполовина пълна, а чашата ми празна. Възстанових справедливостта за нула време. Много скоро нещата изглеждаха вече точно обратното, след това и на двете места нямаше нищо и аз се почувствах по-добре. Придърпах телефона за жицата и набрах номера, който бях записал от вътрешната страна на една кибритена кутия.

Гласът отговори и аз казах:

– Здравей, Кони... Майк е на телефона.

– Моят грозен любовник! Мислех, че си ме забравил вече.

– Никога, дете. Какво правиш?

– Чакам те.

– Можеш ли да почакаш още половин час?

– Тъкмо ще имам време да се съблека.

– Тъкмо ще имаш време да се облечеш, защото може и да излезем.

– Вали сняг. – Гласът й звучеше обидено. – Нямам галоши.

– Ще ти донеса. – Тя все още протестираше, когато сложих слушалката на мястото ѝ.

В чекмеджето имаше шепа 25-калиброви куршуми и аз ги напъхах в джоба си в качеството им на осигурителна вноска за всеки случай. Точно преди да изляза, издърпах чекмеджето и взех плика с

фотографиите. Последното нещо, което направих, бе да напиша бележка на Велда да ми съобщи как се е справила със задачата си.

Момчето на паркинга постави много внимателно веригите за сняг на моята буболечка и си заслужи двата долара. Излязох на заден ход и се присъединих към върволицата от таксите и коли, които си пробиваха път през бурята.

Кони ме посрещна още на вратата с една чаша хайбол и ми я натика в ръката, преди да мога да си сваля шапката.

– Моят герой – каза тя, – моят голям, смел герой е дошъл през бушуващата буря, за да ме спаси, мен, бедното създание.

Хайболът беше чудесен. Върнах ѝ празната чаша и я целунах по бузата. Смехът ѝ прозвънтя като сребърни звънчета в ушите ми. Затвори вратата и се зае с палтото ми, докато влизах и се настанявах. Когато се присъедини към мен, тя седна с подвити крака на дивана и се пресегна за цигара.

– Къде ще ходим тази вечер?

– Ще търсим убицеца.

Огънчето на кибритената клечка, която държеше в ръката си, трепна.

– Ти... знаеш? Поклатих глава.

– Подозирам.

На лицето ѝ се изписа истински интерес. Гласът ѝ стана съвсем тих.

– Кого?

– Подозирам половин дузина хора, но само един от тях е убиецът. Останалите са допринесли с нещо за убийството.

Започнах да си играя с кабела на лампиона и да наблюдавам смесицата от различни изрази, които преминаваха като малки облачета по лицето ѝ.

Накрая тя каза:

– Майк... има ли нещо, с което бих могла да помогна? Имам предвид, възможно ли е да знам нещо, което да има някакъв смисъл?

– Не е изключено.

– Това ли е... единствената причина, поради която дойде тази вечер?

Загасих и светнах лампата няколко пъти. Кони ме гледаше втрънено с питащи очи.

– Нямах много вяра в себе си, рожбо – ухилих се аз. – Защо не се поглеждаш от време на време в огледалото? Имаш лице, с което може да се гордее всяка кинозвезда, и тяло, което е истинско престъпление да

покриваш с дрехи. Имаш също така пъргав ум. Аз съм само един мъж и се впечатлявам от всичко това. Отговорът на въпроса ти е – да, именно затова дойдох тази вечер. Ако ти беше някоя друга, аз щях да дойда пак именно заради това, но тъй като си единствена, идването ми тук е още по-приятно и с нетърпение очаквах срещата ни. Можеш ли да разбереш това?

Краката ѝ се спуснаха от дивана, тя дойде при мен и ме целуна по носа, след това се върна отново на дивана.

– Разбирам, Майк. Сега съм щастлива. Кажете ми какво искате.

– И аз не знам, Кони. Качил съм се вече на влака, но не знам закъде пътувам.

– Попитай тогава каквото и да е. Вдигнах рамене.

– О'кей, харесваш ли работата си?

– Чудесна е.

– Сигурно изкарваш много мангизи?

– Дрън-дрън.

– Харесваш ли шефа си?

– Кой от двамата?

– Джун.

Кони простря ръце в безразличен жест.

– Джун никога не се бърка в нещата ми. Видя работата ми и остана много впечатлена. Когато ме покани при себе си, бях развълнувана до дъното на душата си, защото това означаваше, че съм стигнала върха. Сега тя само подбира тези реклами, които са подходящи за мен, а Антон се грижи за останалото.

– Джун сигурно печели купища пари – забелязах аз.

– Обзалагам се, че го нрави. Освен голямата заплата тя постоянно получава подаръци от свръхщедрите клиенти. Понякога ми е направо жал за Антон, че не притежава нюх към парите.

– Какво ще ми кажеш за него?

– О, той е много артистичен тип. Въобще не се интересува от парите, след като може да се занимава с любимата си работа. Не позволява на подчинените си да вършат фотографската работа. Може именно затова агенцията има такъв успех.

– Женен ли е? Една съпруга би могла да го излекува от тази безгрижност.

– Антон, да е женен? Караш ме да се смея. След всички жени, които е опипвал с пръсти на професионалист, едва ли някоя ще може да привлече това момче. Той си е направо фригиден. За един французин това е

голям позор.

– Французин?

Кони кимна и дръпна от цигарата си.

– Подслушах една малка тайна, която обсъждаха Антон и Джун. Както изглежда, Джун го е срещнала във Франция и го е довела тук точно навреме, за да го отърве от някакво доста неприятна история с френския съд. По време на войната по всяка вероятност е бил нещо като колаборационист... правел е пропагандни фотоси на всички големи нацисти и техните семейства. Но както казах, Антон не се интересува от нари и политика, щом може да се занимава с работата си.

– Това е интересно, но едва ли може да ни бъде от полза. Кажете ми нещо за Клайд.

– Не знам нищо за Клайд освен това, че изглежда като гангстер от филмите и затова привлича доста негодници и от двата пола.

– Момичетата от студиото позволяват ли му повече неща?

Тя отново повдигна рамене.

– Чух някои слухове. Знаеш от какъв род. По време на празниците той дава на всички скъпи подаръци и урежда разкошни чествания на рождените дни на всички като израз на приятелство, но всъщност става дума единствено за бизнес. Зная със сигурност, че тълпата предпочита Бауъри пред останалите заведения, и това до голяма степен се дължи на момичетата. Чудя се какво ли ще стане, когато Клайд започне да има работа с обикновените хора.

– И аз това се питам – казах аз. – Виж какво, направи нещо за мен. Опитай се да поразпиташ наоколо и да разбереш кои са основните му клиенти. Става дума за влиятелни хора. Такива, които имат определена тежест в града. Това означава, че трябва да бъдеш поканена в страноприемницата, но това може и да бъде забавно.

– Защо не ме заведеш ти?

– Страхувам се, че на Клайд това няма да му хареса. Освен това може и да си имаш неприятности с такъв ескорт. Какво ще кажеш, ако поканиш някого от онези десет момчета?

– Може да се уреди. Макар че с теб ще бъде по-забавно.

– Някой друг път. Имат ли мангизи тези десет момчета?

– Всичките са фрашкани догоре.

– Тогава вземи този, който има най-много. Нека се поохарчи малко. Бъди дискретна, когато започнеш да задаваш въпроси, и не се задълбочавай много. Не искам Клайд да се разсърди и на теб. Може да реши да ти изиграе някой калташки номер. – Снимките на Велда бяха зад гърба

ми и аз ги извадих. Кони се приближи, за да ги разгледа. – Познаваш ли тези момичета?

Тя кимна утвърдително, след като ги прегледа всичките.

– Чисти манекенки, чучела. Защо питаш?

Извадих снимката на Марион Лестър и я протегнах напред.

– Познаваш ли я добре?

Кони издаде някакъв мръсен звук.

– Една от любимките на Джун – каза тя. – Прехвърли се от студиото на Стентън миналата година, след като Джун ѝ предложи повече пари. Тя е една от най-добрите, но е много неприятна.

– Защо?

– О, смята се за много горещо парче. Ударила го е обаче през просото и някой ден Джун ще я изхвърли. Има комплексите на уличница и заради нея агенцията може да загуби някои от най-важните си клиенти. – Тя порови из останалите фотографии и извади още две, едната от които представляваше снимка на дебютантка в обществото, облечена в официална вечерна рокля, която беше почти прозрачна. – Това е Рита Лоуринг. Няма да повярваш, но е на трийсет и пет години. Един от мъжете, присъстващи на ревюто онази вечер, я нае срещу баснословна сума за манекенка, която да работи само за него.

Другата снимка беше на момиче в спортен екип – клин, блуза и наметало, – издържан в изключително изискан десен, който много се харесваше на жените. Беше фотографирана на фона на нещо, което трябваше да представлява девическа спалня.

– Малката Джийн Тротър, рекламира облекла за тийнейджърите. Омъжи се преди два дена. Изпрати на Джун писмо и всички събрахме пари, за да ѝ купим един телевизор. Антон беше доста разстроен, защото го бе напуснала точно по средата на цяла серия от снимки. Джун трябваше да го успокоява цял ден. Никога не съм го виждала толкова ядосан.

Тя ми подаде обратно снимките и аз ги скрих в джоба си. Беше все още ранна вечер, затова ѝ казах да се залепи за телефона и да си организира срещата. Не ѝ хареса, но го направи единствено от желание да ме накара да ревнувам. Изигра най-професионалното прелъстяване по телефон, което някога бях чувал. Седях си на мястото и се хилех, докато тя не се ядоса и не си го изкара на момчето от другата страна на линията. Каза му да я чака във фойето на един хотел в долната част на града, за да спестят време, и затвори слушалката.

– Майк, ти си един голям мръсник – каза тя.

Съгласих се с нея. Подхвърли ми ядосано палтото и сама облеche нейното. Когато стигнахме до входната врата, направих каквото бях обещал, и я занесох на ръце до колата. Не си намокри краката, но снегът полепна по нея и това беше дори по-лошо. Вечеряхме в един морски ресторант, остана ни малко време за по едно питие и незначителен разговор, след това я стоварих пред хотела, където трябваше да се срещне с избраника си. Целунах я за довиждане и тя престана да се чумери.

Сега трябваше да изпълня няколко обещания. Едното от тях бе да открия един тип на име Рейни. Заради разчистващите пътя снегорини няколко квартала се влачих по Бродуей със скоростта на пешеходец. Реших да си запазя нервите и завих към тротоара, слязох от колата и се вмъкнах в бара на ъгъла. Този път тръгнах право към телефона, макар това да ми струваше известни усилия, и пяхнах една монета в слота.

Трябваше да пусна още една монета, докато чаках Джо Джил да се измъкне от ваната и дойде до телефона. Изляя едно остро „здрати“, след което му съобщих, че това съм аз.

– Майк – започна той, – ако нямаш нищо против, ще е по-добре...

– Не мога да разбера що за приятел си ти. Виж какво, няма да те замесвам в нищо. Единственото нещо, което искам от теб, е само една малка услуга.

Чух го да въздиша.

– Добре. За какво става дума сега?

– Нужна ми е информация. За Емил Пери, промишленик. Има резиденция в Бронкс. Искам да знам всичко за него – както в социален, така и във финансов план.

– Искаш прекалено много. Мога да пусна някои от моите момчета да разберат нещо за социалните му контакти, но едва ли бих могъл да проникна в банковите му сметки. Има закони, нали знаеш?

– Разбира се, както и начини да ги заобиколиш. Искам да знам какво е съдържанието на банковите му сметки, дори ако за това се наложи да проникнеш с взлом в къщата му.

– Шегуваш се, Майк.

– Не трябва ти да го правиш, нали знаеш?

– Каква, по дяволите, е ползата да споря с теб? Ще направя каквото мога, но този път си разчистваме сметките окончателно. Не ти дължа нищо повече, ясно ли ти е? И не ми прави повече услуги, за които трябва да се разплащам.

Разсмях се.

– Престани да се правиш на боец. Ако имаш неприятности, ще се

видя с приятеля си – окръжния прокурор – и всичко ще бъде наред.

– Точно от това се страхувам най-много. Поддържай връзка с мен и ще видя какво мога да направя.

– Дадено. Лека нощ, Джо.

Той изръмжа едно довиждане и телефонът прещрака в ухото ми. Отново се засмях и отворих вратата на кабината. Скоро щях да разбера какво толкова знае Рейни, че е успял да наплаши до смърт една толкова голяма клечка като Пери. Междувременно ще разбера дали и аз мога да бъда напласен поне малко.

В издателството на Глоуб печатаха последното издание с такъв трясък, че цялото здание вибрираше. Влязох през служебния вход и взех асансьора до стаята за окончателна подготовка на материалите. Пишещите машини тракаха като картечници. Попитах една от машинописките къде мога да открия Ед Купър и тя ми посочи остъкления офис, откъдето се раздаваше самостоятелен шум.

Ед работеше като спортен редактор на Глоуб и имаше особена страст към разкриването на лесните начини за правене на пари в спорта. Това, което той не знаеше за бизнеса, едва ли си струваше да се знае въобще. Отворих вратата и се натъкнах на цяла камара листа, които излизаха от ваялка на машина, толкова стара, колкото и той.

Той погледна нагоре, без да спира да печата, и каза:

– Разполагай се, Майк.

Седнах на единствения свободен стол в стаята и докато чаках да завърши параграфа си, започнах да си играя с 25-калибровите шишарки в джоба на якето ми.

Момчето сигурно харесваше това, което пишеше, защото имаше доволно изражение на лицето си, сякаш се канеше да прати някого във вечния огън на ада.

– Казвай, Майк. Билет или информация?

– Информация. Един бивш гангстер на име Рейни се занимава сега с организирането на боеве. Къде и какво организира?

Ед пое топката веднага.

– Знаеш ли къде се намира Гленууд Хаузинг Проджект на острова?

Казах му, че знам. Това беше един от онези градове в рамките на града, които се намираха на един час път от Ню Йорк.

– Рейни работи с още няколко момчета. Построиха тази арена, за да монополизират залаганията в Гленууд. Залагат на боксьори и борци, между другото, доста посредствени. Все едно, припечелват нещо. Напоследък се чува, че някои от бойците са решили да направят собствена

арена. Записал съм адреса в списъка си, ако те интересува.

– Добре, Ед. Има голям шанс Рейни да се прочуе скоро. Ако съм наблизил, когато това стане, ще ти се обадя веднага.

– Ще ходиш ли там тази вечер?

– Да.

Ед погледна часовника си.

– Представлението сигурно е започнало вече. Ако побързаш, може да успееш за втората среща.

– Добре – казах аз. – Трябва да е много интересно. Ще ти разкажа всичко, като се върна в града.

Сложих си шапката на главата и отворих вратата. Ед ме спря точно преди да изляза.

– Момчетата, за които ти казах, че работят с Рейни, са доста корави. Внимавай с тях.

– Ще внимавам, Ед. Благодаря ти за предупреждението.

Излязох навън през трясъка на печатарските машини и едва намерих колата си. Снегът беше покрил покрива ѝ като с качулка и бе образувал бели пердета на прозорците. Изчистих с ръкав прозорците и се качих в колата.

Нещо за града: той беше механизирован до точката на съвършенството. Снегът валеше вече часове, но въпреки това пътищата бяха проходими и ставаха все подобри с всяка измината минута. Това, което снегорините не бяха успели да направят, бе направено от колите, които прокарваха пътрини във всяко направление.

Когато излязох от Гленууд и наближих арената, още отдалеч чух рева и възбудените крясъци на тълпата. Паркингът бе препълнен и вълната от коли се бе разляла и на улицата. Намерих свободно място на двеста ярда надолу по улицата, което се намираще под закрилата на един стар дъб, и паркирах.

Бях пропуснал първата среща, но съдейки по скапаняците, които сега бяха на ринга, май не бях загубил много. Изръсих се един долар за място до стената, което беше толкова далеч от ринга, че едва можех да виждам какво става на него. Отчасти това се дължеше и на гъстите облаци дим. Сякаш всички се бяха наговорили да изпушат тук седмичната си дажба. Бетонните стени бяха просмукани с влага, а седалките не представляваха нищо друго освен пейки, издялани от прогнили греди. Бизнесът обаче беше страхотен.

Публиката се състоеше от обичайната тълпа хора, гладни за развлечения и готови да си платят за тях. Щяха да направят по-добре, ако си

бяха останали вкъщи пред телевизорите. Седях до вратата и се опитвах да привикна към полумрака. Последните няколко реда бяха по-празни и ми позволяваха да видя какво става в проходите.

Тълпата изрева и на един от скапаняците на ринга трябваше да припомнят числата до десет. Няколко минути по-късно той беше отнесен през прохода към съблекалните. Веднага се появиха други гладиатори.

Към края на четвъртата среща всички, които трябваше да бъдат тук, вече бяха пристигнали. Двете недоносчета, които шест рунда пребиваваха в заблудението, че се намират на сцената на Ковънтри Гардън, сега изтанцуваха покрай мен, следвани от менажерите и секундантите си. Станах и се присъединих към процесията. Влязохме в едно огромно, задушно помещение, по стените на което бяха наредени евтени метални шкафчета и широки дървени пейки. В ъгъла имаше няколко душа и водата от тях се стичаше в краката ми. Цялото място вонеше на мръсно бельо и пот. Двама боксьори от тежка категория с превързани ръце, готови всеки момент да сложат ръкавиците, ожесточено блъскаха картите на пейката и отбелязваха резултата с плюнка на пода.

Тръгнах към един от пушешите джентълмени, облечен в кафяв раиран костюм, и го повиках с пръст.

– Къде е Рейн и?

Той премести цигарата в другия ъгъл на устата си и изломоти:

– Предполагам, че е в офиса си. Да нямаш някое момче на ринга тази вечер?

– Не – отговорих му аз. – Момчето ми си лежи настинало в леглото.

– Лошо. По този начин не може да направи пари.

– Така е.

Той върна цигарата на предишното ѝ място и ми даде да разбере, че разговорът ни е приключен. Тръгнах да търся офиса, в който трябваше да бъде Рейни. Открих го в края на коридора. Вътре радиото беше настроено на предаването за боксовите срещи в Гардън. Офисът сигурно имаше и още една врата, защото я чух как се отваря и шумът от радиото се примеси с възбудени гласове. Единият започна да псува силно, а другият му каза да мълчи. Псуващият замлъкна. Гласовете поговориха още малко, вратата се хлопна, след това отново чувах само бръмченето на радиото.

Останах пред вратата около пет минути и дочаках края на срещата по радиото. Победителят тъкмо разказваше за въздушните си битки, когато радиото беше изключено. Отворих вратата и влязох.

Рейни седеше на масата и броеше продадените билети за вечерта,

трупаше парите на неравни купчинки и от време на време отбелязваше нещо в една червена тетрадка. Ръката ми беше на дръжката и затворих вратата колкото може по-тихо. Малко по-надолу от ключалката имаше резе и аз го издърпах също толкова безшумно.

Ако Рейни не броеше на глас, той щеше да ме чуе как влизам. Но той продължаваше да брой, стигна до пет хиляди и едва тогава се обади:

– Добра печалба.

– Затваряй си устата – каза Рейни и продължи да брой.

– Рейни – повиках го аз.

Пръстите му застинаха над една бала петарки. Обърна бавно глава и ме погледна през рамо. Сакото му закриваше долната част на лицето и аз се опитах да разбера дали именно това лице ме гледаше от задното стъкло на седана, профучал по Трийсет и трета. Не приличаше много, но не ме беше грижа.

Рейни не беше човек, когото можехте да харесате лесно. Той имаше едно от онези лица, които изглеждаха сякаш нарисувани, – смесица от омраза, страх и жестокост, с озъбена хищна усмивка. Очите му бяха стунени и безпощадни, скрити под гъстите надвиснали вежди.

Рейни беше кораво момче.

Облегнах се на вратата с цигара, която висеше на устните ми, и ръка в джоба, която прегръщаше ръкохватката на малкия 25-калибров пистолет. Сигурно смяташе, че въобще нямам оръжие. Устните му се присвиха в зловеща усмивка и той посегна под масата.

Почуках с пистолета по вратата и въпреки тъканта човек лесно можеше да се досети какво имах там. Рейни започна да губи самообладание.

– Помниш ли ме, Рейни?

Той не отговори нищо. Опитах един изстрел в тъмното.

– Разбира се, че ме помниш. Видя ме днес на Бродуей. Стоях пред една витрина и ти не можа да ме улучиш.

Долната му уста се отлепи от зъбите и аз можах да видя малко повече от мрамора, който беше в очите му. Държах ръката си в джоба, докато стигнах до масата, и измъкнах един 32-калибров револвер с късо дуло, който беше прикрепен отдолу.

Рейни се окопоти.

– Майк Хамър – каза той. – Какво, по дяволите, ти е станало?

Седнах на ръба на масата и с един замах изпратих всички банкноти на пода.

– Познай.

Рейни погледна към мангизите, след това към мен. Жестокостта отново се бе върнала в очите му.

– Изчезвай оттук, преди да съм те похарчил. – Той се надигна от стола си.

Стиснах здраво револвера му и го ударих по бузата така, че кожата се разцепи и по костюма му закапа кръв. Той се стовари обратно на стола с увиснала челюст, по която потече кръв и слюнка. Седях усмихнат, макар че съвсем не ми беше смешно.

– Рейни – казах аз, – изглежда, си забравил нещо. Забравил си, че аз не съм човек, който може лесно да бъде излъган. Никой не може да направи това. Забравил си, че съм все още в бизнеса, защото останах жив по-дълго от някои други момчета, които изгаряха от желание да ме видят мъртъв. Забравил си, че някои негодници, които бяха по-корави от теб, се опитаха да надникнат в дулото на пистолета ми и видяха там смъртта си. И сега мога да натисна спусъка само за да видя как изразът на лицето ти ще се промени.

Беше уплашен, но въпреки това се опитваше да блъфира.

– Защо тогава наистина не опиташ, Хамър? Може би е малко по-различно сега, когато нямаш разрешително за носене на оръжие. Хайде де, защо не опиташ?

Той още се смееше, когато натиснах спусъка на 32-калибровия и го прострелях в бедрото. Той извика тихо: „О, господи!“ и се хвана за крака. Вдигнах дулото на пистолета, докато той не се загледа в малката кръгла дупка, където се намираще билетът му за ада.

– Защо не ме предизвикаш още малко, Рейни?

Той издаде някакви нечленоразделни звуци и се наведе от стола, да събере разпръснатите по пода пари. Хвърлих малкия револвер на масата.

– Има един човек на име Емил Пери. Ако се доближиш до него още веднъж, ще вкарам следващия куршум точно в мястото, където ризата ти се съединява с гащите.

Не трябваше да бъда толкова зает с това как звучи гласът ми. Трябваше да се сетя да заключа и другата врата. Трябваше да направя много неща и тогава зад гърба ми нямаше да стои някой и да казва:

– Задръж, братко, задръж където си.

Строен мускулист момък се приближи до масата и хвърли един дълъг поглед на Рейни, който просто си седеше там и не можеше да пророни и дума. Друг момък бе опрял пистолета си в гърба ми. Мускулестият

каза:

– Прострелян е! Копеле такова, ще си получиш заслуженото!

Той вдигна ръка и ме прасна през устата и без малко да ме свали на масата.

– Крадец ли си? Отговаряй, проклетнико! – Ръката му отново уцели устата ми и този път се проснах на масата.

Момъкът с пистолета го стовари по врата ми и в главата ми се разбушува огън, а раменете ми се разтресоха от спазматичната болка. Този път стоеше пред мен – нисък тип със смачкана физиономия, на която с големи букви бе изписано желанието му да убива.

– Аз ще се оправя с него, Арти. Тези големи момчета са именно ястието, което най-много обичам.

Рейни се размърда и отново застана. Надигнах се леко и Рейни каза:

– Дай ми тоя пистолет. Аз ще го направя. Проклет да си, дай ми веднага пистолета.

Мускулестият момък го прихвана за кръста и го изправи на крака и Рейни закуцука към стената, където ме бе отхвърлил поредният удар.

Юнакът с автоматичния пистолет в ръката се ухили и пристъпи крачка напред. Беше вече достатъчно близко. Сграбчих го за крачола и дръпнах толкова силно, че той дори не успя да натисне спусъка. Не ми струваше много усилия да избия пистолета от ръката му, като междувременно го изритях с коляно по ташаците.

Падна на пода като торба с мокър пясък и остана да лежи там, отчаяно опитвайки се да си поеме въздух.

Някой ден хората, които произвеждаха пистолети, сякаш да изобретят такъв, който нямаше да ляга толкова бързо в ръката. Мускулестият момък, държащ Рейни, го остави и се хвърли към 32-калибровия на масата.

Прострелях го също в крака.

Рейни нямаше нужда от повече. Жестокостта си беше отишла от очите му и той беше забравил за дупката в крака си. Докрета някак си обратно до стола и вдигна ръце, сякаш за да се предпази от следващия изстрел. Хвърлих автоматичния пистолет на масата заедно с 32-калибровия.

– Някой ми беше казал, че момчетата ти са много корави – съобщих му аз. – Трябва да призная, че малко съм разочарован. Не забравяй какво ти казах за Емил Пери.

Другото момче с дупка в крака започна да ме моли да повикам лекар. Казах му да го направи сам. Стъпих на една пачка десетдоларови

банкноти и те се размазаха под крака ми. Дребния още повръщаше. Отворих вратата, погледнах към трите корави момчета и се разсмях.

– Лекарят ще трябва да съобщи в полицията за тези огнестрелни рани – напомних им аз. – Ще бъде добре ако му кажете, че сте почиствали сувенирите си от войната и те внезапно са гръмнали.

Рейни отново простена и задрана към телефона на масата. Подсвирквах си весело с уста, когато затворих вратата и се насочих към колата си. Само си загубих времето, помислих си аз. Играех много меко, а трябваше да се покажа по-твърд.

Стига толкова думи. Сега трябваше да започне истинската забава.

Глава 8

Бях в леглото, когато Джо позвъня. Будилникът беше нагласен да звъни в единайсет и половина и след пет минути щеше да се раздрънчи. Изръмжах едно сънено „здрасти“ и Джо ми каза да си разтрия очите и да слушам внимателно.

– Буден съм – казах аз. – Да чуем какво си открил.

– Не ме питай как съм стигнал до този материал. Трябваше да направя някои хитри комбинации, но успях да се докопам до него. Емил Пери има няколко банкови сметки на фирмата си, една разплащателна сметка на името на жена си и огромни вложения на свое собствено име. Всички те, с изключение на личната му сметка, са в пълен порядък. Преди шест месеца е изтеглил пет хиляди долара. Това е било първото теглене на толкова голяма сума. Оттогава всеки месец той тегли същото количество в брой, но вчера е изтеглил само неколкостотин. Общо изтеглената сума се равнява на двайсет хиляди долара.

– О! – възкликнах аз. – Къде ли е отишла?

– Не беше толкова лесно да проникна в личните му дела, както си мислех отначало. Първо, той има жена и семейство, които обича почти толкова, колкото и положението си в обществото. Второ, няма нищо против да се забавлява с млади момичета. Трето, събери първото и второто и ще видиш какво ще се получи.

– Изнудване – казах аз. – Всички условия за шантаж са налице. Това ли е?

– Доколкото можах да разбера, е именно това. Сега, ако все още не ти е хрумнало нещо друго – и се надявам, че е точно така, – бих желал да не те виждам никога повече.

– Ти си истински приятел, Джо. Хиляди благодарности.

– И не ми прави повече услуги, Майк – чу ли?

– Да, чух. Благодаря ти още веднъж.

Из главата ми се въртяха твърде много мисли, за да мога да остана в леглото. Пропълзях под душа и освежих кожата си. Когато се накрещях донасита, се обръснах, ударих една четка на зъбите и отидох в кухнята да закуся. Малкият дебел Емил беше напласен до смърт от Рейни. Малкият дебел Емил е теглил постоянно пари от банката. Добра комбинация. Рейни е трябвало да има достатъчно пари, за да финансира тази арена.

Погледнах през прозореца към сивото небе, от което все още се сипеше сняг, и си помислих, че това е само началото. Ако това, което ми се въртеше из главата, се осъществеше, щяха да се случат още много неща.

Малкият 25-калибров бе все още в джоба на якето ми и ме ръгаше в хълбока, когато тръгнах към асансьора. Улиците бяха чисти и аз, казах на момчето да свали веригите за сняг от колата и да ги сложи в багажника. Заработи още два долара. Излязох на заден ход от гаража, пресякох Бродуей и обърнах на север към Бронкс.

Този път големият седан със златните инициали го нямаше. Минах два пъти по улицата само за да се уверя в това. Щорите на горния етаж бяха спуснати, цялата къща изглеждаше някак изоставена. Паркирах на ъгъла и тръгнах обратно, като свих във входа.

Вдигнах три пъти масивното бронзово чукче на вратата и когато това не даде никакъв резултат, я ритнах с крак. Едно момче на колело ме видя от улицата и изкрещя:

– Няма никой, мистър. Видях ги, че напускат миналата нощ.

Слязох но стълбите и се приближих до момчето.

– Кой е напуснал?

– Цялото семейство, сър, поне така си мисля. Колата беше пълна с куфари. Тази сутрин прислужницата и чистачката също напуснаха. Дадох ми четвърт долар да прибера празните бутилки пред вратата и да ги отнеса в магазина. Задържах депозита.

Изрових в джоба си още една четвъртдоларова монета и му я подхвърлих.

– Благодаря ти, синко. Струва си да си държиш очите отворени.

Момчето прибра монетата в джоба си и се понесе надолу по улицата, като натискаше с все сила свирката на велосипеда си. Върнах се обратно към къщата. Зданието беше обкръжено от храсти и аз тръгнах да ги обикалям, като напълних обувките си със сняг и кал. Спирах на два пъти и се оглеждах, за да се уверя, че никой от съседите не се канеше да повика ченгетата. Храстите свършиха добра работа. Проверих всички прозорци, като се опитвах да разбера дали са затворени добре. Бяха затворени добре.

Пратих всичко по дяволите, измъкнах един камък от калта и го запокитих в стъклото. Раздаде се невероятен трясък, но никой не излезе да види какво става. Когато почистих всички парчета стъкло от рамката на прозореца, се хванах за перваза и се прехвърлих в стаята.

Ако покритите с чаршафи кресла и затворените врати означаваха

това, което трябваше да означават, Емил Пери се бе изнесъл със скоростта на експресен влак. Опитах се да запала лампата, но токът беше изключен. Както и телефонът. Стаята, в която се намирах, представляваше малък кабинет, място, където една жена можеше да прекара много време. В ъгъла имаше шевна машина и обръч с недовършен гоблен, от който стърчаха игли.

Стаята излизаше в коридор с врати. Всичките бяха затворени. Отворих всяка една от тях, хвърлях поглед към жълтата светлина, която се процеждаше през щорите, и се връщах обратно в коридора ядосан, защото всичко си беше на място – почистено и подредено.

Коридорът завършваше с фойе, в което се намираше врата към пристройката. От едната страна, през един прозорец в стената, можех да видя кухнята, а от другата страна на фойето покрити с килим стълби водеха към втория етаж.

И там беше същото. Всичко беше чисто като в аптека. Две спални, баня, още една спалня и кабинет. Последната врата водеше към стая, която гледаше към улицата, и тя беше заключена.

Заключена на две места – под и над дръжката.

Отне ми цял час да отключи тези проклети неща.

В стаята въобще не проникваше светлина. Драснах клечка кибрит в нокътя си и видях защо. Върху пердетата на прозорците имаше плътна черна завеса. Нищо не пречеше да я вдигна, защото едва ли някой щеше да забележи нещо през втория слой завеси.

Намирах се в собствения кабинет на Емил Пери. На стената имаше избледнели снимки, но столовете и масата бяха разхвърляни откъснати листа от календар със сочни мацки. Диванът, който години бе търпял дебелия тяло на Пери върху себе си, стоеше до стената. Под единия прозорец се намираше бюро с пишеща машина. До него имаше нисък шкаф за документи с две чекмеджета. Издърпах ги и започнах да се ровя из съдържанието им. Повечето неща бяха писма – бизнес кореспонденция. Останалите бяха дела, застрахователни полици и някакви боклуци от личен характер. Затворих чекмеджетата и започнах бавно да оглеждам стаята.

Не бях намерил нищо.

Това, което открих, лежеше в камината. Изгорени листа, които се превръщаха в пепел, щом ги докоснеш. Каквото и да са били, той е свършил добра работа, като ги е изгорил. Нямаше нито едно крайче или място, което да не се беше овъглило.

Изругах тихо и се върнах към шкафа с документите, където

измъкнах осигурителната полица на жената на Пери. Използвах полицата като лопатка, за да събера всички остатъци от изгорялата хартия в един плик, залепих го и оставих полицата обратно в чекмеджето.

Преди да изляза, проверих дали всичко е така, както го бях заварил. Оправих някои неща, затворих вратата и сложих двата катинара на мястото им.

Излязох от същото място, през което бях влязъл, и направих груб опит да залича всички следи, които бях оставил по снега и в калта зад храстите. Когато седнах зад волана на колата си, не се чувствах чак толкова зле. Нещата бяха започнали да придобиват определен смисъл. Завъртях ключа на стартера, оставих двигателя да загрее и подкарах към Манхатън.

На Петдесет и девета улица спрях за малко, влязох в аптеката и позвъних в Колуей Мърчандайзинг Къмпани. Дадох ми адреса за бизнес кореспонденция на Емил Пери и завъртях още една шайба. Когато помолих да ме свържат с мистър Пери, телефонистката на централата ме помоли да почакам секунда и скоро от слушалката се разнесе спокоен глас:

– Офисът на мистър Пери.

– Бих искал да говоря с мистър Пери, ако обичате.

– Съжалявам – каза гласът, – но мистър Пери не е в града. Не знаем кога ще се върне. Мога ли да ви помогна с нещо?

– Ами... не знам. Мистър Пери поръча комплект стикове за голф и искаше да му ги доставим днес. Не си беше вкъщи.

– О... разбирам. Неговото заминаване беше доста внезапно и той не е уведомил никого къде можем да го намерим. Можете ли да задържите поръчката за известно време?

– Да, именно това ще направим – излъгах аз.

Емил Пери бе заминал определено в твърде неопределена посока. Питях се колко ли време щеше да отсъства.

Когато се върнах в колата, подкарах ядосано и не спрях, докато не стигнах зданието, в което се помещаваше офиса ми. Там ме очакваше друг подарък. Ако не бях решил да мина през приземния етаж, където паркирах колата си, този подарък щеше да се окаже пълна изненада за мен. Момчето в асансьора като че ли се стресна, когато влязох в кабината, и ме погледна нервно.

– Какво ти става? – попитах аз.

Той изцъка с език.

– Може би не трябва да ви казвам това, мистър Хамър, но няколко

полицаи се качиха в офиса ви преди малко. Наистина големи момчета. Двама от тях пазят в коридора.

Веднага излязох от кабината.

– Има ли някой в офиса ми?

– Аха. Онова хубаво момиче, което работи за вас. Да нямате неприятности, мистър Хамър?

– Струва ми се, че напоследък не мога да се размина от неприятности. Виж какво, забрави, че си ме виждал. Ще се реванширам по-късно.

– О, няма проблеми, мистър Хамър. Радвам се, че мога да ви помогна.

Той затвори вратата и асансьорът запълзя нагоре. Отидох до телефона на стената и пузнах една монета, след това набрах собствения си номер. Чух двойно прещракване, когато Велда и този, който подслушваше, вдигнаха слушалката.

Велда изглеждаше нервна, когато ми каза добро утро. Закрих уста си с носната си кърпичка и проговорих в микрофона:

– Мистър Хамър, ако обичате.

– Съжалявам, но още не е дошъл. Мога ли да му предам нещо?

Изгрухтях и се престорих, че мисля, след това казах:

– Да, ако обичате. Трябваше да се срещне с мен в Кашмоур Бар в Бруклин след един час. Ще закъснея малко, така че, ако се обади, му предайте да ме чака.

– Добре, господине – отговори Велда. В гласа ѝ се прокрадваха весели нотки. – Ще му предам.

Застанах до телефона и зачаках лениво да минат десет минути, след това пузнах още една монета и повторих същата процедура.

– Можеш да се качиш сега, Майк – каза Велда. – Отидоха си. До Бруклин има доста път.

Беше си качила краката на бюрото и си подрязваше ноктите, когато влязох.

– Точно както ти имаше навика да го правиш, Майк.

– Обаче не нося дрехи, под които можеш да видиш всичко.

Тя бързо смъкна краката си и почервеня.

– Как разбра за тях? – кимна тя с глава към вратата.

– Момчето от асансьора ме предупреди. Запиши го в листата за хонорарите. Какво искаха?

– Теб.

– За какво пък съм им потрябвал?

– Изглежда мислеха, че си застрелял някого.

– Това проклето малко копеле е имало нервите да го направи! – Захвърлих шапката си на креслото и изригнах цяла серия от псувни. Бях направо побеснял. – Кои бяха?

– Дадох ми да разбере, че са от службата на окръжния прокурор. – На челото ѝ се появиха бръчки на загриженост. – Майк... нещо лошо ли е?

– Ще стане и по-лошо. Ще ме свържеш ли с Пат по телефона?

Докато набираше номера на Пат, аз отидох до барчето и измъкнах другата бутилка шери. Велда ми подаде телефонната слушалка, когато налях втората чаша за нея.

Опитах се да придам възторжено звучене на гласа си, но в него все още се усещаше старата злоба.

– Аз съм, Пат. Някои от момчетата на окръжния прокурор току-що ми направиха посещение.

Той беше искрено учуден.

– Какво правиш тогава там?

– Не бях тук, за да ги посрещна. Едно мръсно куче ги прати на лов за диви патици в Бруклин. Какво се е случило?

– Доста си загазил, Майк. Тази сутрин окръжният прокурор издаде заповед за арестуването ти. През нощта е имало престрелка на острова. Две момчета са получили по куршум и единият от тях е някой си Рейни.

– Името ми звучи познато. Успяха ли да ме идентифицират?

– Не, но са те виждали да се навърташ там и отгоре на това са подслушали как си заплашвал Рейни малко преди да се случи всичко.

– Рейни сам ли каза всичко това?

– Не можа да го направи. Мъртъв е.

– Какво! – Гласът ми прозвуча като експлозия.

– Майк...

Устните ми не можеха да помръднат. Пат повтори отново:

– Майк... ти ли го уби?

– Не! – съвзех се аз. – Ще бъда в бара на улицата. Чакай ме там. Имам да ти казвам някои неща.

– След един час. Между другото, къде беше нощес?

Направих пауза.

– Вкъщи. Спях като заклан в собственото си легло.

– Можеш ли да го докажеш?

– Не.

– О'кей. Ще се видим след малко.

Велда беше пресушила и двете чаши, докато говорех по телефона,

и в момента ги пълнеше отново. Изглеждаше така, сякаш имаше нужда от тях.

– Рейни е мъртъв – съобщих ѝ аз. – Не съм го убивал, но бих желал да съм го направил.

Велда прехапа устни.

– Това можах да подразбера. Окръжният прокурор те търси във връзка с убийството на Рейни, така ли?

– Улучи десетката. Какво стана снощи?

Тя ми подаде една чаша и ние ги вдигнахме заедно в мълчалив тост. Нейната бе изпразнена първа.

– Спечелих малко пари. Клайд ме понапи леко и ме обсипваше с предложения. Не му казвах не; казах го по-късно. Той все още се интересува от мен. Срещнах се с доста хора. Това е, което стана.

– Загубила си си времето.

– Не съвсем. Присъединихме се към една компания от гостуващи пожарникари и няколко прекрасни момичета. Душата на компанията беше Антон Липсек, който бе натряскан до козирката. Предложи да отидем в апартамента му във Вилидж и някои от гостите се съгласиха. Искан също да отида с тях, но Клайд се извини с това, че не можел да се отдели от бизнеса си. Още една двойка отказаха, главно защото мъжът беше започнал да печели на рулетката и не искаше да се лишава от щастливия си шанс. Момичето с него беше същото, с което ти беше предишната нощ.

– Кони?

– Така ли се казва? – понита студено тя. Ухилих се и потвърдих.

Велда се облегна назад в креслото и отпи от шерито.

– Две от момичетата, които тръгнаха с Антон, работят с Кони. Чух ги да си говорят за покупки минути преди твоята приятелка да направи няколко остри забележки, които сложиха край на разговора.

Тя почака да довърша питието си.

– Къде беше миналата нощ?

– Излязох да видя едно момче на име Рейни.

Лицето ѝ побеля.

– Но... ти каза на Пат, че...

– Знам. Казах, че не съм го убил. Само му направих малка дупка в крака.

– О, небеса! Значи ти...

Заклатих главата си встрани, докато тя схвана идеята ми.

– Не го болеше много. Убиецът ми е направил голяма услуга и го е

застрелял след като съм напуснал. Именно така трябва да е било. Ще открия подробностите по-късно. – Пъхнах цигара в устата си и очите ми затърсиха очите на Велда, докато се опитвах да запаля фаса. – В колко часа се среща с Клайд снощи?

Очите ѝ се сведоха надолу и устните ѝ прошепнаха:

– Накара ме да чакам до дванайсет часа. Каза, че имал някаква много важна работа. Почти през цялото време стоях права, Майк, и то точно след като ти ми каза колко добре изглеждам.

Клечката опари пръстите ми и аз я хвърлих в пепелника.

– Това му е дало възможност да стигне до Рейни, да го убие и да се върне обратно. Всичко съвпада!

Очите на Велда се отвориха широко и тя преглътна с труд.

– О, не, Майк... Значи аз съм била с него точно след като е...

– Едва ли му е личало, че току-що е убил някого. Динки е голям артист. Има много убийства зад гърба си.

Взех шапката от стола, където я бях хвърлил, и оправих стъгките на периферията.

– Ако полицията се обади отново, разкарай ги по някакъв начин. Не споменавай името на Пат. Ако окръжният прокурор е случайно сред тях, наречи го с някое мръсно име за моя сметка. Ще се върна по-късно.

Когато излязох в коридора, разбрах, че едва ли ще се върна по-късно. Един едър космат тип в обувки с високи бомбета излезе от мястото, където се бе скрил, и каза:

– За щастие момчетата оставиха двама от нас за всеки случай. Сигурно ще са бесни, когато се върнат от Бруклин.

Още един тип, също толкова едър, се появи от другия край на коридора и ме притисна от другата страна.

– Имате ли заповед за арест? – попитах аз. Показаха ми я. Първият момък каза:

– Да тръгваме, Хамър, и без номера, освен ако не искаш да получиш юмрук във физиономията.

Вдигнах рамене и примирено закрачих с тях към асансьора.

Момчето веднага разбра какво се е случило и поклати тъжно глава. Направо го виждах как мислеше, че е трябвало да внимавам повече. Когато в асансьора се качиха още пътници, се промъкнах зад него и пристигайки на партера, се почувствах значително по-добре. Имаше да се чуди откъде се е появил 25-калибровият автоматичен пистолет, когато си сменяше униформата същата вечер. Може би като добър гражданин щеше да го предаде на полицията. Доста щяха да се поизпотят, докато

установят произхода на тази играчка.

Точно пред входа беше спряла патрулна кола и аз седнах на задната седалка с по едно ченге от двете си страни. Чувствах се като Вишну с двете му любими съпруги. Никоой не проронваше и дума и когато измъкнах пакета с цигарите си, едно от ченгетата ги изби от ръката ми. В горното джобче на самото си той имаше три пури и на един завой се престорих, че залитам, и ги превърнах в суха кашлица. Получих един мръсен поглед за това. Той получи още по-мръсен.

Окръжният прокурор бе организиран комитет за посрещането ми. Една униформено ченге стоеше до вратата и двамата детективи ме поведоха към един стол с права облегалка, като заеха места зад него. Окръжният прокурор изглеждаше наистина много щастлив.

– Арестуван ли съм?

– Изглежда, че е така.

– Да или не? – Демонстрирах му най-чиста проба сарказъм. Зъбите ми сякаш да се счупят от стискане.

– Вие сте под арест – произнесе той. – За убийство.

– Имам право на един телефонен разговор.

Той отново започна да се усмихва.

– Разбира се. Карайте направо. Ще се радвам да говоря с вас посредством адвокат. Бих искал да го чуя как ми казва, че сте бил в леглото си тази нощ. Когато ми каже това, ще докарам управителя на сградата, портиера и хората, живеещи от двете ти страни, които вече се заклеха, че не са чували нито един звук от квартирата ви миналата нощ.

Вдигнах слушалката и помолих да ми дадат външна линия. Набрах номера на бара, където трябваше да се срещна с Пат, и видях как окръжният прокурор го записа в тефтерчето си. Флин, барманът ирландец, ми отговори и аз казах:

– Обажда се Майк Хамър, Флин. При теб има човек, който може да потвърди къде съм бил миналата нощ. Кажи му да дойде в офиса на окръжния прокурор.

Той беше започнал да крещи съобщението ми през бара, когато затворих. Окръжният прокурор бе кръстосал крака и подмяташе коляното си нагоре-надолу.

– Очаквам да ми върнете разрешението до края на тази седмица. Заедно с него искам да получа и официално извинение, в противен случай може и да не спечелите следващите избори.

Едно от ченгетата ме шамароса по тила.

– За какво ме арестувате?

Окръжният прокурор не можеше да се сдържа повече. Устните му изгънаха и думите, които произнасяше, му доставяха безкрайно удоволствие.

– Ще ви кажа, мистър Хамър. Поправете ме, ако греша. Миналата нощ сте бил на Гленууд Арена. Имали сте спор с някой си Рейни. Двама души ви описаха и установиха самоличността ви по снимка. Били са в офиса, когато сте отворил вратата и сте започнал да стреляте. Един е прострелян в крака. Рейни – в крака и в главата. Така ли е?

– Къде е оръжието, с което са извършени изстрелите?

– Смятам, че сте достатъчно съобразителен, за да сте се освободил вече от него.

– Какво ще стане, когато изправите тези свидетели пред съда?

Той се намръщи и отново скръцна със зъби.

– Струва ми се – казах му аз, – че могат да се окажат доста несъстоятелни свидетели. Сигурно са отчаяни типове.

– Те ще го направят – каза той. – Очаквам да чуя кой може да потвърди вашето алиби.

Не трябваше да му отговарям. Пат влезе в офиса, лицето му бе посивяло покрай устата, но когато вдигна очи, самоувереното държане на окръжния прокурор като че ли започна да се стопява. Умното момче го погледна грозно. Пат се опитваше да покаже поне малко респект, но не успяваше. Бях го чувал да говори на момчетата в редицата по същия начин, по който сега говореше на окръжния прокурор.

– Аз бях с него миналата нощ. Ако бяхте оставили на нужния отдел да се занимава с този случай, щяхте да го разберете веднага. Отидох в апартамента му към девет часа и играхме карти до четири сутринта.

Лицето на окръжния прокурор побеля. Вените на ръката му се бяха издули от напрежението, с което стискаше ръба на бюрото.

– Как сте влезли там?

Пат изглеждаше напълно спокоен.

– През задния вход. Паркирахме наблизко в квартала и минахме за по-пряко отзад през зданията. Защо?

– Какво толкова интересно намерихте в апартамента на този човек, че трябваше да отидете там?

– Не че това е ваша работа – каза Пат, – но играхме на карти. И си говорехме за вас. Майк каза някои неласкави неща за вас. Трябва ли да ги повтора за протокола?

Още минута и прокурорът щеше да получи сърдечен удар.

– Няма нужда – каза той, – може да си ги спестите.

– Именно това имах предвид, когато говорех за отчаяните типове, които се натискат да бъдат свидетели, мистър – намесих се аз. – Предполагам, че обвинението е снето?

Едва имаше сили да изрече:

– Махайте се оттук. Вие също сте свободен, капитан Чембърс, – Погледът му премина по лицето на Пат. – Ще се погрижа за вас по-късно.

Станах и извадих втория си пакет Лъки. Ченгето със смачканите пури, които все още стърчаха от джоба му, ме гледаше озъбено.

– Имате ли огънче?

Без малко да ми поднесе запалката си, докато не осъзна какви ги вършеше. Усмихнах се мило на окръжния прокурор и му показах всичките си зъби.

– Помнете за разрешителното ми. Давам ви срок до края на седмицата.

Момчето падна в креслото си и остана там.

Последвах Пат надолу по стълбите и влязохме в колата му. Карахме мълчаливо без определена посока. Накрая Пат измърмори:

– Не знам как, по дяволите, успяваш да го правиш.

– Да правя какво?

– Да си навличаш толкова неприятности.

Това ми напомни за нещо и аз го помолих да спрем и да се отбием някъде да пийнем но едно. По начина, по който той се престрои и закова пред един бар, разбрах, че имаше нужда точно от това.

Оставих го пред стойката на бара и се запътих към телефонната кабина, набрах номера на Глоуб и помолих да ме свържат със спортния редактор. Когато Ед взе слушалката, аз казах:

– Ед, обажда се Майк. Искам да те помоля за една малка услуга. Рейни беше пречукан тази нощ.

Той ме прекъсна:

– А аз си мислех, че ще ми кажеш веднага, ако нещо се случи. Чаках цял ден да ми позвъниш.

– Не се засягай, Ед, нещата не стоят така, както си мислиш. Аз не съм застрелял проклетото копеле. Дори не знаех, че ще го гръмнат.

– Така ли? – Нещо в гласа му ме наричаше лъжец.

– Наистина – повторих аз. – Сега слушай... това, което стана с Рейни, е нищо. Можеш да направиш едно от двете. Или да се обадиш на окръжния прокурор и да му кажеш, че практически съм предрекъл това, което е станало миналата нощ, или да си затраеш и да направиш

големия удар, когато бомбата избухне. Какво избираш?

Той се засмя с типичния за репортерите горчив смях.

– Ще почакам, Майк. Винаги мога да позвъня на окръжния прокурор, но предпочитам да почакам. Между другото, знаеш ли кои са двамата съдружници на Рейни?

– Каж ми.

– Пети Касандро и Джордж Хамилтън. Имат доста лоша слава в Детройт. И двамата са били в затвора и са доста корави, когато се налага.

– Май не са толкова корави.

– Недей да ги подценяваш. Добре, Майк, ще чакам да видя с какво ще ме зарадваш. Доста отдавна не съм си опитвал перото на полицейски теми...

Пат искаше да знае какво съм правил и аз му казах, че съм позвънял в офиса. Възседнах столчето и започнах да се трудя над хайбола. Пат почти бе привършил неговия. Мислеше. Беше загрижен. Потупах го по рамото.

– Съвземи се, приятелю. За бога, ти направо накара прокурора да се задави в собствените си думи. Това поне трябва да те направи пощастлив.

Пат не гледаше на нещата по този начин.

– Може би аз съм прекалено много ченге, Майк. Не обичам да лъжа. Ако не усещаш, че зад молбата ти се крие нещо важно, нямаше да позволя да се измъкнеш този път. Окръжният прокурор иска да те озапти и няма да се успокои, докато не го направи.

– По дяволите, че той почти го направи. Радвам се, че разбра накъде духа вятърът и успя да налучкаш верния път, за да прозвучи всичко правдоподобно.

– По дяволите, трябваше да звучи правдоподобно. Как щеше да докажеш, че си бил цяла нощ в леглото си? Този вид алиби винаги изглежда доста глупаво, когато даваш показания.

– Няма да мога да го докажа и милион години, старче – казах аз.

Чашата едва не падна от ръката му, когато той загрея накрая. Сграбчи ме за яката и ме завъртя на стола.

– Ти си бил в леглото си, както ми каза, нали така?

– Не. Бях навън, за да се видя с едно момче на име Рейни. Всъщност аз стрелях по него.

Пръстите на Пат се отпуснаха и лицето му стана мъртвешки бледо.

– О, Боже!

Вдигнах чашата си.

– Стрелях по него, но не и в главата. Някой друг го е направил. Хич не ми се искаше да те слагам на топа на устата, но ако наистина сме решили да спипаме убиеца, двамата ще се справим по-добре, отколкото поотделно.

Пат разтри лицето си. Все още не беше си върнал естествения цвят. Мислех, че се кани да припадне, но той вдигна чашата и я пресуши на един дъх. След това си поръча още едно. Ръцете му трепереха толкова силно, че той едва се справяше с нея и парчетата лед оглушително чаткаха по стъклото.

– Не трябваше да правиш това, Майк – каза той. – Сега ще трябва сам да те арестувам. Не трябваше да го правиш.

– Разбира се, арестувай ме и остави окръжния прокурор да ти подпали задника. Позволи му да те изхвърли от полицията, така че някой некомпетентен негодник да заеме мястото ти. Арестувай ме, за да направиш безплатна реклама на окръжния прокурор за сметка на безопасността на хората, които разчитат на теб. Остави убиеца да се разхожда наоколо и да се тресе от смях. Той точно това иска. По дяволите, не можеш ли да видиш, че всичко това вони? Мирише открай докрай. – Пат се бе втренчил в чашата си и главата му щеше да се пръсне от гняв. – Отидох да видя Емил Пери. Рейни беше там. Пери се е обвързал със случая Уилър, защото даде фалшиво извинение за самоубийството на Уилър, а в същото време дори не го познаваше, ако изключим поздравите, които може би са си разменили на някоя случайна бизнес среща. Всеки месец Пери е теглел по пет бона от банковата си сметка. Сега мирише ли? Мирише ти на шантаж, нали така? Признай си. Ако не го направиш, мога да ти кажа нещо, което ще те накара да го признаеш. Вчера Пери е изтеглил двайсет бона и е напуснал града. Това не е сума за покриване на транспортните разходи. Била му е необходима, за да изкупи компрометиращите го документи. Влязох в къщата му и открих това, което бе останало от тях, в камината.

Бръкнах в джоба на палтото си, извадих плика с остатъците от обгорелите книжа, и го сложих пред него. Той посегна разсеяно към него.

– Сега ще ти кажа как се разви аферата с Рейни. Когато за първи път видях Пери, му казах, че ще открия с какво Рейни го държи в ръцете си и ще придам гласност на цялата тази история. Това го уплаши толкова много, че той припадна. Веднага се е обадил на Рейни и е поискал да изкупи всички компрометиращи материали. Рейни се е съгласил. Но междувреме Рейни е трябвало да направи нещо с мен. Той се опита

да ме застреля на Бродуей и ако куршумът ме бе улучил там, нямаше да има нито един свидетел, защото хората се пазят от подобни неща. Когато отидох да го видя, аз му изложих всичко направо и за да го впечатля, му пробих дупка в крака. Направих същото и с един от неговите съдружници.

Не предполагам, че Пат ме слушаше, но той правеше тъкмо това. Обърна главата си към мен и ме погледна с очи, които се бяха превърнали в парченца лед.

– Тогава как Рейни е получил другия куршум?

– Остави ме да завърша. Рейни едва ли е бил сам в тази игра. Не е толкова умен. Получавал е заповеди и по някое време е решил да захапне големия залък. Шефът очевидно е разбрал какво се готви и е решил лично да се погрижи за Рейни. Междувременно ме е видял и е съобразил, че аз мога да му свърша работата, и след като не я свърших, той излязъл на сцената и сам довел всичко докрай.

Пат се опитваше да си представи ясно всеки детайл от картината.

– Имаш ли представа кой може да бъде това, Майк? Кой?

– Че кой друг, освен Клайд? Досега не бяхме свързвали Рейни и Клайд, но ще трябва да го направим. Рейни не е наемал стая в Бауъри само защото му е харесвало там. Обзалагам се десет срещу едно, че е бил задължен с нещо на Клайд, който е искал да го държи изкъсо, както и още десетина други като него.

Пат кимна.

– Не е изключено. Но куршумите в крака и главата на Рейни са изстреляни от един и същ пистолет.

– Вторият път е стрелял някой друг. Използвах неговия автоматичен пистолет.

– Не знам нищо за това. Куршумът е минал през главата му и не е намерен.

– Да, но аз знам. Аз го прострелях. Стрелях и по двамата и оставих пистолетите на масата.

Барманът се приближи и напълни отново чашите ни. Сложи между нас една чинийка с фъстъци и аз зарових пръсти в тях. Пат започна да ги подхвърля в устата си един по един.

– Ще ти кажа какво е станало там, Майк. Единият момък, който не е бил прострелян, е измъкнал партньора си навън и е повикал за помощ. Каза, че никой не се отзовал, така че той оставил Рейни да си лежи на мястото, защото смятал, че е мъртъв, натоварил приятеля си в колата и го откарал при един лекар в Гленууд. Обадил се е на ченгетата оттам.

Описа те точно, показва именно твоята снимка и си изми ръцете.

– Наистина си ги е измил. Това е втори случай на откупване. Убиецът е влязъл веднага щом съм напуснал офиса и е заплашил тези двамата или пък им е платил достатъчно, за да насочат полицията по погрешни следи и да си мълчат за това, което в действителност е станало. И двамата имат досието в Детройт, освен това един от тях носеше оръжие. Сигурен съм, че и на двамата могат да се предявят обвинения за незаконно носене на оръжие.

– Окръжният прокурор има клетвените им декларации.

– За теб аз съм по-добър свидетел, рожбо. Каква полза може да има от клетвените декларации на двама гангстери, след като разполагаш с моите показания.

– В съда ще бъде по-различно, Майк.

– Глупости. Достатъчно е ти да се намесиш и нещата няма да отидат по-далеч. Окръжният прокурор веднага разбра това. Донякъде съм доволен, че това се случи.

Пат ми каза да говоря само от свое име и потъна в мислите си. Оставих го да гони идеите си известно време, след това го попитах какво възнамерява да направи.

– Мисля да пипна тези двамата – каза той. – Смятам да разбера какво всъщност е станало.

Погледнах го изненадано и се засмях.

– Шегуваш се, Пат. Наистина ли мислиш, че някой от тези двамата ще се навърта наоколо след всичко, което се случи?

– Единият от тях има дупка от куршум в крака – напомни ми той.

– Е и какво от това? Тя е нищо в сравнение с дупката в главата. Тези момчета са корави само докато не срещнат някого, който е малко по-корав.

– Въпреки това ще наредя да ги издирят.

– Добре! Ако ги намериш, това наистина може да помогне с нещо. Но се съмнявам, че ще успееш. Между другото, провери ли куршумите, които бяха изстреляни по мен?

Пат бързо се съживи.

– Имах намерение да си поговорим точно за това. И двата куршума са от 38-и специален, но са били изстреляни от различни пистолети. Това означава, че хората, които искат да те премахнат, са се увеличили с още един.

Може би си мислеше, че ще бъда изненадан или поне ще му благодаря за информацията. Разочаровах го.

– Предполагах го, Пат. Но нещата пак се свеждат до Рейни и Клайд. Както ти казах, когато излязох от къщата на Пери, той трябва да се е обадил на Рейни. Беше точно преди обяд и Рейни сигурно е предположил, че ще се прибера вкъщи, за да обядвам. Както и да е, когато се върнах в апартамента си за палтото и ръкавиците си, той се е закачил за мен. Не мислех, че мога да бъда следен, и затова не съм му обръщал внимание. Сигурно ме е следил цял ден, докато не съм останал сам и не съм се оказал добра мишена.

– Това обаче не обяснява ролята на Клайд.

– Бъди малко по-умен, Пат. Щом Рейни е получавал заповеди от Клайд, напълно е възможно Клайд да го е следвал също, за да се увери, че ще изпълни нарежданията му и ще се отърве от мен.

– Значи именно Клайд е стрелял втория път по теб. Разказа ми доста интересна история. Имаш нужда само от снимки на престъплението.

– Не видях достатъчно от лицето му, за да съм сигурен, че това е бил именно той, но в колата седеше мъж и след като е стрелял по мен веднъж, нищо няма да му попречи да стреля и втори път. Това ще бъде последният изстрел в живота му.

Довърших си пиенето и затропах по бара за още едно. И двамата си поръчахме сандвичи и веднага се нахвърлихме върху тях, без да се затрудняваме от светски разговори. Накрая дойде и по още един хайбол, за да ги прокара надолу. Предложих една Лъки на Пат и двамата запалихме, издухвайки дима към огледалото зад бара.

Погледнах към него през посребреното стъкло.

– Кой е оказвал давление на окръжния прокурор, Майк?

– Чудех се кога ли ще попиташ за това – отвърна той.

– Е, и?

– Натискът дойде от един странен район. Хората се оплаквали от това, че убийците били на свобода, и искали да се направи нещо по този въпрос. Някои много влиятелни хора живеят именно в Гленууд. Дори присъствали на разпита.

– Кои са били?

– Един от тях работи в Транспортния съвет, а друг е ръководител на политически клуб във Флатбуш. Един се е кандидатира за сенатор преди известно време и за малко да спечели изборите. Двама други са бизнесмени, и то големи. И двамата са много активни общественици.

– Клайд има доста влиятелни приятели.

– Може да стигне и по-високо, ако поиска, Майк. Може също така да стигне и по-ниско, където са коравите момчета, ако е необходимо.

Занимавам се с този въпрос, откакто се видяхме за последен път. Заинтересувах се от стария Динки Уилямс и започнах да задавам въпроси. Нямах много отговори. Може да стигне до горе толкова лесно, колкото и до долу. Не мога да си представя как е успял да постигне това, но в едно съм сигурен – Клайд не е повече дребна риба.

Известно време изучавах движението на парченцата лед в чашата. После се обърнах към Пат:

– Мисля, че мога да го накарам да отиде толкова ниско, че да се здрависа с дявола. Крайно време е да поговоря с Клайд.

Глава 9

Тази вечер не можах да направя това, което възнамерявах, защото когато се връщах обратно за колата си, реших да се отбия за малко в офиса и открих, че Велда си беше отишла и бе оставила на бюрото бележка да се обадя на Кони. Вместо подпис на бележката бе нарисувала кинжал, от който се стичаше кръв. Велда бе започнала да придобива способностите на пророчица.

С кинжал или без кинжал, трябваше да вдигна телефона и да набера номера на Кони. Гласът ѝ днес не звучеше много радостно.

– Майк – каза тя, – толкова се тревожех.

– За мен ли?

– Че за кого друго? Майк... какво е станало вчера? Бях в клуба и чух да говорят... за Рейни... и за теб.

– Чакай малко, котенце, кой говореше за това?

– Някакви хора бяха дошли от арената на острова и споменаха за това, което бе станало. Седяха точно зад мен и обсъждаха инцидента.

– По кое време беше?

– Трябва да е било доста късно. О, не мога да ти кажа точно. Бях толкова разтревожена, че накарах Ралф да ме закара вкъщи. Не можех повече да понасям всичко това. О, Майк... – Гласът и пресекна и тя започна да хълца в телефона.

– Стой там – казах аз. – Ще дойда след малко и можеш да ми разкажеш всичко на спокойствие.

– Добре... но, моля те, побързай.

Побързах. Минавах на червено и през забранени улици, на два пъти чувах зад себе си свирките на полицаите, но стигнах до апартамента ѝ за петнайсет минути. Асансьорът от типа „обслужи се сам“ все още не желаше да обслужва никого, та трябваше наистина да се обслужва сам до третия етаж и, запъхтян, почуках на вратата ѝ.

Очите на Кони бяха зачервени от плакане, тя се хвърли в прегръдките ми и аз едва не я задуших от стискане. Тънкият парфюм в косата ѝ прогони студа от белите ми дробове и го замени е едно по-приятно усещане.

– Колко си хубава! – промълвих аз.

След това ѝ се присмях за глупавите сълзи и я отстраних на дължината на ръцете си, за да мога добре да я разгледам. Тя отметна глава

назад и се разсмя.

– Сега се чувствам много по-добре – каза тя. – Трябваше да те видя, Майк. Не знам защо бях толкова разтревожена, но не можех да направя нищо със себе си.

– Може би това е защото ти напомням с нещо за братята ти.

– Може би, но мисля, че не е това.

Устните ѝ бяха нежни и червени. Целунах ги и устата ѝ поиска още.

– Не на вратата, момиче. Хората могат да започнат да говорят.

Тя се пресегна зад гърба ми и захлопна вратата. След това ѝ дадох малко повече от това, което искаха устните ѝ. Тялото ѝ потръпваше под пръстите ми и трябваше да я отблъсна от себе си, за да вляза във всекидневната.

Кони влезе след мен и се разположи в краката ми. Изглеждаше повече като дете, което не искаше да порасне, отколкото като жена. Беше щастлива и от време на време потриваше бузи в коленете ми.

– Прекарах отвратителна нощ, Майк. По-добре щеше да бъде, ако бях дошла с теб.

– Разкажи ми по-подробно.

– Пихме, танцувахме и залагахме. Ралф спечели хиляда долара, след това ги загуби всичките. Антон беше там и ако бяхме тръгнали с него, нямаше да ги загуби.

– Антон сам ли беше пак?

– Докато беше трезвен, си стоеше сам. Но когато пое малко повече, отколкото можеше да понесе, започна да щипе момичетата и една го фрасна през лицето. Не я обвинявам ни най-малко. Нямаше нищо под роклята си. По-късно той си избра Лилиан Корбет – тя си осигурява ангажименти с помощта на агенцията – и започна да я сваля на френски. О, само да знаеш какви неща говореше!

– Тя също ли го цапардоса?

– Щеше да го направи, ако разбираше френски. Както и да е, накрая това ѝ омръзна и тя го разкара. Антон реши, че започва да става много забавно и превключи обратно на английски, като се нахвърли на Марион Лестър. Тя май не възразяваше много, дърта чанта такава.

Протегнах ръката си надолу и прокарах пръсти по косата ѝ.

– Значи Марион също е била там?

– Трябваше да видиш как се кълчи на дансинга. Направо изтощи Антон, а той не е от хората, които се изтощават лесно. Обаче едно момче, което беше поне с половин глава по-ниско от нея, измести Антон и

от мъка той започна да се налива още повече. След като Марион беше отвлечена, Антон покани всички да му отидат на гости. Сигурно са си прекарали страшно времето.

– Мога да се обзаложа. Какво направи след това?

– Ами, залагах малко, но не ми беше забавно. Ралф предпочита хазартните игри и заради тях може всеки момент да изостави както пиенето, така и танците. Седнах и започнах да си говоря с бармана, докато Ралф не загуби всичко, което беше спечелил. Тогава се върнахме обратно на масата и си поръчавме няколко коктейла с шампанско.

Тя повдигна рязко глава и в очите ѝ се появи същият разтревожен поглед.

– Точно тогава дойдоха тези хора. Говореха за стрелбата, за Рейни и за теб. Единият каза, че е чел наскоро във вестниците за теб и че ти си бил точно от типове, които са способни на подобни неща. Започнах да се обзалагат, че ченгетата ще те спипат още преди да е минала нощта.

– Кой загуби баса?

– Не знам. Не се обърнах, за да видя. Достатъчно неприятно ми беше, че седях там и ги слушах да говорят за това. Започна да ми прилошава и предполагам, че съм извикала. Ралф помисли, че ме е обидил с нещо, и започна да се преструва на клоун, за да ме развесели. Помолих го да ме заведе къщи. Майк... защо не ми позвъни?

– Бях зает, сладур. Трябваше да обяснявам всичко това на ченгетата.

– Не си го застрелял ти, нали?

– Само малко. Но не толкова, че да умре. Някой друг го е направил.

– Майк!

Взех главата ѝ в ръце и се разсмях.

– Ти си пристигнала там доста рано, нали? – Кони кимна. – Клайд през цялото време ли беше там?

– Не... чакай да помисля малко. Той се появи някъде към полунощ.

– Как изглеждаше?

Кони се намръщи и засмука палеца си. След малко погледна право в очите ми и изкриви прелестното си лице.

– Изглеждаше някак странно. Като че ли беше нервен.

Да, сигурно е бил нервен. Не можеш да убиваш хора и след това да не си поне малко нервен.

– Някой друг заинтересува ли се от разговора? Например Клайд.

– Не мисля, че чу какво си говореха. Там имаше толкова много хора.

– Кой още беше там, Кони? Имам предвид някой, който да е наистина важен.

– Шегуваш ли се? Там всички са важни. Не можеш просто така да влезеш в Бауъри Ин. Или си изключително важен, или пък си с някого, който е изключително важен.

– Аз влязох там, а сега не съм нищо повече от отрепка.

– Всяка прекрасна манекенка може да послужи като пропуск – ухили се тя.

– Не ми казвай, че използват и пропуски.

– По едно време Клайд беше въвел пароли... за задните помещения. Парола за всяка стая. Необходимостта от тях отпадна, така че сега никой не пита за тях. Малките звукоизолирани стаички между големите помещения служеха като пропускателен пункт. Те се блиндирали с листовата стомана.

Зарових пръсти в косата ѝ и наклоних главата ѝ назад, за да мога да виждам лицето ѝ.

– Открила си доста неща за толкова малко време. Първия път, когато бе там, ти беше с мен.

– Каза ми, че съм умна, Майк. Забрави ли го вече? Докато Ралф залагаше и аз седях самотна на столчето пред бара, двамата с бармана имахме доста приятен разговор. Разказа ми всичко за вътрешното разположение на помещенията, включително за алармата и системата за измъкване в случай на полицейски рейд. В стените има врати, които се отварят автоматично, когато се задейства алармата, и посетителите могат да избягат отзад. Не е ли това много мило от страна на Клайд?

– Много предвидливо.

Ритнах с крак топката, на която седеше.

– Трябва да тръгвам, сладур, наистина трябва да тръгвам.

– О, Майк, не сега, моля те.

– Виж какво, имам да върша толкова много неща, колкото е голямо и желанието ми да остана тук. Някъде в този див град се крие един юнак с патлак, който се кани да го използва отново. Искам да бъда наблизо, когато се опита.

Тя гръсна глава като разярено коте и каза:

– Ти си подъл. Имах да ти показвам нещо.

– Така ли?

– Ще останеш ли поне малко, за да го видиш?

– Предполагам, че мога да го направя.

Кони стана, целуна ме бързо по бузата и ми натика обратно в

креслото.

– Подготвяме рекламата за цяла серия от облекла на едно проспериращо предприятие. Последният им модел, който ще рекламират, пристигна днес и аз ще трябва да го представя на цяла страница, в цвят, и то в най-популярните списания. Когато работата завърши, смятам да задръжа модела.

Кони излезе от стаята на дългите си крака и се затвори в спалнята. Мота се там достатъчно дълго, за да допуша цигарата си. Точно я бях смачкал в пепелника, когато я чух да вика:

– Майк... ела тук.

Блъснах вратата на спалнята и останах на място, усещайки как кожата ми се сгорещява, а после става студена и отново гореща. Носеше дълга до земята нощница от най-фината и прозрачна тъкан, която някога бях виждал. Не беше точно начинът, по който щеше да я рекламира. Тогава прожекторите щяха да я осветяват отпред. Сега единствената лампа в стаята се намираще зад нея и освен това не носеше нищо под нощницата.

Когато се завъртя около себе си, ефирната материя полетя като пухкав облак и тя ме погледна в очите с усмихнат поглед, означаващ много повече от всички думи, които можеха да бъдат казани.

Отпред нощницата беше отворена.

– Харесваш ли ме, Майк?

Показалецът ми се присви и й каза да дойде по-близо. Тя се понесе по стаята и застана пред мен, предизвиквайки ме с тялото си.

– Свали я – казах аз.

Тя само сви рамене. Нощницата се свлече на пода.

Гледах я и в съзнанието ми се отпечатваше картина, която никога нямаше да забравя. Изглеждаше като статуя, изваяна от благороден бял мрамор, с тази разлика, че сега мраморът дишаше на неравни интервали. Статуя с тъмни, проблисващи очи, които говореха за изгарящата ги страст. Статуя, която бе заела предизвикателна поза и те караше да я докоснеш с ръка и да я привлечеш към себе си, така че огънят да те погълне и теб.

Статуята имаше глас, който беше дълбок и изпълнен с желание.

– Бих могла толкова лесно да те обикна, Майк.

– Недей! – казах аз.

Устните се разтвориха леко и езикът ги навлажни.

– Защо?

В гласа ми прозвуча грубост.

– Не мога да си го позволя.

Искрите в очите ѝ се разгоряха в буен огън, който ме опари. Сграбчих я за раменете и я притиснах към раменете си, попивайки с устни влагата от устните ѝ. Езикът ѝ беше като малък меч, който ме закова на място така, че не можех да помръдна.

Не му позволих да проникне твърде дълбоко. Отблъснах я назад, опитах се да кажа нещо, но открих, че гласът ми се бе загубил някъде.

Тръгнах си. Тръгнах си и я оставих по средата на стаята като бял облак от гола красота. Пръстите ми бяха оставили червени отпечатащи по раменете ѝ.

– Ти ще намериш човека, когото преследваш, Майк. Нищо няма да те спре. Нищо. – Гласът ѝ все още беше дрезгав, но в него имаше скрит смях и гордост. Затварях вратата, когато я чух да прошепва. – Обичам те, Майк. Наистина те обичам.

Навън снегът бе започнал отново да се сипе на парцали. Нямаше вятър, така че той се стелеше лениво над града и го покриваше с бял саван. Няколкото останали на улицата минавачи се оглеждаха безпомощно за такси от края на тротоара.

Качих се в колата, пузнах чистачките и започнах да ги наблюдавам как ядосано си пробиват път през снега, натрупан на предното стъкло. Покрити с белоснежните си покривала, всички коли изглеждаха еднакви. Ако някой ме причакваше с пистолет, щеше да си загуби времето в напразни опити да различи бричката ми между останалите коли.

Мисълта за това ме накара да побеснея. Единият ми пистолет лежеше в шкафа на полицейското управление, но другият сигурно все още се криеше някъде, ако междувременно момчето от асансьора не го бе вече изхвърлило. Усещането, че под мишницата си няхах оръжие, ме караше да се чувствам опустошен. Законът на Съливан? По дяволите, трябваше да рискувам. Безобидният гражданин можеше и да забрави, че по улицата се разхождат копелета, които са готови да убиват всеки момент, но аз не можех да си го позволя. Един от тези побеснели убийци ме търсеше под дърво и камък.

В долното чекмедже на шкафа си вкъщи имах един 30-калибров люгер със зареден пълнител. Имаше приблизително същите размери като 45-милиметро-вия, така че спокойно можеше да се помести в кобура ми.

Пред входа на зданието, в което се намираше апартаментът ми, един снегорин се бе заел с разчистването на улицата и едва ли щеше да освободи мястото за паркиране след по-малко от час. Паркирах в

началото на улицата, притичах до входа на блока и вместо да чакам асансьора, започнах да взимам стъпалата по две. Не си дадох труд да изтърся снега от палтото си и отворих вратата. Потърсих ключа за осветлението, натиснах го няколко пъти, но от това в стаята не стана по-светло. Изпусвах бушоните и започнах да търся настолната лампа.

Какво ли е това, което те кара да разбереш, че не си сам? Каква ли слаба радиация се излъчва от човешкото тяло, която генерира в теб предчувствието за опасност и моментално събужда животинските ти рефлексии? Ръката ми беше напипала основата на лампата, когато изведнъж почувствах чуждото присъствие и не успях да потисна полувика-полуръмженето, което се изтръгна от гърлото ми.

Запokitих лампата с все сила в стената. Кабелът ѝ се изтръгна от контакта, когато тя се разби на хиляди парчета. Разнесоха се два приглушени изстрела и тъмнината бе прорязана от пламък, който ме обгърна.

Не му позволих да потрети. Хвърлих се към източника на изстрелите и се стоварих в нечии крака, притежателят на които изруга грубо, и в следващия момент един юмрук се стовари в челюстта ми и главата ми задрънча по пода. Някак си успях да избегна втория удар на юмука и протегнах ръце, опитвайки се да го откача от себе си.

Краката ми се бяха заплели в масата и аз я изритах настрани. Двете вази и това, което беше на барчето, се разхвърчаха но стаята с ужасен трясък и някой в съседния апартамент изкрещя да мируваме. Докопах се до една ръка и сграбчих нечие палто. Момъкът беше силен като бик и не можех да го задържа. Юмрукът отново се стовари върху лицето ми с маниакална ярост, на която не можех да противопоставя нищо. Заплетох се в палтото си и пред очите ми присветля, но светлината не идваше от лампите.

Знаех само, че трябваше да стана... трябваше да почувствам краката под себе си и да се отърва от това нещо на гърба си. Трябваше да стана, за да мога да използвам ръцете си и да се докопам до която и да било част на тялото му. Направих го, без да разбира как, и го чух, че се натресе в някакъв стол и го събори настрани.

Зъбите ми сигурно се бяха оголили до венците и аз изкрещях, когато тръгнах да го убивам, защото той ми трябваше само студен.

Точно тогава краката ми се заплетоха в шнура на лампата и аз се плъснах по лице на пода. Главата ми се удари в нещо с трясък, но чух само звука и не почувствах никаква болка, защото съществува предел, отвъд който болката престава да действа и ти се оказваш в прегръдките на подсъзнанието. В този момент разбрах, че убиецът решаваше дали да

ме убие, или да си почине малко.

Започнаха да изкъртват вратата и той реши да изчезне.

Затворих очи и потънах в тъмнината, която ме обгръщаше. Пред очите ми минаваха неестествени видения, изпълнени с нежнозлатисти коси и ефирни нощници, през които се виждаше всичко, и Кони, по-скоро извън дрехите си, отколкото в тях.

Човекът, наклонил глава над мен, притежаваше закръглено сериозно лице с оформена като овал уста, която приемаше забавни очертания. Започнах да се смея и сериозното лице стана още по-сериозно, а устата започна да се движи още по-яростно от преди. Смеех се още известно време на тази забавна малка уста, която преминаваше през всичките тези гротескни форми, докато не осъзнах, че човекът говореше.

Питаше ме как се казвам и какъв ден сме днес. Накрая се съвзех до толкова, че да му кажа името си и деня. Лицето загуби малко от сериозността си и леко се усмихна.

– Ще се справиш – каза то. – Накара ме да се разтревожа за известно време. – Главата се обърна назад и заговори на някого, когото не виждах. – Леко сътресение, това е всичко.

Другият глас отвърна, че било много лошо, че не е фрактура. Познах го веднага. След минута или две лицето на втория човек се оказа във фокус. Беше окръжният прокурор. Пъхнал ръце в джобовете на палтото си, той изглеждаше величествено, както и би трябвало да изглежда един окръжен прокурор, когато е заобиколен от хора.

Успях да седна някак си и хиляди ножове пронизаха мозъка ми. Тълпата се разотиваше: малкият човек със забавната уста, взел под мишница черната си чанта, двете жени, които не бяха успели да свалят ролките за навиване от косите си, управителят на зданието, един мъж и една жена, на които май им беше прилошало. Другите останаха. Един от тях имаше морскосиня униформа с блестящи копчета, двама бяха напъхали пури в устата като част от маскировката си. Окръжният прокурор, разбира се, и Пат. Моят стар приятел. Той също беше тук, макар че едва се забелязваше в единственото кресло, което все още стоеше на четири-те си колелца.

Окръжният прокурор протегна ръка и ми позволи да хвърля поглед на двата смачкани куршума в дланта си.

– Бяха в стената, мистър Хамър. Искам обяснение, и то веднага.

Една от пурите ми помогна да стана на крака, така че вече виждах по-добре. Сега всички си имаха лица и носове. Преди бяха само някаква призрачна мъгла. Не знаех, че се хиля, докато окръжният прокурор не

изрече:

– Какво толкова смешно има? Не виждам нищо забавно.

– И не би могъл.

Това беше прекалено много за умното момче. Той протегна ръце, сграбчи ме за реверите на палтото и доближи лицето си толкова близко до моето, че вече се питах дали не се кани да ме целуне. По всяко друго време бих го изритал по мястото, където се съединяват крачолите на панталоните му. Точно сега обаче дори не можех да повдигна ръцете си.

– Какво ти е толкова смешно, Хамър? Сигурно едва ли ще ти хареса, ако...

Обърнах глава и се изплюх.

– Мирише ти устата. Разкарай се.

Той ме блъсна леко към стената. Продължавах да се хиля. Ноздрите му побеляха, а устните му се бяха свили в тънка червена линия от омраза.

– Говори!

– Имаш ли заповед? – попитах го спокойно. – Покажи ми заповедта, която ти дава право да влизаш в дома ми и да вършиш това, което правиш в момента, и ще говоря. А засега ще ти кажа, че си едно малко копеле с жълто около устата. Скоро ще те срещна на улицата и ще направя на ивици мазната ти физиономия. След няколко минути ще се оправя и за теб ще бъде по-добре, ако по това време си вече далеч оттук заедно със скапаняците си. Те не са ченгета. Приличат на теб... имат смелост колкото една хлебарка, а това хич не е много. Хайде, изчезвай, смачкан задник.

Двамата детективи трябваше да го възпрат от това да ме ритне в лицето. Краката, коленете и цялото му тяло се тресяха от гняв. Никога не бях виждал някой да се вбесява по такъв начин. Надявах се, че при него треморът щеше да си остане нещо перманентно. Изведоха го от стаята и в бързината дори не забелязаха, че Пат беше останал да си седи удобно в креслото.

– Мисля, че бях прав – казах аз. – Моята къща е моята крепост.

– Никога няма да се научиш да се държиш – тъжно отговори Пат.

Измъкнах една цигара и я натиках между устните си. Димът се заби в дробовите ми и не искаше да излезе оттам. Изправих един стол и седнах на него, като внимавах главата ми да не се разцепи окончателно. Пат ме остави да допуша цигарата си. Седеше облегнат назад, с ръце, кръстосани в скута си, и чакаше да се съвзема.

– Ще ми кажеш ли какво стана, Майк? Погледнах ръцете си.

Кокалчетата ми бяха обелени и един нокът висеше свободно. Парче тъкан се бе закачило за него.

– Беше тук, когато влязох. Стреля два пъти по мен и не ме улучи. Вдигнахме страшен шум и той успя да избяга, след като се спънах и паднах. Ако не бях паднал, окръжният прокурор щеше да ме арестува за убийство. Наистина щях да убия кучия му син. Кой го повика?

– Съседите се обадили в местния участък – ми каза Пат. – Спомена-ли името ти и дежурният веднага позвънил на окръжния прокурор. Той тръгна, без да се бави.

Изръмжах и свих длани в юмрук.

– Видя ли куршумите, които държеше в ръката си?

– Аха. Сам ги извадих от стената. – Пат стана и се протегна. – Същите като онези от витрината на Бродуей. Така че за втори път ти се разминава. Казват, че третият път бил последен.

– Дали ще съответстват на куршумите от онези пистолети?

– Да, предполагам, че ще бъде точно така. Според твоята теория, ако те съответстват на куршума от витрината на Бродуей, човекът, който те е нападнал, трябва да бъде Рейни. Ако отговарят на куршумите от Трийсет и трета улица, е Клайд.

Потърках челюстта си и погледнах към синините и засъхналата кръв по ръцете си.

– Не може да е бил Рейни, най-малкото защото това момче отдавна вече е в ада.

– Ще видим.

– Ще видиш ти звезди посред бял ден! Какво чакаш още? Да тръгваме и да смачкаме това възливно копеле Клайд още сега.

Пат се усмихна тъжно.

– Мисли с главата си, Майк. Да не си забравил думата доказателства? Къде са ти доказателствата? Да не мислиш, че окръжният прокурор ще подкрепи смехотворната ти история... именно сега? Казах ти, че Клайд има много връзки. Дори и да е бил той, не е оставил никакви следи. Не повече от този, който е застрелял Рейни. Носил е ръкавици.

– Предполагам, че си прав, рождбо. Дори може да си създаде няколко добри алибита, ако се наложи.

– Това все още не е отговор – каза Пат. – Ако работехме по случая за убийството несмушавани от никакви ограничения, тогава щеше да бъде различно. Според официалната версия случаят Уилър все още се смята за самоубийство и ще срещнем огромна съпротива, ако се опитаме да докажем противното.

Гледах към ръката си, където палецът и показалецът ми все още стискаха парче плат. Протегнах го към него.

– Който и да е бил той, парче от палтото му е останало закачено за нокътя ми. Нали си специалист? Нека умниците от твоята лаборатория поработят над тази тъкан.

Пат я взе от пръстите ми и започна внимателно да я изследва. Когато завърши огледа, той извади един плик от джоба си и я пусна в него.

– Беше много силен човек. Беше облечен с палто и не мога да кажа дали е имал едро телосложение или яки мускули, но едно нещо е повече от сигурно – той прашеше от енергия. Спомни си какво каза самият ти, Пат. Че Уилър се е борил, преди да умре. Мислих за това. Да предположим, че убиецът е проследил Уилър и е влязъл в стаята. Смятал е, че Уилър ще си бъде в леглото, но вместо това го е заварил, че отива в банята или нещо от този род. Искал е да убие Уилър със собствените си ръце и да представи нещата така, че той е станал жертва на някакво пияна свада помежду ни. Но Уилър е бил на крака и това изменило плановете му. Уилър е разбрал какво е щяло да стане и се е хвърлил към пистолета ми, който е бил в кобура, преметнат на облегалката на стола. Представи си го, Пат. Уилър държи пистолета... неизвестният е извил ръката му встрани и куршумът е попаднал в леглото. След това със сила е насочил пистолета към Уилър и е натиснал спусъка. Подобно схватка ще остави същите следи по тялото, така ли е?

Пат не каза нищо. Главата му бе леко наклонена на една страна и той премисляше всичко отначало, съпоставяйки отделните детайли и опитвайки се да ги свърже в цялостна картина. Когато те се оказаха на мястото си, той кимна.

– Да, може да е било и така. – Очите му се присвиха. – След това убиецът е взел празната гилза и е измъкнал куршума от матрака. Една толкова малка дупчица едва ли е щяла да бъде забелязана. Всичко щеше да изглежда еднозначно, ако не беше това, че е пропуснал да провери колко патрона има в пълнителя ти. Щеше да бъде толкова достоверно, че дори и ти щеше да се убедиш в очевидността на това, което ни се представя като версия.

– Наистина е така – казах аз.

– Всичко е извършено много гладко, Майк. Невероятно гладко. И ти веднага си се оказал на мушката, защото бе единственият, който търсеше убиеца. Всички останали бяха убедени в заключението за самоубийство. – Той спря за момент и се загледа намръщен към прозореца. – Ако този хотел имаше някаква система в поддържането на стаите...

поне някоя камериерка, която да дежури на етажите, тогава нещата щяха да изглеждат различно. Убиецът е излязъл необезпокояван в коридора и е изпуснал гилзата и куршума, които ние открихме по-късно.

– Носил е стар костюм.

– Какво?

– Трябва да е бил доста стар, след като е имал дупка в джоба.

Пат се загледа в мен и стана още по-намръщен. Измъкна бележника от джоба си и издърпа няколко листа, които се бяха слепнали. Прегледа ги внимателно, хвърли ми един странен поглед и препрочете последната страница. Сложи бавно бележника обратно в джоба си.

– В деня, преди да умре Уилър, са се регистрирали само двама – каза той. – Един от тях е бил много стар човек. Другият е бил сравнително младо момче с износен костюм, който платил предварително. Напуснал е хотела още на следващия ден, преди да сме потърсили когото и да било, но достатъчно дълго след убийството, за да разпръсне евентуалните съмнения от страна на персонала на хотела.

Болките в главата ми изчезнаха. Усетих как раменете ми се напрягат.

– Взехте ли описание на момъка?

– Не. Нямаше описание. Бил е среден на ръст. Пристигнал е в града, за да се лекува при някакъв стоматолог. По-голямата част от лицето му било превързано с кърпа.

Изругах тихо.

– Това обяснение е послужило като добро извинение за обстоятелството, че е бил без багаж. Освен това е имал достатъчно пари, за да си плати предварително.

– Може да е бил Клайд – прошепнах аз.

Гърлото ми гореше.

– Можело е да бъде всеки друг. Ако мислиш, че Клайд стои зад цялата тази история, позволи ми да те попитам едно нещо. Наистина ли смяташ, че той сам ще се заеме с извършването на убийството?

– Не – казах аз с отвращение. – Копелето по-скоро щеше да плати на някого да го извърши.

– Същото е и със случая на арената.

Ударих облегалката на креслото му с юмрук.

– Глупости, Пат. Това са си само предположения. Не забравяй, че Клайд е извършвал убийства и преди. Може би са му харесали. Може да е достатъчно умен, за да не се доверява на никого друго. Нека да видим колко умен ще се окаже. Нека да почакаме няколко дена и да видим

дали ще изтрае.

– Всеки ден е важен, Майк.

Не ми харесваше изразът на лицето му.

– Защо?

– Окръжният прокурор не повярва на историята ми, че съм бил с теб. Пуснал е хората си да разпитват за мен. Няма да им отнеме много време да открият истината.

– О, боже!

– Върху него оказват голямо давление. Такова, каквото той не е в състояние да игнорира. Нещо ще изгърми и това вероятно ще бъдеш ти и моята служба.

– О'кей, Пат, о'кей. В такъв случай ще трябва да действаме по-бързо, но как? Какво, по дяволите, трябва да направим? Мога да видя сметката на Клайд, но ченгетата ще ми се качат на врата още преди да съм направил каквото и да било. Имам нужда от време. Нуждая се от тези няколко дена.

– Знам, но какво мога да направя?

– Нищо. Поне засега. – Запаших още една цигара и се загледах в него през дима. – Нали знаеш, Пат, можеш цял месец да прекараш в стая с оса, очаквайки кога ще те ужили. Но достатъчно е да разочвъркаш с пръчка гнездото ѝ и само след секунда ще бъдеш ужилен.

– Казват, че от честите ужилвания човек може и да умре.

Станах и изгладих гънките на палтото си.

– И това може да стане. Какви са ти плановете за останалата вечер?

Пат ме чакаше на вратата, докато си търсех шапката.

– След като изпорти програмата ми, трябва да свърша някои неща в офиса си. Освен това трябва да разбере дали двамата приятели на Рейни не са открити още. Знаеш ли, че можеш да се окажеш прав. И двамата се покриха толкова бързо, че може да ти се завърти главата.

– Какво направиха с арената?

– Продадох я... на човек, който се подписал под договора като Робърт Хобърт Уилямс.

– Динки... Клайд! Проклет да съм!

– Да, и аз заедно с теб. Купил е мястото на безценица. Ед Купър пише за това в спортната рубрика на Глоуб. Намеква, че става дума за мръсна игра.

– Проклет да съм – повторих аз. – Това свързва Рейни с Клайд, и то по един очевиден начин.

Пат вдигна рамене.

– Кой може да го докаже? Рейни е мъртъв, а съдружниците му са изчезнали. Това не е единствената арена, която притежава Клайд. Сега като че ли става ясно, че той е човек, който е доста заинтересуван от спортните мероприятия.

Тръгнахме да излизаме и почти щях да забравя за какво бях дошъл. Пат ме чакаше в коридора, а аз се върнах в спалнята и дръпнах чекмеджето на шкафа.

Люгерът си лежеше там, обвит в мазен парцал и поставен в кутия. Проверих пълнителя, сложих куршум в цевта и оставих револвера с полувдигнато езиче.

Когато го пхнах в кобура, остана незаето място, но това не ме притесняваше много. Сега се чувствах значително по-добре.

Снегът, проклетият сняг. Принуждаваше ме да карам със скоростта на охлюв и правеше всичко възможно, за да ме спре. Все още продължаваше да се стеле лениво, но на такива дебели парцали, че не можеше да виждаш на десет метра пред себе си. Движението беше толкова бавно, че хората изоставяха колите си на улицата и се спускаха в метрото. Завивах покрай захвърлените паметници на техническата ни цивилизация и следвах едно такси, което накрая ме доведе до един участък от пътя, който току-що бе почистен.

Именно благодарение на този участък не изпуснах Велда. Беше си сложила палтото и шапката и вече заключваше вратата, когато излязох от асансьора. Не трябваше да ѝ казвам да отключи отново вратата.

Когато хвърли палтото си върху моето, аз я погледнах и отново се вбесих. Беше още по-красива от предишния път.

– Къде отиваш пък сега? – попитах я аз.

Тя извади бутилката от барчето и ми наля едно силно питие. Имаше страшен вкус.

– Клайд ми позвъни. Искаше да знае дали това „по-късно“ е дошло вече.

– И?

– Казах му, че може и да е дошло.

– Къде ще се осъществи съблазняването?

– В неговия апартамент.

– Ти май наистина си му завъртяла главата. Как е станало така, че заради теб е пренебрегнал всички готини мацета, които се навъртат в Бауъри Ин?

Велда ме изглежда бързо, след това отклони погледа си встрани. Посегнах към бутилката.

– Ти ме помоли да направя това, нали не си забравил? – каза тя.

Почувствах се като пълен гьон. Беше достатъчно да ме погледне по този начин и започвах да усещам, че постоянно си вкарвам автоголове.

– Извинявай, рожбо. Предполагам, че съм станал много ревнив. Винаги съм те смятал за нещо дадено. Сега, когато усещам, че ми се изпльзваш, започвам да се дразня.

Усмивката ѝ освети цялата стая. Тя пристъпи към мен и отново напълни чашата ми.

– Чувствай се по-често така, Майк.

– Винаги съм бил такъв. Сега ми кажи какво си направила на момчето.

– Правя се на общителна, но не и на достъпна. Понякога префинеността, съчетана с добродетелта, е нещо много полезно. Клайд се опитва да докаже, че притежава и двете. Намеква за това да му стана любовница, като държи в главата си и резервен вариант за брачно свидетелство, ако не се съглася на първото.

Оставих чашата си на бюрото.

– Можеш да прекратиш представлението. Вече съм почти готов да се изправа сам срещу Клайд.

– Мислех, че аз съм шефът – ухили се тя.

– Ти се шефът... в рамките на офиса. Извън него аз съм шефът.

Хванах я за ръката и я извъртях към себе си, за да я виждам в лицето. Тя беше почти толкова висока, колкото и аз, и близостта ѝ възбуждаше в мен такива желаниа, за изпълнението на които сега няхах време.

– Трябваше ми много време, за да поумнея, така ли?

– Прекалено много, Майк.

– Знаеш ли за какво говоря, Велда? Не ти подавам пас, нито пък се опитвам да си подложка за по-късно. Казвам ти нещо съвсем различно.

Пръстите ми ѝ причиняваха болка, но не можех да се справя с тях.

– Искам да ми го кажеш, Майк. Имал си романи с толкова много жени, че няма да бъда сигурна, докато не те чуя да го казваш. Кажи ми го.

В очите ѝ се четеше отчаяна молба. Те сякаш ми казваха: „Моля те, моля те!“ Усетих, че дишането ѝ бе станало по-забързано и знаех, че трепереше, и то не само защото ѝ причинявах болка. Знаех, че нещо се бе случило с лицето ми, на него се бе изписало някакво чувство, което не можех да контролирам. То се зараждаше в гърдите ми и се изливаше на лицето ми заедно с кънтящата в главата ми музика – дисхармонична, но притежаваща някакъв странен вътрешен ритъм. Устата ми се опита

да изговори думите, но те бързо заглъхнаха в небцето.

Разтърсих глава, за да прогоня лудата симфония, която пронизваше мозъка ми, и застенах:

– Не... не. О, мили боже, не мога, Велда, не мога.

Знаех какво беше чувството, което ме бе обзело.

Страх. Бях уплашен. Уплашен до смърт и това ми личеше – на лицето, в начина, по който се препъвах през стаята, за да стигна до креслото и се строполя в него. Велда коленичи пред мен с побеляло от вълнение лице и започна да ме целува отново и отново. Чувствах пръстите ѝ, които рошеха косата ми, долавях прелестния женски мирис на чистота и красота, която бе част от нея. Музиката обаче не си отиваше.

Попита ме какво се бе случило и аз ѝ казах. Но не беше това. Трябваше ѝ нещо друго. Искаше да знае какво беше това нещо, настояваше да го разбере и гласът ѝ бе потънал в хълцания и сълзи. Това ми върна моя глас и аз проговорих:

– Не и ти, скъпа... не искам целувката на смъртта да докосне и теб. Досега в живота ми имаше две жени. Казвал съм ти, че ги обичах и двете. Или поне така си мислех. И двете умряха – не искам това да става и с теб.

Ръцете ѝ бяха ласкави и нежни.

– Майк... нищо няма да се случи с мен.

Върнах се през годините към двете жени, които обичах – Шарлота и Лола.

– Няма смисъл, Велда. Може би когато всичко това свърши, нещата ще бъдат по-различни. Постоянно мисля за жените, които умряха. Милосърдни боже, ако още веднъж се наложи да насоча пистолет към жена, мисля, че ще умра. Затова ми помогни. Колко години минаха, откакто за последен път видях златистожълтите коси и красивото лице под тях? То е все още в паметта ми, знам че е мъртва, но продължавам да чувам гласа ѝ. Продължавам да мисля също и за черните коси... подобни на гарвановочерно покривало. Златното покривало и тъмното покривало...

– Майк... недей. Моля те, заради мен. Недей повече...

Тя ми наля още едно питие и аз го пресуших, усетих как дивата музика започва да затихва, че отново се превръщах в човек.

– Всичко свърши, сладур – казах аз. – Благодаря ти.

Тя се усмихваше, но лицето ѝ бе навлажнено от сълзи. Целунах я по очите и тъмната коса.

– Когато всичко това се уреди, ще си вземем отпуска, именно това

ще направим. Ще изтеглим цялата наличност от банката и ще видим как ще изглежда градът, когато в него няма повече убийства.

Тя отиде в банята да си измие лицето и ме остави в креслото с цигара в ръка. Седях си там и не мислех за нищо, опитвайки се да скрия оголените краища на нервите си, които бяха толкова често докосвани от грубите пръсти на съдбата.

Велда се върна – едно видение в сивата феерия на дрехите, които подчертаваха всяка нейна гънка. Тя имаше най-прелестните крака в света, в нея едва ли можеше да се открие нещо, което да не е прекрасно и желано. Сега разбирах защо Клайд я желаше. Че кой нямаше да я пожелае. Трябва съм бил голям дръвник, че съм чакал толкова дълго.

Тя взе цигарата от устата ми и я постави в устните си.

– Тази вечер ще се видя с Клайд. Чудех се за някои неща и искам да разбера дали няма да науча нещо повече за тях.

– Какви неща? – В думите ми като че ли нямаше голям интерес.

Тя дръпна дълбоко от цигарата и ми я върна.

– Като например, с какво държи хората в ръцете си? Шантаж? Как Клайд може да влияе толкова на хората, че по негово желание те да издигат и свалят съдии, кметове и дори губернатори? Какъв вид шантаж би могло да бъде това?

– Продължавай да говориш, Велда.

– Той води продължителни разговори с тези големи хора. Викат го в решителни моменти. Те никога не искат нищо... винаги дават. На Клайд. Той приема тези дарове като нещо дължимо. Искам да знам повече за тези неща.

– Интересно дали Клайд държи някакви документи в апартамента си?

– Не, всичко е тук... – тя почука с пръст главата си. – Той е прекалено хитър, за да държи каквито и да е компрометиращи материали в жилището си.

– Бъди внимателна, Велда, внимавай много с това момче. Той може да не е от типа на насилниците, за какъвто го смяташ. Има достатъчно връзки и си пази ръцете чисти, като наема за черната работа други. Бъди изключително внимателна.

Тя ми се усмихна и надяна ръкавиците си.

– Ще внимавам. Ако стигне прекалено далеч, ще взема назаем нещо от речника на Антон Липсек и ще го нарека с някоя френска дума.

– Но ти не говориш френски.

– Че той също не говори. Именно това го ядосва най-много. Антон

го нарича по най-различен начин на френски и му се хили презрително. Клайд почервява от гняв, но не си позволява нищо повече.

– Не можех да разбера поведението му.

– Клайд не е от хората, които ще позволят на смотаняци като Антон Липсек да го обиждат. Направо се чудя как още не насъскал някое от псетата си по него.

– И въпреки това не го прави. Изслушва обидите му и се въсеща. Може би Антон го държи с вързани ръце.

– Не е изключено – казах аз. – И въпреки това, подобни неща стават.

Тя си облече палтото и започна да се оглежда в огледалото. Не беше необходимо – съвършенството не се поддава на усъвършенстване. Знаех вече какво означава да ревнуваш и затова отклоних поглед встрани.

Когато остана доволна от себе си, Велда се наведе и ме целуна.

– Защо не останеш тук тази вечер, Майк?

– Защо?

Тя се разсмя с плътния си алт и отново ме целуна.

– За да те изхвърля, когато се върна. Може и да закъснея, но искам честта ми да бъде недокосната.

– Обратното щеше да бъде значително по-добре.

– Лека нощ, Майк.

– Внимавай в картинката, Велда.

Тя отново ми се усмихна и затвори вратата след себе си. Чух вратата на асансьора да се отваря и затваря и ако Клайд ми беше в ръцете, щях да го изстискам като лимон, докато вътрешностите му не се разпръскаха по пода. Дори цигарата ми стана противна.

Вдигнах телефона и набрах номера на Кони. Не си беше въщи. Опитах да се свържа с Джун и бях готов вече да затворя, когато тя отговори.

– Обажда се Майк, Джун – казах аз. – Късно е, но се питах дали си заета.

– Не, Майк, свободна съм. Ще наминеш ли да ме видиш?

– Бих искал.

– И аз бих желала да го направя. Побързай, Майк.

Да побързам? Когато ми говореше по този начин, можех и да летя.

В жилището на Джун имаше нещо до болка познато. Тази загадка ме занимаваше, докато не осъзнах, че ми е познато, защото постоянно мислех за него. Няколко пъти вече бях посещавал дома в мислите си, но

желанието ми да я видя отново беше дори още по-голямо, когато натисках звънеца. Възбуждах се дори от мисълта за нея, дразнеща възбуда, която сякаш говореше за удоволствията, които щяха да последват.

Зумерът на вратата иззвъня и аз я блъснах, за да вляза във фоайето. Тя ме посрещна на вратите на Олимп, една усмихната, прекрасна богиня в дълга домашна рокля от някаква вълшебна тъкан, която си сменяше цвета с всяко движение на тялото ѝ.

– Винаги се връщам, Джун.

Очите ѝ сякаш придобиха същия лъчист цвят на халата.

– Чаках те, Майк.

В стаята се разнасяше само звукът от радиото, но това трябва да е бил някакъв ангелски хор, който служеше като фон на атмосферата на великолепието. Джун беше подготвила Олимп за моето идване, подреждайки го по такъв начин, че обикновеният смъртен да бъде изкушен да напусне земята. Единствената светлина идваше от високите свещници, пламъчетата на които трепкаха в танцуващо жълто, хвърляйки гротескни сенки върху стените. Масата беше издърпана във всекидневната и отрупана с китайски деликатеси, аранжирани по такъв начин, че да можем да седим достатъчно близо един до друг, за да пожелаем да се доближим още повече. Тази близост ни позволяваше да говорим и ядем, без китайските церемонии да ни засядат в гърлото.

Говорехме си за дребни неща, забравили всички неприятности на последните няколко дена. Говорехме за едно, а мислехме за друго, усеждайки, че бяхме узрели вече за него. Ядохме, но вкусът на ястията изчезваше, когато я погледнех – в тази поразителна рокля, която се смееше и танцуваше с припламванията на светлинките от свещите. Маншетите на ръкавите ѝ бяха огромни и стигаха до средата на лакътя. Виждах само ръцете ѝ. Прекрасни, великолепни ръце, които говореха красноречиво, когато се движеха.

Вместо кафе имаше коктейл и тост за предстоящата нощ, след това тя стана, взе ръката ми и ме поведе към библиотеката, а късите къдрици на косата ѝ докосваха лицето ми.

Там имаше цигари, комплектът от барчето бе изваден, а една кристална ваза бе пълна с парченца лед. Сложих смачкания си пакет Лъки до сребърната кутия за цигари, за да ми напомня, че все още бях смъртен, взех една и запалих от запалката, която тя услужливо ми предложи.

– Харесва ли ти, Майк?

– Чудесно е.

– Това беше нещо специално. Бях си въщи през цялото време,

откакто те видях за последен път, и те очаквах да се върнеш.

Седна до мен на кушетката и се облегна назад, положила глава на възглавничките. Очите ѝ бяха започнали да ме подканят.

– Бях зает, богиньо. Случиха се някои неща.

– Какви неща?

– Служебни.

Пръстът ѝ докосна ожулената ми челюст.

– Как се сдоби с това, Майк?

– Служебно.

Тя започна да се смее, след това забеляза, че очите ми си оставаха сериозни.

– Как все пак...

– Ще развали разговора ни, Джун. Някой друг път ще ти разкажа всичко.

– Добре, Майк. – Тя остави цигарата си в пепелника и взе ръката ми. – Ще потанцуваш ли с мен, Майк? – Името ми звучеше в устата ѝ като название на скъпоценен камък.

Тялото ѝ беше топло и податливо, музиката – изпълнена с жив ритъм, и заедно започнахме да хвърляме странни сенки по стената, които се извиваха с всяка най-малка нота. Тя се отдръпна от мен достатъчно, за да можем да се разгледаме и да прочетем израза на лицата си. Не можех повече да изтрая и се опитах да я привлека към себе си, но тя се засмя с мелодичен глас и се завъртя в грациозен пирует, който повдигна роклята ѝ встрани и над колената.

Музиката спря, завършвайки на една ниска нота, която отбелязваше и кодата на бавния валс. Джун се върна в обятията ми и аз разтърсих глава. Достатъчно ми беше... дори прекалено много. Намекът, който тя вложи в танца си, ме накара да се разтреса от главата до петите, едно чувство, родено от нещо съвършено ново, нещо, което никога не бях изпитвал. Това не беше примитивният животински рефлекс, с който бях свикнал, не и страстта, която те кара да стискаш, хапеш и настояваш за това, което желаш, и да го получиш дори и ако трябва да се биеш за него. Бях вбесен, защото не можех да разбера какво беше това чувство.

Навиците на боговете не ми харесваха.

Разтърсих още веднъж глава, този път по-силно. Сграбчих я за рамото и чух отново смеха ѝ, защото тя знаеше какво ставаше в мен и го желаше.

– Престани, Джун. По дяволите, престани да се шегуваш. Караш ме да мисля, че те желая, и губя от поглед всичко останало. Престани

веднага.

– Не. – Думата бе като отсечен гранит. Очите й – леко присвити. – Аз съм тази, която те желае, Майк. Ще направя всичко, на което съм способна, за да те имам. Няма да се спра пред нищо. Никога няма да има друг като теб.

– По-късно.

– Сега.

Трябваше да стане сега, но отблясъците от свещите уловиха отново косите й. Жълтият пламък на свещите, който променяше цвета им в златен – цвят, който толкова мразех. Не чаках това да се случи отново. Блъснах я на кушетката и посегнах към каната от ликьорния комплект.

Тя лежеше отпуснато и ме чакаше да дойда при нея, а аз я удрях и удрях, докато умът ми се проясни и можех дори да се посмея малко на себе си.

Тя разбра какво стана и се засмя нежно.

– Ти дори си по-добър, отколкото смятах – каза тя. – Ти си мъж с инстинктите на животно от джунглата. Значи това трябва да стане тогава, когато ти кажеш, така ли?

Започнах да си наливам бързо.

– Не по-рано – казах аз.

– И това ми харесва в теб, Майк.

– На мен също ми харесва. Предпазва ме от неприятности. – Когато напълних чашата, взех я внимателно в ръка и седнах на облегалката на кушетката с лице към нея. – Какво знаеш за мен, Джун?

– Малко неща. Чувала съм това-онова. – Тя взе една от дългите си цигари от кутията и я запали. Димът лениво започна да се изнизва от устата й. – Защо?

– Ще ти кажа защо съм такъв, какъвто съм. Аз съм детектив. Само по дух, поне сега, но преди имах разрешително за носене на оръжие. Взеха го, защото бях с Честър Уилър, когато той използва пистолета ми, за да се самоубие. Това беше грешка, защото Честър Уилър бе убит. Един момък на име Рейни също бе убит. Две убийства и куп уплашени хора. Човекът, когото познаваш като Клайд, е бивш престъпник на име Динки Уилямс и той е станал толкова важен, че никой не може и с пръст да го докосне, толкова мощен, че може да диктува волята си и на диктаторите. Това обаче не е краят на историята. Някой иска да ме премахне от пътя си толкова много, че направиха опит да ме застрелят на улицата и в моя апартамент. Междувременно се опитаха да прехвърлят убийството на Рейни на моя гръб, така че да бъда арестуван заради него. И

всичко това... защото Честър Уилър бе намерен мъртъв в хотелската си стая. Много мило, нали?

Беше й дошло твърде много, за да го разбере отведнъж. Тя загриза ноктя на палеца си и лицето й се намръщи.

– Майк...

– Знам, че е сложно – казах аз. – Убийството винаги е нещо сложно. То е толкова дяволски сложно, че аз съм единственият човек, който търси убиеца. Всички останали са доволни от това да смятат случая за самоубийство... освен Рейни, разбира се. Всичко това е много уморително.

– Това е ужасно, Майк! Никога не съм смятала...

– Но не всичко е загубено. Имам някои идеи, които ме боцкат по мозъка точно сега. Някои от детайлите като че ли започват да пасват един с друг. Уморих се от всичко, от тичане, престрелки и мислене, и смятам, че имам право да си почина малко. Затова дойдох да те видя – ухилих се аз. – Но ти не ми помогна много. Дори може би ще разрушиш съня ми.

– Надявам се, че ще го направя – каза лукаво тя.

– Отивам на едно място да се наспя. Ще оставя малката стрелка на часовника да направи кръг, а може би и още един, преди да се събужда от дрямката си. След това ще събера всички части и ще намеря убиеца. Този негодник е много силен... толкова силен, че е могъл да извие пистолета в ръката на Уилър и да го накара да се застреля в главата. Той е толкова силен, че едва не ми видя сметката в собствения ми апартамент. Следващия път обаче ще бъде по-различно. Аз ще бъда готов и ще пратя кучия син на среща с черната дама с косата.

– Ще се върнеш ли, когато всичко свърши, Майк? Сложих си шапката и погледнах надолу към нея. Тя изглеждаше толкова съблазнителна и приятна, че поисках да остана. Въпреки това казах:

– Ще се върна, Джун. Може би ще ми танцуваш пак... съвсем сама. Аз ще седя и ще наблюдавам танца ти, а ти можеш да ми покажеш как се забавлявате на Олимп. Малко се уморих да бъда обикновен смъртен.

– Ще танцувам за теб, Майк. Ще ти покажа неща, които никога не си виждал преди. Олимп ще ти хареса. Там горе всичко е много по-различно, няма да намериш подобно място на земята. Планинският връх ще бъде само за нас и аз ще те накарам да останеш там завинаги.

– Ще взема всяка жена, която може да ме застави да стоя някъде достатъчно дълго.

Езикът й се показа и остави устните навлажнени и отразяващи

желанието в очите ѝ. Тялото ѝ сякаш се изви и завибрира, така че блестящата тъкан на домашната ѝ рокля очерта отново контурите на тялото ѝ, отчетливи и живи.

– Аз бих могла да бъда тази жена – каза тя. Предиизвикваше ме. Настояваше да се доближа до нея поне за момент и да смъкна дяволската ѝ рокля от гърба ѝ, за да заблести единствено тялото на една богиня. За секунда лицето ми сигурно трябва да е променило изражението си и тя си помисли, че сигурно се каня да го направя, защото очите ѝ се разшириха и аз видях как раменете ѝ потръпнаха. Този път зад желанието се криеше чисто женски страх и за миг тя се превърна в обикновен смъртен, жена, която се опитваше да избяга от мъжа. Но не това ме спря. Отново побеснях, защото не можех да разбера чувството, което ме заля, както и преди. Обърнах ѝ гръб и ръцете ми започнаха безсъзнателно да потрепват.

Взех си цигарите и кимнах за лека нощ. Погледът, който ми прати, ме накара да настръхна. Излязох навън и намерих колата си заровена в цяла преспа сняг. Подкарах по залятата с електрическа светлина улица, стигнах до един хотел, паркирах, регистрирах се и потънах в дълъг зимен сън.

Глава 10

Спах като мъртъв, с тази разлика, че мъртвите не бяха тревожени от сънищата на живите. Спах и говорех, чувайки собствения си глас в тишината. Гласът задаваше въпроси, изискваше отговори, които не можеха да бъдат дадени, и накрая се превърна в яростен спазъм. Виждах лица, плуващи в една призрачна процесия, смеещи се с цялата ожесточеност, подвластна на мъртвите, и подсилващи със смеха си тази извратена, луда музика, която кънтеше ли кънтеше, опитвайки се да заточат сетивата ми в най-отдалечената част на мозъка ми, от която те никога нямаше да могат да се завърнат. Моят глас им кресна да спрат и бе потопен в море от смях. Навсякъде тези лица. И лицето със златните коси, толкова интензивно блестящи, че бяха направо бели. Гласът, с който се опитвах да крещя, беше само един дрезгав, приглушен шепот, който повтаряше само едно: „Шарлота, Шарлота... Ще те убия пак, ако трябва. Ще те убия пак, Шарлота!“ Музиката увеличаваше темпото и мощта си, кънтяща и вибрираща с такава напористост, че започнах да ѝ се предавам. Лицето със златните коси се изсмя отново и направи музиката още по-силна. След това се появи още едно лице, с гарвановочерни коси, по-тъмни и от тъмнината на шахта. Лице с чиста красота и сила, достойна дори за смъртта. То отправяше предизвикателства към златокосото лице и заповядваше на музиката да спре, да изчезне завинаги заедно със златните коси. И те изчезнаха. Чух гласа си отново да казва: „Велда, слава богу! Велда, Велда, Велда!“

Събудих се. В стаята бе тихо. Часовникът ми бе спрял и през завесите на прозорците не се процеждаше светлина. Когато погледнах навън, небето бе черно, осеяно с мигащите светлилки на звездите, които се отразяваха от покритите със сняг улици.

Вдигнах телефона и централата отговори.

– Говори Хамър от 541 – казах аз. – Колко е часът?

Служителят направи малка пауза, след това отговори:

– Девет без пет, сър.

Благодарих му и затворих телефона. Стрелките на часовника бяха обиколили почти два пъти циферблата. За по-малко от десет минути се облякох и напуснах хотела. В близкия ресторант се нахвърлих върху храната сякаш умирах от гладна смърт, изпуших бавно една цигара и позвъних на Велда. Ръката ми трепереше, докато чаках да ми отговори.

– Здравей, сладур – казах аз. – Майк е на телефона.

– О... Майк, къде се загуби? Щях да полудея.

– Можеш да се успокоиш, момичето ми. Спах. Наех стая в един хотел и им казах да не ме безпокоят, докато не се събудя. Какво стана с теб и Клайд? Научи ли нещо?

Тя въздъхна и ръката ми стисна здраво слушалката. За мен Клайд беше вече мъртъв.

– Майк...

– Продължавай, Велда. – Не исках да чуя това, което щеше да ми каже, но трябваше.

– Той почти... го направи.

Пуснах телефона и въздъхнах с облекчение. Клайд можеше да поживее още няколко минути.

– Каж ми всичко – помолих я аз.

– Той страшно ме желаше, Майк. Разигравах го, но без малко щях да започна да съжалявам за това. Ако не го бях напила... щеше да постигне своето... но аз го накарах да почака. Натряска се и започна да ми говори за положението си в обществото. Каза, че може да управлява целия град, и беше напълно сериозен. Казваше ми неща, които трябваше да ме впечатлят, и аз се преструвах на впечатлена. Майк... той изнудва едни от най-големите хора в града. Всичко това е свързано с Бауъри Ин.

– Знаеш ли за какво именно става дума?

– Все още не, Майк. Той смята, че... съм идеалната му партньорка. Каза, че ще ми съобщи всичко, ако аз... ако аз... о, Майк, какво да правя? Какво трябва да направя? Мразя този човек... и не знам какво да правя.

– Мръсно копеле!

– Майк... той ми даде ключ за апартамента си. Ще отида тази вечер. Обеща да ми разкаже всичко и да ме вземе при себе си. Той ме желае, Майк.

Сякаш някакъв плъх гризеше слабините ми.

– Млъкни! Проклета да си, ако направиш това!

Чух я, че отново изхълца, и поисках да разбия телефона в стената. Кръвта биеше толкова силно в слепоочията ми, че едва чувах гласа ѝ.

– Трябва да тръгвам, Майк. Довечера ще знаем всичко със сигурност.

– Не!

– Майк... моля те, не се опитвай да ме спреш. Не е толкова сериозно, колкото това, което ти правиш. Няма да ме застреля... Няма да

загубя живота си. Опитвам се да дам всичко, на което съм способна, също като теб... защото положението е много сериозно. Ще отида в апартамента му към полунощ и тогава вече ще знаем, Майк. Няма да се бавя дълго.

Не успя да ме чуе как крещя в телефона, защото затвори слушалката. Не можех да я спра. Тя знаеше, че сигурно щях да се опитам, затова вероятно щеше да изчезне, преди да мога да се добера до нея.

До полунощ оставах три часа. Това беше цялото време, с което разполагах.

Вече не беше толкова забавно.

Бъркнах в джоба си за още една монета и набрах номера на Пат. Не си беше вкъщи, затова позвъних в офиса му и го намерих на мястото му. Съобщих му, че съм аз, без да му казвам името си, и той ме прекъсна с едно кратко „здрати“, като предложи да се срещнем в известния ни бар след десет минути, ако, разбира се, исках да го видя. Слушалката прещрака в ухото ми и аз я сложих обратно на вилката. Останах прав и се загледах тъпо в телефона.

Известният ни бар бе едно малко заведение в долната част на града, където в миналото се бях срещал няколко пъти с него. Запътих се натам. Паркирах и се измъкнах от колата точно пред заведението. Загледах се през витрините в напразен опит да го видя и тогава чух, че някой ме вика по име.

Обърнах се и видях, че Пат ми маха от колата. Върнах се обратно и седнах зад волана.

– Какво, по дяволите, става с теб, Пат?

– По-спокойно, старче, и се измъквай оттук колкото може по-бързо. Мисля, че са подслушвали телефонния ни разговор, така че не е изключено да са ме проследили.

– Момчетата на окръжния прокурор?

– Да, и трябва да ти кажа, че имат пълно право да го направят. Престанах да съм полицай, когато излъгах заради теб. Заслужавам всеки вид разследване, което те пожелаят да приложат по отношение на мен.

– Но защо е цялата тази тайнственост?

Пат ме погледна бързо, след това отмести поглед встрани.

– Търсят те за убийство. Има заповед за арестуването ти. Окръжният прокурор си е намерил друг свидетел, който да замести изчезналите двама.

– Кой е той?

– Един местен тип, от Гленууд. Той те е познал по снимката ти и

определено твърди, че си бил там онази нощ. Продава билети на арената, за да изкара нещо настрани.

– Което те поставя в много неудобно положение – допълних аз.

Пат изръмжа.

– Да. Сигурно изглеждам великолепно. Излязохме от квартала и се насочихме към Бродуей.

– Сега накъде? – попитах аз.

– Карай нагоре към Бруклин Бридж. Някакво момиче се е самоубило и трябва да огледам местопроизшествието. Нарещане от управлението. Окръжният прокурор се опитва да ми стъжни живота, като ме кара да си завирам носа във всяко нещо, което има закачено на себе си етикетче от моргата. Подлецът смята, че ще се подхлъзна някъде, и когато го направя, ще ме спипа натясно. Може би вече съм го направил. Проследил е маршрута ми през нощта, когато е трябвало да бъда с теб, и е готов да снесе всички ограничения.

– Може би ще ни сложат в една килия – казах аз.

– Затваряй си човката.

– Можеш да работиш и в бакалията ми... докато си отлежавам присъдата.

– Млъквай – повтори той. – Какво си открил, че си толкова весел?

Зъбите ми бяха стиснати, но все още можех да се хилия.

– Доста неща, чедо. Открих доста неща, които ме карат да съм весел. Скоро един убиец ще бъде убит. Чувствам, че този момент настъпва.

Пат седеше загледан право напред. Седя така, докато не стигнахме до отклонението за под моста и свихме към тротоара. Отдолу имаше една патрулна кола и бърза помощ. Когато Пат и аз излязохме, към нас се приближи и още една патрулна кола. Пат ми каза да се върна в колата и да седя там, докато не свърши. Обещах му да бъда послушно момче и го последих как пресича улицата.

Забави се много. Започнах да си играя с кормилото и изпуших почти всички цигари от пакета си. Когато стигнах до последната, се измъкнах навън и тръгнах към кръчмата на ъгъла. Беше отвратителна дупка, от която се разнасяха всички миризми, за които човек можеше да си помисли. Пъгнах четвърт долар в автомата за цигари, подбрах новия пакет и поръчах една бира на бара. Влязоха две момчета и започнаха да говорят за самоубийството. Единият подхвана темата за краката ѝ, а другият с удоволствие я продължи. Скоро се прехвърлиха и на другите части на тялото ѝ, докато барманът не издържа и не им изкрещя да престанат и

да си затварят консервата, защото не можел да понеса анатомичния им разговор.

Кимнах в знак на съгласие и довърших бирата си. На всеки две минути поглеждах часовника си и проклинах гадното малко копеле на име Клайд.

Бирата престана да ми харесва. Допих каквото можах от нея и се изнесох от проклетата кръчма. Пресяхох улицата и реших да видя защо Пат се бави толкова много. Няколко човека се бяха струпали около тялото, а линейката си бе отишла. Нейното място бе заето от колата на моргата. Пат се бе навел над тялото, като безуспешно се опитваше да го идентифицира, насочил светлината на фенерчето към лицето ѝ.

Той подаде на едно от ченгетата бележката, която бе измъкната от джоба ѝ. Ченгето прочете на глас: „Той ме напусна.“ Измърмори още нещо и Пат го погледна недоумяващо.

– Това е всичко, капитане. Няма нито подпис, нито име. Това е цялото съдържание на бележката.

Пат също измърмори нещо и отново се загледа в лицето ѝ. Момчетата от фургона на моргата се приближиха и пъкнаха тялото в найлонова торба. Пат им каза да я сложат в отдела за неидентифицираните, докато не открият коя е.

Погледнах за последен път лицето ѝ.

Когато фургонът се изтегли, тълпата започна да оредява и аз се скрих в сянката на къщите покрай улицата. Лицето. Толкова бледо, че изглеждаше почти прозрачно, със затворени очи и леко отворени устни. Стоях облегнат на една стена и се вглеждах в нощта, вслушвайки се в шума на преминаващите по моста коли и тролейбуси, в какафонията от звуци, която представляваше гласа на града.

Продължавах да мисля за това лице.

Едно такси намали покрай мен и спря на ъгъла. Проследих го с поглед и видях как една ниска и дебела фигура, говореща на гърлен английски, пъкна няколко банкноти в ръката на шофьора и затича към патрулната кола. Мъжът заговори с ченгето, ръцете му диво жестикулираха. Ченгето го отведе при Пат и мъжът повтори същите жестове.

Около тях отново се насъбра тълпа и аз се присъединих към външната редица от хора, като с труд долавях това, което казваше малкият дебел човек. Пат го спря и го помоли да започне разказа си отначало, като първо се успокои.

Дебелият човек кимна и взе цигарата, която му бе предложена, но не я сложи в устата си.

– Аз съм капитан на кораб, нали разбирате? – започна той. – Влекачът, на който съм капитан, преди два чара преминаваше под моста. Беше толкова тихо и спокойно, че седях на палубата и съзерцавах небето. Винаги наблюдавам моста, когато минаваме под него. Погледнах нагоре през очилата за нощно виждане, за да разгледам автомобилите и чудесата, които срещаме в тази страна. Тогава я видях, нали разбирате? Бореше се с някакъв мъж и я чух, че дори крещеше. Той й запуши устата с ръка и тя не можеше повече да крещи. Видях всичко, нали разбирате, но въпреки това не можех да се помръдна и да направя каквото и да било. На влекача нямаме нищо освен мегафон. Всичко стана много бързо. Той я вдигна на ръце и тя полетя в реката. Първо си помислих, че се е ударила в последния шлеп, затичах се към кърмата и започнах да крещя на хората от шлепа, но те не намериха нищо. Трябваше да почакам, докато стигна на брега, и едва тогава се обадих в полицията. Дежурният полицай ми каза да дойда тук. Но вие вече сте извадили момичето. Това е всичко, което имам да ви казвам. Разбирате ли ме?

– Разбирам ви много добре – каза Пат. – Видяхте ли човека, с когото тя се бореше?

Дебелакът кимна с глава.

– Можете ли да го идентифицирате?

Очите на всички бяха приковани към него. Той разпери ръце и повдигна безпомощно рамене.

– Бих могъл да го различа от някой друг, но... Беше в палто и шапка. Вдигна момичето високо и го хвърли през перилата. Не видях лицето му, защото бях прекалено възбуден. Дори и през очилата за нощно виждане не можах да го видя добре.

Пат се обърна към полицая до себе си.

– Запишете името и адреса му. Ще имаме нужда от показанията му.

Ченгето измъкна един бележник и започна да записва данните на мъжа. От време на време Пат му задаваше насочващи въпроси, докато не получи цялата необходима му информация, след това го освободи и започна да пита дали няма други свидетели. Пъстрата група от зяпачи, които по различни съображения не искаха да имат нищо общо с полицията, се разпадна бързо. Пат наблюдаваше сърдито как се разотиват, измърмори нещо мръсно и прекоси улицата към мястото, където предполагаше, че трябва да бъде.

Пресякох му пътя.

– Мил труп – отбелязах аз.

– Мисля, че ти казах да си стоиш в колата. Тези ченгета имат

нареждане да те арестуват.

– Е и какво от това? Напоследък се намирам в черните списъци на много хора. Успя ли да установиш нещо за момичето?

– Не можахме да я идентифицираме. Вероятно става дума за кавга между любовници. Вратът, заедно с няколко ребра са счупени. Умряла е преди да падне във водата.

– А бележката? Смяташ ли, че любовникът ѝ я е пхнал в джоба ѝ, преди да я изхвърли зад перилата?

– Много големи уши имаш. Но изглежда именно така. Сигурно са се карали преди, той я поканил на разходка и решил да се отърве от нея.

– Трябва да е бил много силен, за да я подреди по този начин.

Пат кимна. Отворих вратата на колата и той се намести на седалката така, че не можех да седна зад кормилото.

– Сигурно е бил, след като ѝ е счупил ребрата.

– Много силен – продължих аз. – Аз също не съм от кекавите и знам какво означава да се срещнеш лице в лице с някое от тези яки копелета.

Седнах в колата и се загледах в него.

На лицето му се изписа израз на недоверие.

– Чакай малко. Говорим за две различни неща, приятел. Не се опитвай да ми кажеш, че става дума за едно и също...

– Знаеш ли коя е тя, Пат?

– Казах ти, че засега не сме установили самоличността ѝ. Нямахме дамската ѝ чантичка, но ще успеем да разберем много неща по дрехите ѝ.

– Това ще отнеме много време.

– Известен ли ти е по-добър начин?

– Да – отговорих аз. – Вече ми е известен.

Посегнах зад седалката и измъкнах един плик. Той беше пълен със снимки и аз ги изръсих на коленете си. Пат протегна ръка над главата си и включи горното осветление. Порових се малко из тях и извадих тази, която ми беше нужна.

На Пат, изглежда, му беше станало лошо. Той ми хвърли бърз поглед, след това се загледа в снимката.

– Казва се Джейн Тротър, Пат. Работи като манекенка в агенцията на Антон Липсек. Преди няколко дена е напуснала.

Мислех, че никога нямаше да спре да псува. Той разгъна като ветрило снимките в ръката си и започна да ги изгаря с поглед, който сякаш бе акумулирал в себе си цялата термоенергия на ада.

– Снимки! Снимки! Проклети да са. Майк, на какво се натъкнахме пак? Знаеш ли какво представляваха изгорелите документи, които си намерил в камината на Емил Пери?

Поклатих глава.

– Снимки! – избухна той. – Цял куп изгорели снимки, на които не се виждаше нищо.

Волянът започна да се извива под пръстите ми. Дадох газ и колата с рев се откъсна от бордюра. Пат отново погледна снимките. Дишането му беше ускорено.

– Сега можем да направим разследването официално. Ще включа целия си отдел в него, ако трябва. Дай ми само една седмица и това момче ще бъде изправено пред съда, за да изслуша смъртната си присъда.

Хвърлих му един гневен поглед.

– Седмица е дяволски дълъг срок! Имаме на разположение само няколко часа. Успя ли да установиш произхода на парчето плат, което ти дадох?

– Разбира се, проверихме всичко. Намерихме магазина, в който е бил купен... преди повече от година. Част е от един много елегантен комплект от костюм и палто, който продавачът все още помни, че е продал, но за съжаление не може да ни каже нищо за лицето, което го е купило. Купувачът се е разплащал с налични пари и затова не е оставил името или адреса си. Нашият убиец е голям умник.

– В края на краищата ще се хване в капана. Всичко свършват така.

Натиснах педала за газта и се понесох напред. На главните кръстовища имах късмет да хвана зелените светлини, така че не спрях, докато не стигнахме до зданието на кметството.

– Пат – казах аз, – използвай значката си и провери в бюрото по сключване на граждански бракове дали имат брачно свидетелство на името на Джийн Тротър. Разбери за кого се е омъжила и къде е бил сключен бракът. След като не мога да си покажа носа, трябва да свършиш тази работа сам.

Той излезе от колата и аз му дадох снимката.

– Вземи я със себе си в случай че трябва да опресниш паметта на някого.

– Къде ще бъдеш? Погледнах часовника си.

– Първо ще отида да видя какво мога да разбера за момичето сам. След това ще трябва да прекратя едно прелъстяване, преди да е започнало.

Пат все още се мъчеше да разбере за какво говоря, когато отлепах от тротоара. Погледнах в огледалото за задно виждане и видях, че прибира снимката в джоба си и тръгва надолу по улицата.

Спрях пред първата аптека, която ми се изпречи на пътя, и размених четвърт долар за дребни монети, след това изблъсках някакво момче, който тъкмо се канеше да влезе в телефонната кабина. Беше се наежил, но като видя физиономията ми, промени решението си и отиде да търси друг телефон. Пуснах монетата в прореза и набрах номера на Джун. Бях превъзбуден и се оказа, че съм набрал погрешен номер. Втория път улучих, но не успях да поговоря с Джун. Телефонът ѝ бе свързан с една от агенциите, които приемаха съобщения в отсъствието на абоната, и момичето ми каза, че мис Рийвс е излязла, но че очаква да се върне скоро и ако искам, мога да оставя съобщението си. Отказах ѝ учтиво и затворих телефона.

Пуснах още една монета и завъртях шайбата. Кони си беше вкъщи. Каза, че ще ѝ бъде приятно да ме види независимо от това колко е часът. Гласът ми бе прегракнал.

– Да не се е случило нещо лошо, Майк? – попита тя.

– Повече от лошо. Ще ти разкажа всичко, като се видим.

Създадох нещо като жива следа на придвижването си, докато се добирах до апартамента ѝ, оставяйки след себе си поток от лудо псуващи шофьори на таксита, които се опитваха да задръстят улицата, но изхвърчаваха бързо настрани от страх да не се сблъскаме.

Някакъв момък тъкмо отключваше входната врата на зданието, в което живееше Кони, така че не се наложи да звъня, за да ме пуснат. Не се наложи да звъня и на нейната врата, защото тя бе отворена и когато Кони ме чу да идвам по коридора ми викна да влизам направо.

Захвърлих шапката си на креслото и за момент спрях в сумрака на хола, за да видя къде се намирам. Светеше само една малка нощна лампа, но от вратата на спалнята се бе проточил един дълъг пръст блестяща светлина, който пресичаше цялата всекидневна. Тръгнах между мебелите и извиках:

– Кони?

– Тук съм, Майк.

Беше в леглото си, облегната на две възглавници, и четеше книга.

– Не е ли много рано за тези неща? – попитах аз.

– Може би, но нали няма да излизам никъде? – Тя се засмя и тялото ѝ се заизвива под одеялото. – Ела тук и седни до мен. Можеш да ми разкажеш за всичките си неприятности. – Тя потупа с ръка ръба на леглото.

Седнах и Кони пъкна пръстите си под ръката ми. Нямаше нужда да й казвам, че се е случило нещо лошо. Можеше да го прочете в очите ми. Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ стана намръщено.

– Какво има, Майк?

– Джийн Тротър... бе убита тази вечер. Убили са я и са я изхвърлили от моста в реката. Смятали са да прикрият случая като самоубийство, но случайно се появиха свидетели.

– Не!

– Да.

– Господи, кога ще свърши всичко това? Бедната Джийн!...

– Ще свърши едва когато намерим убиеца, не по-рано. Какво ти е известно за нея, Кони? Как изглеждаше тя... кой беше мъжът, за когото се ожени?

Кони поклати глава и косите ѝ се разпиляха по раменете.

– Джийн... беше едно сладко дете, когато я видях за първи път. Не зная много неща за нея, наистина. Беше по-възрастна от тийнейджърите, но представяше именно дрехи за тази група. Ние вършехме различна работа, така че едва ли мога да ти кажа нещо повече.

– Мъжете... с какви мъже излизаше? Виждала ли си ги някога?

– Не. Не съм. Когато за първи път се появи в агенцията, подочух, че била сгодена за някакъв кадет от Уест Пойнт, но след това се е случило нещо. За известно време изглеждаше напълно съкрушена. Джун я накара да си вземе отпуска и когато се върна, изглеждаше много добре, макар да не се интересуваше много от мъжете. По време на едно парти в офиса двете с нея си говорехме какви вълци са някои мъже и тя беше готова да обеси всички мъже на палците на краката им и да направи този свят изцяло женски.

– Много мила нагласа. И какво я промени?

– Сега ме хвана на тясно. Живеехме сякаш в различни светове и аз не знаех много неща за нея. Можех да предположа, че разполага с добри нари, най-малко съдейки по бижутата, които носеше. По едно време се разнесе слух, че е ходела с някакъв богат студент от университета, но никога не съм я питала за това. В действителност бях много изненадана, когато се омъжи толкова бързо. Истинската любов е смешно нещо, нали, Майк?

– Не чак толкова смешно.

– Може пък и наистина да си прав.

Взех лицето си в ръце и започнах да го разтривам, за да направя нещата по-ясни.

– Това ли е... всичко, което знаеш за нея? Не знаеш ли откъде беше, или пък нещо за нейното минало?

Кони премига на светлината и вдигна замислено показалец.

– Чакай да помисля малко...

– Давай, давай... какво има?

– Едва сега се сетих за това. Джийн Тротър не беше истинското ѝ име. Имаше едно трудно за изговаряне полско име и реши да го смени, когато стана манекенка. Дори го направи официално и изрязва парчето от вестника, в който се съобщаваше за това. Майк... там горе в шкафа има една малка кожена папка. Ще ми я донесеш ли?

Станах от леглото и започнах да измъквам горното чекмедже, но Кони ме спря.

– Не това... другото, Майк. Опитах и другото, но не открих нищо.

– По дяволите, Кони, ела тук и го намери, ако обичаш.

– Не мога – засмя се нервно тя.

Започнах да обръщам всичките ѝ неща на пода, докато тя не изви-ка, отхвърли одеялото от себе си и се втурна към мен, за да ме спре. Сега разбрах защо не искаше да става от леглото. Беше гола като новородено пиленце.

Намери папката в дъното на едно чекмедже и ми я подаде навъсено.

– Трябваше да проявиш поне капка благоприличие и да си затвориш очите.

– По дяволите, харесвам те така.

– Тогава направи нещо.

Опитах се да гледам само в папката, но очите не ме слушаха.

– За бога, наметни си нещо!

Тя сложи ръце на кръста си и се наклони към мен, като ми показа езика си. След това се обърна бавно и сладострастно се придвижи към гардероба. Извади коженото си палто и се намъкна в него, закопчавайки го по средата.

– Ще те науча аз теб – каза тя. След това седна в ниското кресло и кръстоса крака, като се увери, че има какво да гледам и от какво да бъда съблазнявай. Това беше такава картина, братче, която не можеше да не те съблазни.

Когато се върнах обратно към папката, тя остави палтото да се отвори и аз трябваше да седна с гръб към нея. Кони се разсмя, но все пак намерих изрезката.

Името ѝ беше Юлия Тротожевска. С решение на съда сега се наричаше Джийн Тротър. Беше даден и адресът ѝ – един малък пансион за

жени в горната част на града. Сложих изрезката в портфейла си и пъхнах папката обратно в чекмеджето.

– Това поне е нещо – казах аз. – Останалото можем да намерим в отчетите на съда.

– Какво търсиш, Майк?

– Нещо, което да ми обясни защо е била толкова важна, че е трябвало да бъде убита.

– Мислех си, че...

– Какво?

– В офиса има досиета. Когато някое момиче кандидатства за работа в агенцията, тя трябва да остави биографията си и няколко снимки. Може би документите на Джийн са все още там.

Подсвирнах през зъби и кимнах.

– Това наистина е нещо, Кони. Позвъних на Джун, преди да дойда тук, но тя не си беше въкъщи. Какво ще кажеш, ако се обадим на Антон Липсек?

Кони изпудфтя и издърпа палтото си малко по-нагоре, за да открие по-голяма част от краката си.

– Този парцал сигурно все още си отспива след пи-ячката миналата нощ. Той и Марион Лестър се качиха на колите си и отпрашиха към дома на Антон с още няколко други хора от Бауъри Ин към три часа сутринта. Нито един от тях не се показва на работа тази сутрин. Джун не каза нищо, но си личеше, че беше страшно ядосана.

– Кой друг би могъл да има ключове от агенцията?

– О, аз мога да вляза вътре. Веднъж съм го правела, когато си забравих книжката в офиса. Целунах портиера по плешивата глава и той ми даде шперцовете си.

Стрелките на часовника ми се въртяха прекалено бързо. Вътрешностите ми бяха започнали отново да се превръщат в твърда топка.

– Направи ми една услуга, Кони. Размърдай се малко и виж дали не можеш да ми намериш тези документи. Вземи ги и се върни право тук. Аз имам да правя някои неща междувремежно и ще ми помогнеш много, ако успееш да се справиш с тази задача.

– Не – твърдо каза тя.

– По дяволите, Кони, използвай умната си главичка. Казах ти, че...

– Ще дойдеш с мен.

– Не мога.

Тя се ухили и ме погледна изпод тежките си клепачи. Стана, напъха цигара между устните си и с един толкова нормален жест, сякаш под

палтото си имаше официална вечерна рокля, тя го остави да падне на пода, сложи ръце на кръста си и се завъртя около себе си, като не преставаше да ме гледа право в очите.

Никога в живота си не бях виждал такава неестествена молба.

– Ще дойдеш с мен – повтори тя, – след това ще се върнем заедно.

– Ела тук, изкусителко – казах аз и я притиснах гола в обятията си, докато устните ѝ не се отвориха и аз я целунах. Целунах я така, че престана да диша, а очите ѝ заблестяха от възбуда.

– Сега направи каквото ти казах, или ще те напълвам отзад – казах аз.

Тя сведе очи и се покри с палтото. Усмивката, която упорито се опитваше да скрие, изгря на устните ѝ въпреки всичко.

– Ти си шефът, Майк. Винаги, когато поискаш. Няма нужда да ми казваш, че си шефът. Знам го от само себе си.

Вдигнах брадичката ѝ с палец и я погледнах в очите.

– В този свят трябва да има повече хора като теб, рожбо.

– Ти си един грозен безобразник, Майк. Голям и груб точно като братята ми и аз те обичам десет пъти повече.

Канех се да я целуна още веднъж и тя го разбра. Пусна палтото да падне отново на пода и полетя в обятията ми, като остави тялото си да се извие около моето. Трябваше да я отблъсна настрана, защото това беше единственото нещо, което не исках да правя, и защото то ми напомняше, че съвсем скоро нещо подобно щеше да се случи и с Велда, а аз не можех да допусна това да стане.

Мисълта ме подплаши до дъното на душата ми и отекна дори в подметките ми. Проклех земята, върху която стъпваше Клайд. Практически изхвърчах от апартамента и се запрепвах надолу по стълбите. Изтичах до ъгъла на магазина и влязох в една сладкарница, в която собственикът току-що бе угасил лампите. Оказах се в телефонната будка, преди дори да ми каже, че заведението е затворено, и пръстите ми едва държаха монетата, за да я пуснат в прореза.

Може би все още разполагах с време, мислех си аз. Боже, трябваше да разполагам с това време. Минути и секунди, какво ли ги правеше толкова важни? Малки частици от вечността, заради които животът си струваше да се живее. Набрах номера на Велда и чух сигнала за свободно. Телефонът звъня дълго, но никой не отговаряше, така че го оставих да звъни и звъни. Струваше ми се, че звъня цяла година, преди да ми отговори. Казах, че съм аз и тя поиска да затвори телефона. Изкрещях и тя задържа слушалката, като предпазливо ме попита къде се намирам.

– Намирам се далеч от теб, Велда – казах аз, – така че не се тревожи, че ще ти изиграя някой номер. Виж какво, зарежи всичко. Не отивай тази нощ там... няма нужда. Мисля, че сме настъпили звяра по опашката.

Гласът на Велда беше нежен, но решителен, толкова решителен, че ми се искаше да изкрещя.

– Не, Майк. Не се опитвай да ме спреш. Знам, че ще измислиш всякакви извинения, но, моля те, не се опитвай да ме спреш. Ти никога не си ми позволявал да върша нещо самостоятелно преди, а аз знам колко важен е този случай. Моля те, Майк...

– Велда, чуй ме внимателно. – Опитах се да говоря спокойно. – Не се опитвам да те измамя с никакви лъжливи извинения. Едно от момичетата на агенцията бе убито тази вечер. Нещата стават много напечени. Казва се Джейн Тротър, а преди това е носела името Юлия Тротожевска. Убиецът се е докопал до нея и...

– Коя каза, че е тя?

– Джейн... Юлия Тротожевска.

– Майк... това е момичето, за което Честър Уилър е казал на жена си, че го е срещнал в Ню Йорк. Стара училищна приятелка на дъщеря им.

– Какво!

– Не си ли спомняш? Казах ти за това, когато се върнах от Калъмбъс.

Гърлото ми внезапно пресъхна. Цяла мъка беше да кажа каквото и да било.

– Велда, в името на бога, не отивай там тази нощ. Почакай още малко... – изкрещях аз.

– Не.

– Велда...

– Казах не, Майк. Тръгвам. Полицията беше тук преди малко. Търсеха те. Искат да те арестуват за убийство.

Мисля, че измучах. Не можех да изговоря нито една дума.

– Ако те заловят, няма да имаме никакъв шанс, Майк. Ще отидеш зад решетките и аз няма да мога да издържа това.

– Знам, че ме търсят, Велда. Тази вечер бях с Пат. Той ми каза. Какво да направя – да застана на колене ли?...

– Майк!...

Не можех да пречупя твърдостта в гласа й. Боже милостиви, тя си мислеше, че ми помага, а аз не смеех да я убеждавам в противното. Тя

смяташе, че се опитвам да я защита, и бе решила да действа презглава, на всяка цена. О, боже, измисли някакъв начин, за да я спреш. Аз не можех.

– Моля те – каза тя, – не си давай труда да идваш дотук. Аз ще съм излязла и освен това пред зданието има полицаи, които те очаква. Не усложнявай нещата, моля те.

Тя ми затвори телефона. Просто така. По дяволите, пусна слушалката и ме остави заклещен в тази малка кабина, в това неодушевано съоръжение. Треснах слушалката на мястото ѝ и профучах покрай момъка, който държеше шнура за осветлението в ръка, готов да го изключи всеки момент. Светлините угаснаха.

Светлината угасна и за мен.

Върнах се на бегот до колата и запалих двигателя. Времето. По дяволите, с колко време разполагах? Пат искаше една седмица. Преди малко имах нужда от няколко часа. Сега всяка минута беше важна. Минути, които не можех да си спестя точно сега, когато нещата бяха започнали да придобиват някакъв смисъл. Джийн Тротър... тя е била момичето, което Уилър е срещнал на онази официална вечеря. Тя е била момичето, с което той е излязъл. Но Джийн се е омъжила и е излязла от схемата много навреме. Тогава Марион Лестър е поела задължението да казва, че Уилър е бил с нея, а Марион Лестър и Антон Липсек бяха големи приятели.

Имах нужда от един малък разговор с Марион Лестър. Исках да знам дали лъжеше и кой я бе накарал да лъже. Щях да я помоля да говори и ако не пожелаеше, щях да я обработя така, че да почувства облекчение, когато заговори. Щеше да си каже всичко и с удоволствие ще посочи човека, когото преследвах.

Глава 11

Безуспешно се опитвах да намеря Пат. Пробвах навсякъде, докато не изразходих монетите си и не остана място, където можех да го потърся. Той беше излязъл на лов за едно име, което повече нямаше никакво значение, и аз не можех да го открия точно тогава, когато имах най-голяма нужда от него. Оставих му съобщение да ме чака в офиса си или вкъщи, докато не му позвъня, и те ми обещаха да му кажат веднага щом дойде, ако въобще се покажеше. Ризата ми бе станала влажна от студената пот, когато привърших.

Небето отново се бе разпрало и по земята се сипеха снежни парцали. Великолепно. Просто великолепно. Щях да загубя още няколко минути заради лошия път. Проверих колко е часът и изрекох една дълга псувня, докато се качвах в колата и завивах на север, за да се включа в трафика. Джийн Тротър и Уилър. В края на краищата всичко се свеждаше обратно към Уилър. И двамата са били убити поради една и съща причина. Защо? Защото той я видял и е познал в нея една стара приятелка на дъщеря си? Дали пък нещо, което е знаел за нея, не го е превърнало в източник на заплаха и мишена за убицеа? Или пък тя е знаела нещо за него?

От цялата тази история се разнасяше зловредната миризма на шантаж, който можеше да подплаши момчета като Емил Пери и дузина други големи клечки. Хора, които можеха да си позволят да напуснат града, когато си пожелаят. Снимки. Изгорени снимки. Манекенки. Един фотограф на име Антон Липсек. Едно твърдо яйце, наречено Рейни. И един мозък, наречен Клайд. Всички те се вписваха в една обща схема.

Засмях се толкова силно, че ме заболяха гърдите. Продължавах да се смея и си обещах да смъкна кожата на убицеа. След като се сдобиех с доказателствата, щях да смъкна тази кожа, а окръжният прокурор, ченгетата и всички останали можеха да отидат по дяволите.

Трябваше да паркирам един квартал преди Чедуик Хотел и да тръгна пеша. Яката на палтото ми бе вдигната до устата ми като на всички останали и мисълта, че можеха да ме разпознаят, съвсем не ме тревожеше. Един патрулен полицаи, размахващ нощната си палка, мина покрай мен, без дори да ме забележи. Фоайето на хотела бе малко, но фрашкано с хора, които си поемаха дъх от лошото време навън.

Администраторката тип грижовна майка ми се усмихна и каза

„здрости“, когато се доближих до рецепцията.

– Бих искал да видя мис Лестър – съобщих ѝ аз.

– Ти си идвал тук и преди, синко. Качвай се направо горе.

– Ще имате ли нещо против, ако първо използвам телефона.

– Не, прави каквото искаш. Искаш ли да те свържа със стаята ѝ?

– Да.

Тя заигра с жаковете на таблото и натисна централния бутон няколко пъти. Никой не отговаряше. Жената вдигна рамене и направи кисела физиономия.

– Тя се върна преди доста време, но не съм я виждала да излиза. Може би е във ваната. Тези момичета не излизат от банята. Качи се и почукай на вратата.

Сложих телефона на мястото му и се заизкачвах по стълбите. Скърцаха, но във фойето се вдигаше толкова голям шум, че никой, изглежда, нямаше нищо против скърцането. Намерих стаята на Марион и почуках два пъти. Под вратата се процеждаше слаба светлина и аз си помислих, че администраторката сигурно е била права за банята. Ослушах се, но не чух шум от лееща се вода.

Почуках отново, този път по-силно.

Без отговор.

Натиснах дръжката на вратата и тя се отвори без никакви усилия.

Лесно можеше да се види защо не бе отговорила на почукването на вратата. Марион Лестър беше мъртва, колкото един човек може да си го позволи. Затворих вратата внимателно и пристъпих към средата на стаята.

– По дяволите – изругах аз. – Проклети да са всички!

На нея имаше червена копринена пижама, бе се проснала на пода с лице надолу. Човек можеше да си помисли, че спи, ако не обърнеш внимание на ъгъла, под който бе изкривен вратът ѝ. Беше счупен с такава сила, че прешлените стърчаха. От другата страна на врата се виждаха отпечатъци от оръжието, с което е било извършено убийството. Когато сложих ръба на дланта си до отпечатъка, те почти съвпаднаха. Тялото се бе вкочанило и бе станало студено като камък.

Единственото оръжие, което харесваше нашият убиец, бяха силните му ръце.

Вдигнах телефона и когато чух гласа на администраторката, казах:

– Кога се прибра мис Лестър?

– По дяволите, дойде тази сутрин пияна като пор. Едва се държеше на крака. Не е ли там сега?

– Тук е и няма да излиза вече никъде. Мъртва е. По-добре е веднага да се качите тук.

Жената изпусна един приглушен вик и се затича, без да си дава труда да прекъсва връзката. Чух как краката ѝ затропаха по стъпалата и тя блъсна вратата без всякакви формалности. Лицето ѝ първо побеля, след това посивя, а накрая почервения, вените на челото ѝ изпъкнаха като моливи.

– Мили боже! Ти ли направи това?

Тя направо се сгромоляса в креслото и изтри очите си с ръка.

– Мъртва е от няколко часа – казах аз. – Сега се успокойте и помислете добре. Разбирате ли, трябва да помислите. Искам да знам кой се е качвал при нея днес. Кой е идвал при нея и дори кой е питал за нея. Би трябвало да знаете, след като сте тук през целия ден.

Устните ѝ се раздвижиха и увиснаха надолу.

– Милостиви боже! – произнесе отново тя. Хванах я за раменете и я разтърсих така, че зъбите ѝ затракаха. В очите ѝ се появи малко живот.

– Отговорете ми и престанете да се правите на глупачка. Кой се е качвал при нея днес?

Главата ѝ се поклащаше от едната страна на другата.

– Това ще ни съсипе, синко. Хотелът ще пропадне. Мили боже, отиде ми работата! – Тя зарови лице в дланите си и застана идиотски.

Хванах ръцете ѝ и я накарах да ме погледне.

– Вижте какво. Тя не е първата. Човекът, който я е убил, е направил същото и с още двама и ако не бъде спряна веднага, ще има и други убийства. Можете ли да разберете това?

Тя кимна отсъстващо, в очите ѝ се появи ужас.

– Добре, кой се е качвал тук да я види?

– Никой. Никой въобще не се е качвал при нея.

– И все пак някой е бил тук. Някой я е убил.

– Откъде знаете кой я е убил?

– Не съм казал това. Казах само, че някой е бил тук.

Тя прибра дебелиите си устни и ги облиза.

– Виж какво, синко. Не вода отчет кой влиза и кой излиза от хотела. Всеки може лесно да влезе и да излезе. Доста мъже идват тук.

– И вие не ги забелязвате?

– Не.

– Защо?

– Не ми... не ми се плаща да ги забелязвам.

– Значи този хотел е един обикновен курварник. Нищо друго освен

курварник.

Тя ме погледна възмутено, ужасът бе изчезнал от очите ѝ.

– Аз не съм мадам, синко. Това е място, където момичетата могат да отседнат, без да им се задават излишни въпроси. Не съм мадам.

– Давате ли си сметка какво ще стане сега? – попитах я аз. – След десет минути това място ще гъмжи от полицаи. Няма смисъл да се опъвате, защото веднага ще ви хванат. Когато разберат какво става тук... а те ще го направят... ще увиснете на рейката. Сега – или веднага ще започнете да мислите, за да може след малко да им представите една чиста версия, или ще трябва да приемете това, което ви подадат полицаите. Какво предпочитате?

Тя ме погледна право в очите и ми каза самата истина.

– Синко, дори животът ми и да зависеше от това, пак нямаше да ти кажа нещо различно. Не знам кой е бил днес тук. Хотелът бе пълен с хора още от обяд, а през по-голямата част от деня аз чета книга.

Имах усещането, че пропадам в бездънен кладенец.

– О'кей, госпожо. Може би ще се намери някой друг, който знае повече.

– Няма други. Момичетата, които почистват коридорите, работят само сутрин. Гостите сами се грижат за стаите си. Всички, които живеят тук, са постоянни наематели. Няма такива, които отсядат за по една нощ.

– Нямате ли пикола?

– Повече от година. Нямаме нужда от тях.

Погледнах към тленните останки на Марион Лестър и поисках да повърна. Никой не знаеше нищо. Убиецът сякаш нямаше лице. Никой не го беше виждал, с изключение на жертвите, но те не бяха останали живи, за ни кажат за него. Единствено аз бях късметлията, като се отървах на няколко пъти. Първо убиецът се опита да ме застреля. Не стана. След това се опита да ме изкара убиец, но и от това не излезе нищо, поне засега. След това ме причака в засада и се нахвърли отгоре ми. Очевидно бях най-важната фигура в играта.

Не можех да си позволя да се превърна в мишена, защото нямаше време да си играя на примамка.

Гледах към Марион и говорех на жената, която седеше в креслото и трепереше от горе до долу.

– Слезте долу и ме свържете с отдела на полицията. Ще ги повикам, но няма да бъда тук, когато пристигнат. Можете да им кажете същите неща, които казахте и на мен. А сега побързайте.

Тя се изниза навън; цялото ѝ тяло сякаш се превиваше от тежестта на нещастieto. Сложих слушалката на ухото си и я чух как набира номера на полицията. Когато връзката бе установена, помолих да ми дадат отдел убийства и попаднах на нощния дежурен.

– Обажда се Майк Хамър – казах аз. – Намирам се в Чедуик Хотел с една мъртва жена. Не, не съм я убивал, мъртва е от много време. Окръжният прокурор сигурно ще иска да знае за това, така че му се обадете и споменете името ми. Кажете му, че ще се обадя по-късно. Да, да. Не, няма да съм тук... Ако окръжният прокурор не хареса това, толкова по-лошо за него. Предайте му, че съм казал и това... Довиждане.

Слязох долу и напуснах хотела точно една минута преди да дойде полицията. Тъкмо палех колата си, когато се появили полицейските коли с включени сирени. Най-отпред се движеше една черна лимузина, която спря със скърцане на спирачките и самият окръжен прокурор излезе от колата и започна да дава нареждания.

Когато минах покрай него, натиснах клаксона два пъти, но той не ме чу, защото бе прекалено зает с командването на армията си. Пристигна още една патрулна кола и аз погледнах с надежда да видя Пат, но той не беше с тях.

Часовникът ми показваше дванайсет без двацет. Велда сигурно вече излизаше от апартамента си. Ръцете ми се тресяха, когато посегнах за пакета Лъки, и трябваше да използвам горното осветление, за да извадя цигара и я запала, защото кибритът бягаше от пръстите ми. Ако в мен още се разиграваше някаква вътрешна борба, тя бързо отиваше към своя край, унищожавайки всичките ми чувства и морални скрупули; след двацет минути нямаше да остане нищо от тях.

Спрях пред един бар, взех телефонния справочник от лавицата и прелистих страниците на Л, докато не стигнах до Липсек, Антон. Адресът му подсказваше, че живее в крайните квартали на Вилидж, в район, който добре познавах. Върнах се обратно в колата и запълзях по Бродуей.

Двацет минути. Сега бяха вече петнайсет – *tempus fugit*¹. Времето наистина летеше дяволски бързо. Дванайсет минути. Започна да вали по-силно. Вятърът вдигаше снежни вихрушки, които се носеха по коси линии паралелно на многоцветните светлини на уличните реклами. Пресяхох на червено и се промуших между колите като в гигантски слалом. Шофьорите започнаха да ме псуват и аз им отвръщах със същото.

1. Времето бяга (лат.) – бел. прев.

Револверът под мишницата ми сякаш бе издълбал дупка в гръдния ми кош, а пръстът в ръкавицата се свиваше в очакване на спусъка.

На Четиринайсета улица две коли се бяха сблъскали точно на осевата линия. Последвах един пикап по тротоара и след това обратно на улицата, за да избегна задръстването. Изсвистя полицейска свирка и аз изръмжах на полиция да върви по дяволите, като продължих да следвам пикапа.

Пет минути. Зъбите ми издаваха режещи и скърцащи звуци, които усещах дори и през челюстта си. Стигнах до моята улица и завих към мястото за паркиране. Измина още една минута, докато се ориентирам в номерата и тръгна в нужната посока. Още две минути, преди да открия номера.

Оставах само три минути. Тя трябваше да е вече тук. Табелката на вратата гласеше „АНТОН ЛИПСЕК, Ескуайър“ и някакво дете бе добавило и една дума отдолу. Детето спечели симпатиите ми. И аз смятах същото. Натиснах звънеца и го чух да звъни някъде на горния етаж.

Нищо не стана. Натиснах го още веднъж и задържах пръста си. Звъненето се разнасяше и отново нищо не се случваше. Натиснах един от другите звънци и вратата автоматично се отвори. Един глас от дъното на първия етаж попита:

– Кой е?

– Аз съм – отвърнах аз. – Забравих си ключа.

– А, добре... – и затвори вратата на апартамента си.

„Аз съм“ – магическата парола. Аз – идиотът, мухльото, мишената за убица. Аз, тъпото копеле, което се въртеше в затворен кръг, докато убиецът ме наблюдаваше и си умираше от смях. Това бях аз.

Трябваше да паля клечка кибрит пред всяка врата, за да видя къде се намирам. Намерих табелката на Антон на горния етаж, придружена с още едно „Ескуайър“. Зад вратата не се разнасяха никакви звуци и кога-то натиснах бравата, тя се оказа заключена.

Бях пристигнал твърде късно. Постоянно закъснявах.

Беше вече дванайсет и пет. Велда трябваше вече да е в апартамента на Клайд. Вратата сигурно бе заключена, а диванът за съблазняването – разпнат. Велда щеше да има трудни минути.

Изритах ключалката толкова силно, че тя се счупи и вратата се отвори. Затворих я обратно по същия начин и застанах с надеждата, че убиецът ще ми се хвърли от тъмното и ще се натъкне на пистолета, който държах в ръката си. Молех се да се появи и напразно се ослуствах да го чуя. Чувах обаче само собственото си дишане.

Ръката ми започна да опипва стената за ключа от осветлението и скоро го откри. Стаята се обля в блестяща бяла светлина. Беше някаква дупка. Мебелите сякаш бяха взети от някое градинско парти, след като са били порядъчно изпотрошени. Вместо лампи имаше изхвърлени стари прожектори. Килимът на пода трябва да е бил измъкнат от някоя кофа за боклук.

Стените обаче струваха милион долара. На тях бяха закачени рамки с платна на великите майстори, които очевидно бяха истински, защото иначе разкошните им рамки и медните табелки с гравирани имена щяха да представляват просто пилеене на средства. Значи Антон разполагаше с пари и не ги харчеше по жени. Не, те бяха инвестирани в картини, нещо с много по-голяма и трайна ценност от парите. Надписите на картините бяха на френски и не означаваха нищо за мен. Макар останалата стая да беше пълна с празни чаши и смачкани фасове, по рамките не можеше да се открие и следа от прах, а табелките бяха лъснати наскоро.

Беше ли това наградата на Антон за неговия колаборационизъм по време на войната? Или може би се дължеше на собствената му предприемчивост?

Изритах някои от боклуците по пътя си и обиколих апартамента. Имаше малко ателие, пълно с обикновените неща, които човек взима за късна работа, както и една малка фотолаборатория. Ваните бяха пълни с разтвор, а над масата гореше малка червена лампа. В лабораторията нямаше нищо необичайно. Канех се да изляза, когато червената лампа ми намигна, отразена в блестяща металическа пластинка, закрепена на стената, и аз прокарах ръка по повърхността ѝ.

Не беше стена, а врата. Беше се вписала идеално в стената и нямаше никаква дръжка. Само драскотините на скритите панти подсказваха къде се намира точно. Някъде имаше скрит механизъм за отварянето ѝ, но аз реших да не си губя времето в напразни търсения. Облегнах се на масата и ритнах вратата с колкото сила имах.

Част от стената се пропука.

Ритнах още веднъж и кракът ми излезе от другата страна. На третия път направих дупка, достатъчно голяма, за да се промъкна през нея. Попаднах в празен гардероб, който беше част от друг апартамент.

Именно тук Антон Липсек демонстрираше жизнения си стил. Стената разделяше два свята. И тук имаше разпръснат по пода боклук като свидетелство за едно скорошно и диво парти. Но всичко останало беше различно. Едната стена бе заета от бар, натъпкан догоре с най-доброто, което можеше да се купи с пари. Останалото в стаята бе също от тази

категория. Имаше дивани и масички, които не идваха от някой универсален магазин. Завесите и тапетите бяха подбрани така, че да хармонират с цвета и дизайна на мебелите. Някой с добър вкус и точно око бе свършил великолепна работа. Някой като художника-фотограф Антон Липсек. Единственото нещо, което не си беше на мястото, бяха евтините фотографии в бамбукови рамки. Мястото им беше навън, при останалия боклук. Антон си имаше собствените извратености.

Може би.

Имаше и други стаи, цяла афилада от помещения. Очевидно той бе наел два апартамента и използваше фотолабораторията като преходно помещение. Коридорът водеше към три прекрасни спални, всяка със собствена баня и тоалетна. Навсякъде имаше пепелници, пълни с угарки – някои чисти, други със следи от червило. В една от стаите имаше и няколко сдъвкани пури, изхвърлени в стъклената ваза до леглото.

Нещо не беше наред. Тук се криеше някаква тайна. Щях веднага да я разбера, ако умът ми не беше толкова опустошен. Цялата история изглеждаше много неестествена. Защо му бяха необходими два апартамента? Защо единият бе пълен с мръсотия и декориран с цяло състояние в картините, а другият бе обзаведен разкошно и нищо повече?

Антон беше ерген. Доскоро той не се забъркваше с жени, тогава защо му бяха нужни всичките тези спални? Не беше толкова известен, че да не може да се отърве от гости. Седнах на ръба на леглото и си нахлуших шапката. Леглото беше прекрасно – меко, здраво и тихо. Сякаш ме подканяше да се излегна и да спя цяла вечност, за да изтрия умората от ума си. Легнах и се загледах в тавана.

Таванът беше варосан в бяло с тънки линии от баданарката. Очите ми проследиха линиите до корниза, където те се загубиха. Приличаха на следи, оставени от убиеца. Те започваха внезапно и изчезваха в нищото също толкова ефектно. Следи на убиец, който беше колкото силен, толкова и порочен.

Наблюдавах още известно време корниза, след това погледът ми се прехвърли към картините, които висяха над леглото. Това бяха малки забавни картини, нарисувани на стъкло, – морски пейзажи с блестяща като сребро вода. Водата сякаш имаше слабите очертания на длани. Станах бавно от леглото и се загледах в тези линии, които отразяваха линиите на тавана.

Дъхът ми се сгорещи в гърлото ми, очите ми се бяха превърнали в тесни прорези. Чувствах как ноктите се забиваха в дланите ми. Водата бе блестяща и сребърна, защото това беше просто огледало. Това бе

една прекрасна декоративна картина.

Прекрасна, но също така и много практична. Опитах се да издърпам рамката, но тя бе здраво занитена в стената. Можех само да ругая и драпам по проклетото нещо, но от това нямаше никаква полза. Изтичах обратно в гостната, отворих вратата на гардероба и се промъкнах през дупката в стената. Треските се впибах в палтото ми и ме задържаха, докато не ги отстраних с ръка.

Картините. Тези прекрасни платна на старите майстори. Струваха милион сами по себе си и криеха още един милион зад себе си. Хванах една от тях, на която бяха изобразени две голи жени, танцуващи в гората, и я откачих от куката. Тя поддаде лесно и аз намерих това, което търсех.

В стената беше издълбана дупка и през нея можех да видя обратната страна на морския пейзаж. Бреговата линия и небето се виждаха малко замъглено, но през мястото, където стъклото би посребрено, можеше да се види всичко, което ставаше в съседната стая.

Какво идеално съоръжение за изнудване! Огледало, през което можеха да се наблюдават интересни сцени, струващи милиони.

Трябваша ми не повече от десет секунди, за да открия фотоапарата, използван от Антон. Представляваше цяло чудо на техниката, можеше да заснима и най-малките подробности. Беше пъхнат в един шкаф заедно с триножника си, чиито крака все още бяха нагласени на същото ниво, за да насочат фотоапарата право към спалнята.

Хвърлих фотоапарата и триножника на пода и измъкнах от шкафа всичко останало. Търсех снимки, преки доказателства, които можеха да вкарат всеки в затвора или да го сложат направо на електрическия стол. Търсех нещо, което щеше да ме оправдае, че съм натикал куршум в коrema му.

Сега всичко беше много просто, толкова просто, че по-просто не можеше и да бъде. Антон Липсек използваше някои от манекенките като примамка, за да вкара големите момчета в спалнята. Правеше снимки, които превръщаха живота му в богат и безгрижен. Това беше най-съвършеният вид изнудване, за който можех, да помисля. Обществеността можеше да извини всичко друго, но не и грубата изневяра.

Дори и Честър Уилър се бе хванал на въдицата. Той имаше пари, много пари. Бил е сам в града и малко се е напил. Влязъл е лесно в капана, но е допуснал грешка, която му струваше живота. Познал е момичето, което е ходело на училище заедно с дъщеря му. Момичето се уплашило и съобщило на Антон за това, а Антон, от своя страна, се

погрижил Уилър да умре. Но Джийн все още е била изплашена и се омъжила за първото момче, което ѝ било под ръка. Добре се е справила с положението, но убиецът я открил и решил да не поема повече рискове, защото тя можела да бъде уплашена до такава степен, че да проговори.

Да, сега всичко ставаше много просто. Дори и Марион. Антон се страхуваше от мен. Вестниците бяха съобщили, че съм ченге и че разрешението ми за частна дейност е било отнето. Ако не бях си показвал физиономията наоколо, Джийн и Марион нямаше да умрат. Сега беше прекалено късно да мисля за това. Антон е накарал Марион да казва, че е била заедно с Уилър, и тя представи всичко като една невинна история, така че нещата да спрат дотук.

Какво ли се е случило обаче? Дали Марион не е отворила прекалено голяма уста и не е поискала адекватно възнаграждение за историята, която ми разказа? Разбира се, защо пък не? Тя също е била замесена в тази история. Когато снимките се проявиха, нейното лице също щеше да се покаже. Можеше да загуби само работата си, но ако разполагаше с компрометиращ материал за някого, нямаше да загуби нищо. Предпочела е двойния шантаж и затова е трябвало да умре. Чиста работа! Можех да заложа живота си, че е било именно така.

Започнах да се смея и дъхът ми свистеше през зъбите ми. Бях установил всичко до самото начало. Операцията не е започнала от нощта, когато умря Уилър. Започнала е няколко дена преди това, достатъчно, за да може убиецът да се регистрира в хотела и да спипа Уилър в удобния момент. Показах се там просто случайно. Бях свидетел, който не е имал никакво значение, защото бях натряскан, и дори на мое място да беше някой друг, това щеше да бъде още по-добре за убиеца. Пиян и не помнещ нищо за това, което бе станало. Ченгетата щяха да ме пипнат и аз щях да бъда принуден да си призная убийството.

Убиецът беше забравил само една малка подробност – навика ми да зареждам моя 45-и с шест патрона. Той извадил излишния куршум, взел празната гилза и пренебрегнал този малък проблем. Ако убиецът имаше достатъчно здрав разум, щеше да бръкне в джобовете ми и да намери цяла шепка патрони, след което просто трябваше да възстанови липсващия патрон в пълнителя.

Винаги е достатъчна само една грешка, за да те обесят. Само една.

Той я допусна.

Убиецът трябва да е бил много напласен, когато е разбрал, че съм частно ченге. Станало му е ясно, че няма да стоя със скръстени ръце,

докато не си върна разрешителното. Трябвало е да направи следващата крачка... пожелал е да види какво представлявам. Трябвало е да прегледа старите вестници отчетите от съдебните заседания, да зададе някои въпроси, за да разбере какво наистина представлявах. Щеше да разбере, че не давам пукната нара за човешкия живот, точно като него. С тази единствена разлика, че аз винаги стрелях по убийци. Обичах да застрелявам убийци. Не можех да измисля нещо по-приятно от това да застрелям убиеца и да наблюдавам как неговата кръв оставя тънка следа по пода. Беше ми забавно да убивам тези копелета, които се опитваха да избягат от отговорност за убийството, което бяха извършили, и понякога успявах.

Започнах да се смея и не можех да спра. Измъкнах люгера и го проверих отново, макар да нямаше нужда. Оставих спусъка в полуготовност, за да му е по-лесно да прокара покрития с мед куршум през цевта право в лицето на убиеца.

Беше по-късно от всякога, прекалено късно, за да накарам кръвта си да се превърне в лед. Трябваше да престана да мисля. Не можех да търся тези снимки и да мисля едновременно.

Ако някога някоя стая е била преобръщана наопаки, то това беше тази. Ритах, мачках и късах всичко наоколо в търсене на тези проклетни снимки и не можах да намеря нищо, с изключение на няколко непроявени плаки. Преобърнах цялата стая като Хъмпти Дъмпти и започнах да претърсвам фотолабораторията, когато чух стъпки отвън.

Идваха от коридора, който водеше към добрия апартамент, този със спалните. Ключът се завъртя в ключалката и вратата се отвори. За секунда видях лицето на Антон, бяло лице, което внезапно се превърна в мъртвешки бледо, след това вратата се захлопна и стъпките затрополиха надолу по стълбите.

Можех да се гръмна от яд, че бях оставил лампите запалени, след като те бяха угасени, когато нахлух в апартаментата.

Сакото ми се закачи за една от ваните и се скъса. Отново се закачи за нещо, когато се промъквах през отвора в стената. Дръпнах го с все сила и усетих, че се разпра чак до яката. Изкрещях от ярост и отнесох със себе си няколко летви, когато излетях в гостната.

Проклет да е този кучи син, почти се беше измъкнал. Избих с ритник ключалката и побягнах по коридора, без да се погрижа да затворя вратата. Чувах как обувките му трополяха по стълбите и външната врата се захлопна. Затичах се по стълбите и паднах. Тичах и падах отново, докато не успях да стигна партера, без да си строша кокалите. По цялото

ми тяло сигурно имаше синини, болката от които трябваше да почака малко, рани, които залепваха по дрехите от собствената ми кръв.

Револверът все още беше в ръката ми, когато изхвърчах на улицата, но той представляваше само ненужна тежест, защото колата на Антон профуча по улицата към пресечката.

Колко значителен трябваше да бъде човек, за да накара съдбата си да не го препъва на всяка крачка?

Видях червените стопове на колата му да завиват надясно, когато едно насрещно такси му преряза пътя. Чух стърженето на метал и виковете на шофьорите. Антон Липсек се бе оказал на тротоара и се опитваше да подкара обратно.

Беше много далеч, за да го настигна пеша, прекалено далеч, за да си опитвам късмета. Обърнах се и се втурнах по пешеходната алея, която минаваше между, зданията, стигнах до оградата накрая и се прехвърлих през нея. Влязох в колата си и завъртях ключа, усетих, че двигателят се закашля и заработи, след това отправих една бърза молитва към всевишния да не позволява на снега под колелата да ме задържа за по-дълго и потеглих.

Съдбата ми се усмихна и ми даде първоначален тласък. Отлепах се от тротоара и се понесох по улицата. Точно когато завивах зад ъгъла, Антон бе успял да се измъкне обратно на улицата, а разгневеният шофьор на таксито тичаше след него, размахваше ръце и крещеше с пълни гърди. Трябваше да натисна клаксона, за да го разкарам от пътя си.

Антон сигурно бе чул клаксона, защото натисна газта и големият, тумбест седан подскочи напред сякаш имаше ракетни двигатели. Седанът беше същият, който бе използван като платформа за стрелба на Трийсет и трета улица. Рейни. Надявах се, че се пържи в ада, където му беше мястото. Именно той беше стрелял, а Антон се намираще зад волана.

Приятно ми бе да виждам снега сега. Той беше вкарал колите в гаражите и бе притиснал такситата към бордюрите. Улиците представляваха дълги бели писти под светлината на електрическите лампи. Доближавах се до него и той натисна по-силно медала. Червените светлини на светофарите мигаха предупредително, но никой не им обръщаше внимание. Седанът започна да поднася, но Антон успя да го изправи и се устреми напред.

Сега сигурно бе истински уплашен. До смърт. Седеше зад волана, от ъгълчетата на устата му се изнизваше слюнка и се чудеше защо не може да избяга. Навярно кълнеше този голям седан и се питаше защо,

по дяволите, не може да се откъсне от такъв капан за плъхове като моята бричка. Антон можеше да си псува колкото иска и никога нямаше да разбере, че под капака на тази бричка ръмжеше свръхмошен двигател. Намирах се само на петнайсет ярда от него и постоянно скъсявах дистанцията.

Седанът опита да вземе завоя, поднесе и се удари в бордюра. За момент изглеждаше, че ще се отърве от неприятности, и стомахът ми се преобърна, защото знаех, че никога нямаше да се справя с този завой, ако се бях опитал да го взема. Този път съдбата ми се усмихна още веднъж и ми даде Антон. Разнесе се ужасен трясък, седанът се блъсна в стената на зданието и остана да лежи преобърнат на тротоара като смачкана хлебарка.

Натиснах спирачките и направих пълен кръг. Потеглих назад, спрях по средата на улицата, излязох от колата и се затичах към седана с револвер в ръката.

Когато стигнах до него, напъхах люгера в кобура и започнах да изреждам всички неприлични думи, които знаех. Антон беше мъртъв. Вратът му бе покрит с кървава каша, която преди му служеше като глава. Бяха останали само очите му, но и те не си бяха на мястото. Вратата беше изкъртена и аз бързо огледах купето, надявайки се да намеря това, което търсех.

Единственото нещо в колата бе Антон. Сега не струваше повече и от два долара. Едно от мъртвите очи ме наблюдаваше как претърсвам джобовете му. Когато отворих портфейла му, намерих една пачка от петстотиндоларови банкноти, както и квитанция за препоръчано писмо. Бележката с молив гласеше „Изпратено със специална поща“ и носеше днешна дата.

Беше адресирано до Клайд Уилямс.

Значи в края на краищата шефът не е бил Антон... това беше Клайд. Този възлив малък негодник беше мозъкът на цялата банда. Клайд беше убиецът и Велда бе с него точно сега. Клайд беше и мозъкът, и убиецът, и Велда се опитваше да изработи един тип, който бе наясно с всичко.

Закъснявах с час и половина.

Времето препускаше. То напредваше и аз затъвах до колене в тинята и калта на миналото, но въпреки това можех да стана и да го последвам. Можех да наваксам този час и половина и да го накарам да ми върне това, което ми бе откраднал.

Хората бяха започнали да крещят по мен от прозорците, когато

скочих в колата си. От долния край на квартала се разнесе протяжният вой на сирена в светлината на премигващото червено око. Виковеите вече идваха от двете страни, така че свих в една странична улица и им се изплъзнах. Някой сигурно бе записал номера на колата ми и вече го бе съобщил в полицията. Когато откриеха, че това е моят номер, окръжният прокурор щеше да си изяде шапката заедно с дебелия глава в нея. Самоубийство, беше казал той. Той се бе произнесъл лично, че в случая с Честър Уилър полицията имаше работа със самоубийство.

Нашият окръжен прокурор беше умен човек, умен като стафида в кифла.

Небето сякаш се съгласи с мен и изпрати още снежни парцали над града, като повика и подкрепления. Имаха още миля пред себе си, а снегът валеше по-силно от всякога.

Съдбата ми се кикотеше.

Глава 12

Сверих адреса на пощенската разписка с този на отсрещната къща. И двата гласяха едно и също. Зданието представляваше постройка от жълти тухли, която се извисяваше нагоре и се губеше в падащия сняг, като даваше само смътна представа за горните етажи.

Тъмносин навес покриваше пътеката до входната врата, пазена от портиер в униформа на адмирал. Седях в колата и го наблюдавах как се разхожда напред-назад, размахвайки ръце, за да се стопли. Той си смъкна адмиралската шапка и опря ръце до ушите си, големи колкото цветни зелки, очевидно за да ги стопли и тях. Реших да не минавам през главния вход. Момчета като него бяха готови за един долар повече към заплатата си да се покажат прекалено твърди.

Пресякох улицата и тръгнах към съседното здание, докато снегът не покри раменете ми. След това се върнах на пътеката, която ме изведе пред задния вход. Няколко стъпала водеха към една врата, която бе наполовина отворена, и аз почуках на нея. Обади се един глас с шведски акцент и едно старо куче с бакембарди, които покриваха ушите му, отвори вратата и попита:

– Да?

Ухилих се. Старото момче чакаше. Бръкнах в джоба си и извадих десет долара. Той ги погледна, без да каже нищо. Трябваше да го изтикам настрана, за да вляза и видя, че помещението представляваше част от котелното. Под единствената крушка имаше маса и една затворена кутия на нея. Отидох до масата и се обърнах.

Шведът затвори вратата и взе един ръжен, дълъг близо четири фута.

– Ела тук, приятел – казах аз и сложих десетте долара на масата.

Той вдигна ръжена и се приближи. Не гледаше въобще към десетачката.

– Клайд Уилямс. Кой е номерът на апартамента му?

Каквото и да бях казал, то накара пръстите му да се свият около ръжена. Не отговори. Нямах време да бъда убедителен. Измъкнах люгера и го сложих до десетачката.

– Какво си избираш?

Той сви още по-силно пръсти и бе готов да ме нападне. Но първо искаше да му отговоря на един въпрос.

– Защо ти трябва?

– Отивам да го натроша на малки парчета, приятел. Всеки, който се опита да ме спре, ще пострада по същия начин.

– Прибери си патлака – каза той. Аз го сложих в кобура. – Сега си прибери и парите. – Сложих и парите в портфейла. Той хвърли ръжена на пода. – Той е в градинския апартамент на последния етаж. Отзад има асансьор. Ти ще използваш това, така ли? И ще му счупиш главата?

Хвърлих десетачката обратно на масата.

– Какъв е проблемът, приятел?

– Имам дъщеря. Тя беше добро момиче. Не и сега. Този човек...

– Добре, приятел. Той няма да те безпокои повече. Имаш ли ключ за апартамента му?

– За неговия – не.

Краищата на бакенбардите му помръднаха и очите му заблестяха в синьо. Знаех как точно се чувства.

Асансьорът беше предназначен за момчетата, които разнасяха покупки. Влязох в кабинката и затворих вратата, след това натиснах бутона за последния етаж. Кабелът се изпъна и асансьорът бавно и мъчително запълзя нагоре. Трябваше да си прехапя устните, за да не му изкрещя да побърза. Опитах се да броя минаващите тухли, след това етажите. Той пълзеше и пълзеше, механично съоръжение, което не бързаше никъде. Исках да го насиля, да го повдигна сам, да направя каквото и да е само и само да тръгне по-бързо, но бях заклещен в тази малка кутийка, докато часовникът ми безпощадно отброяваше безценните секунди.

Все някога трябва да стигне до проклетия пентхаус. Най-накрая забави движението си, спря, вратата се отвори и аз изхвърчах в коридора. Краката ми искаха да побягнат и трябва да ги задържах, докато се оглеждах в тъмнината.

Мястото беше толкова тихо сякаш се намирах в гробница. Мъртва тишина, която усилваше и най-малкия звук. Едната страна на коридора представляваше редица от огромни прозорци – от тавана до йода, – през които се виждаше спящият град. Само лампичката над асансьора осветяваше коридора, който се простираше покрай терасата и стигаше до главното фоайе малко по-надолу. Затворих внимателно вратата на асансьора и тръгнах по коридора. Революерт беше в ръката ми готов да простреля първия човек, когото видех, и да го прати в личния му ад. Дяволът нямаше помощници, защото коридорът беше празен. Зад завоя се намираше фоайето, което можеше да засенчи и най-добрата приемна в

офиса на някой изпълнителен директор. Цялото ѝ предназначение бе да служи като чакална за асансьора.

На стените висяха огромни картини в рамки, великолепни извращения, които бяха признак на богатство. Креслата бяха покрити с истинска кожа, достатъчно големи, за да дадат покой на двайсет човека. Встрани от масите до креслата се намираха огромни вази със свежи рози, които пръскаха аромата си из цялото помещение. Пепелниците бяха от чисто сребро и девствено чисти. До всеки пепелник лежеше и по една сребърна запалка. Единственото нещо, което не се вписваше в разкошната обстановка, бе парчето пура, размазано точно по средата на дебелия персийски килим.

Спрях за момент, опитвайки се да поема всичко това, гледах бялата врата на асансьора, инкрустираната врата на апартамента и сребърния звънец, който украсяваше отсрещната стена. Когато стъпих на килима, звукът от стъпките ми заглъхна и аз сякаш чувах шепота, който ме караше да бързам напред. Озовах се пред вратата, чудейки се дали да стрелям в ключалката или да натисна звънеца.

Нямаше нужда нито от едното, нито от другото. На йода точно до перваза лежеше малък позлатен ключ и аз благодарих на съдбата, която бе застанала зад мен и ме подкрепяше. Устата ми бе пресъхнала като кокал на слънце, устните ми дори не можеха да се разтегнат, когато се опитах да се ухилия.

Велда го беше изиграла умно. Никога не съм мислел, че ще се окаже толкова умна. Беше отворила вратата и оставила ключа навън в случай че дойда.

Тук съм, Велда. Дойдох твърде късно, но сега съм тук и може би някак си ще успея да се реванширам. Не трябваше да става така, но никога няма да ти кажа за това. Ще те оставя да мислиш, че ти постъпи правилно или че това, което трябваше да направиш, е правилно. Винаги ще мислиш, че си пожертвала нещо, което аз желаех за себе си повече от всичко на света, и че аз няма да ти се сърдя за това. Няма да се сърдя, когато поискам да изкарам ангелите на първия човек, който ми спомене за това, дори това да си ти. Ще се усмихвам и ще се опитам да го забравя. Но има само един начин, по който мога да забравя, и това е да усетя гърлото на Клайд в ръцете си или да го изправя пред дулото на пистолет, който се готви да изригне, докато езичето не удари по празния затвор. Само така ще мога да се усмихна и да забравя.

Завъртях ключа в ключалката и влязох вътре. Вратата се затвори

зад мен.

Музиката се прокрадаваше в антрето. Това беше някаква нежна и дълбока музика с призрачен ритъм. Светлината бе слаба, подбрана сякаш за да създаде нужния ефект. Не можех да видя как изглежда стаята, не правех и опити да се движа тихо. Последвах звуците на музиката през стаите, безразличен към великолепието, което ме обкръжаваше, докато не видях огромния грамофон, който беше източникът на музиката, и Клайд, наведен над Велда, която седеше на кушетката. Той беше тъмна сянка в сатенен халат. И двамата бяха сенки в ъгъла, сенки които издаваха дрезгави звуци, едната – изискващи, а другата – протестиращи. Видях белия крак на Велда, видях бялата ѝ ръка, която се вдигаше към лицето ѝ, и чух, че проплаква. Клайд вдигна ръка, за да свали халата си, и аз казах:

– Изправи се, вонящо копеле!

Лицето на Клайд представляваше маска на ярост, която се превърна в страх в същия момент, в който ме видя.

В края на краищата не бях закъснял. Бях пристигнал с една минута по-рано.

Велда изкрещя: „Майк!“ и се изправи на кушетката. Клайд се помръдна бавно. Омраза... безгранична омраза сякаш струеше от него. Кожата на лицето му се бе изопнала като тетива на лък, когато го погледнах.

– Майк ли каза? Значи го познаваш. Всичко е било капан! – Той изговаряше всяка дума така, сякаш я вадеше с ченгел от гърлото си.

Велда стана от кушетката и се хвърли в обятията ми. Усещах как трепереше и хълцаше, забила нос в гърдите ми.

– Тя ме познава, Динки. И ти ме познаваш. Знаеш какво ще стане сега, нали?

Червената дупка, която беше неговата уста, се затвори. Повдигнах лицето на Велда и попитах:

– Направи ли ти нещо, рожбо?

Тя не можеше да говори. Поклащаше глава и хълцаше, докато не се успокои. Когато всичко премина, прошепна:

– О, Майк... беше ужасно.

– И не успя да научиш нищо, така ли?

– Не. – Тя потръпна и заигра с кончетата на блузата си.

Видях чантичката ѝ на масата и я посочих.

– Защо не вземеш това нещо със себе си, скъпа?

Тя разбра, че имам предвид пистолета, и кимна.

– Вземи го – казах аз.

Велда се отстригна от мен сякаш не желаше да напусне укритието на обятията ми. Сграбчи чантичката и я отвори. Когато pistolетът се появи в ръцете ѝ, аз се засмях при израза на лицето на Клайд.

– Ще я оставя да те убие, Динки. Ще позволя на Велда да вкара един куршум в корема ти заради това, което се опита да ѝ направиш, и заради всичко, което си направил на другите момичета.

Той изломоти нещо, което не можах да разбера, и горната му устна се отлепи от зъбите му.

– Знам всичко за теб, Динки. Знам защо си го направил и как си го направил. Знам всичко за малката ти система за изнудване. Ти и Антон сте използвали момичетата, за да вкарате в капана хората, които са имали някакво значение за вас. Когато момичетата са ги довлечали до леглото, Антон е заснемал фотографии и оттам нататък ти си поемал топката. Знаеш ли нещо, Динки... ти имаш мозък. Имаш по-голям мозък, отколкото съм предполагал. Искам само да ти покажа колко лошо е да подценяваш хората. Смятах, че ти си само изпълнител, докато ти си бил мозъкът на цялата операция. Беше много умно от твоя страна, че уби Уилър само защото е разпознал едно от твоите момичета. Може би той щеше да държи в тайна малката си авантюра, но ти си се появил на сцената със снимките и си поискал откуп. Той е телеграфирал за пет бона и ти ги е предал, не е ли така? След това започнал да съжалява и се свързал с Джейн Тротър, като ѝ казал кой е той. Джейн веднага ти е съобщила и ти си видял сметката на Уилър.

Клайд ме гледаше безмълвно, с безволно отпуснати ръце.

– Това наистина раздвижи нещата. Ти си планирал убийството на Уилър, но Уилър е взел pistolета ми и се е опитал да го насочи към теб. Само две неща ме озадачават. Как си смятал да убиеш Уилър, преди той да посегне за pistolета ми и да ти даде блестящата идея за самоубийството? И защо трябваше да убиваш Рейни? Може би защото не е бил толкова вярно куче, колкото си мислел? Имам една идея по този повод... Рейни не успя да ме улучи при първия си опит за покушение, и ти си му теглил камшика, и то така, че Рейни се обидил и свил мангизите, които взел за снимките на Емил Пери. Отишъл си на арената да го убиеш и си ме засякъл. Видял си удобен начин да припишеш убийството му на мен и си обещал на двамата свидетели огромно възнаграждение, ако дадат показания срещу мен. Нямам си спирачки, братче. Всичко Се е нареждало по твоему. Готов съм да се обзаложа, че имаш и фалшиво алиби за онази нощ. Велда ми каза, че те е нямало до полунощ... имал си някакъв

важен разговор. Стигнало ти е времето, нали?

Клайд зяпаше към пистолета в ръката ми. Държах го на нивото на бедрата си, но той го гледаше право в дулото. Пистолетът на Велда беше насочен към стомаха му.

– Какво направи с Джейн, Клайд? Предполагаше се, че тя се е омъжила. Сигурно си я затворил в някое общежитие и си планирал да се отървеш от нея. Но тя е прочела във вестниците какво е станало с Рейни, избягала е от затвора си, ти си я настигнал и си я хвърлил от моста. Марион Лестър сигурно ти е досаждала с искания за пари, защото те е спипала натясно, докато не си убил и нея.

– Майк... – каза той.

– Мълчи, когато говориш с мен. Искам да знам някои неща, Клайд. Искам да знам къде са тези снимки. Антон не може да ми каже, защото е вече мъртъв. Трябваше да видиш главата му. Очите му бяха там, където би трябвало да бъде устата му. Снимките не бяха при него, значи са мри теб.

Клайд размахва ръце и закрещя. Всеки мускул на лицето му се сви в здрав възел, халатът му се смъкна на пода.

– Не можеш да ми припишеш тези убийства, негоднико! Нямам намерение да отивам на бесилката заради тези убийства.

Велда ме хвана за ръката, но аз се освободих от нея.

– Попадна точно в целта, Клайд. Няма да отидеш на бесилката заради тези убийства, и знаеш ли защо? Защото ще умреш тук, в тази стая. Ще умреш и когато ченгетата дойдат, ще им кажа какво е станало. Ще им кажа, че си държал този револвер в ръцете си и аз съм ти го отнел и съм го използвал сам. Или мога да оставя Велда да го направи и да сложа по-късно патлака в ръката ти. Той е отвъд океана... никой няма да може да установи, че е мой. Как ти харесват тези идеи, Клайд?

– Въобще не му харесват, мистър – прозвуча един глас зад гърба ми. – Пуснете железата на пода, иначе ще си го получите, ти и онази малка уличница.

Не, това не трябваше да ми се случва отново. Моля те, боже, не и този път. Твърдото кръгло дуло на пистолет се притискаше в гърба ми. Пуснах люгера. Пистолетът на Велда удари пода малко след моя. Клайд изкрещя от радост и се хвърли през стаята за револвера. Вдигна го за ръкохватката и ме халоса с него по челюстта. Опитах се да го хвана за ръката, но получих удар в слепоочието, който ме свали на колене. Човекът с пистолета отзад реши да си опита силата и така ме цапардоса по темето, че главата ми сякаш се разлетя на парчета.

Не знам колко време съм лежал така. Времето вече нямаше никакво значение за мен. Първо бях закъснял, след това бях подранил, сега отново бях закъснял. Чух като през мъгла как Клайд заповядва на Велда да отиде в другата стая. След това каза на момъка:

– Вкарай го и него там. Стаята е звукоизолирана и никой няма да ни чуе. Ще се разправа с него, когато привърша с момичето. Искам да наблюдава какво ще направя с нея. Сложи го в едно кресло и го накарай да гледа.

Едни силни ръце ме подхванаха под рамената и краката ми заораха по пода. Затръшна се някаква врата и усетих как ме стоварват в едно кресло. Велда закрещя:

– Не... о, боже!... НЕ!

– Свали всичко – изрева Клайд. – Всичко!

Отворих очи. Клайд стоеше по средата на стаята със скръстени ръце, лицето му този път представляваше маска на незадоволената похот. Другият момък се бе изправил до мен и наблюдаваше как Велда се дърпа назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. Пистолетът все още беше в ръката му.

Всички едновременно видяха, че се помръдвам. Сърцето ми биеше в петите и исках да ги убия и двамата. Клайд просъска:

– Застреляй го, ако се опита да направи нещо. – Той каза това, знаейки, че въпреки всичко ще се опитам да предприема нещо, и момъкът до мен вдигна пистолета.

Имах само секунда, за да видя какво става. Клайд и помощникът му за момент бяха отклонили поглед от Велда. Ръката ѝ измъкна изпод жакета един малък автоматичен пистолет, който веднага изляз и момъкът до мен се хвана за стомаха и се опита да изпсува.

Болката в главата не ми позволяваше да стана. Опитах се да стигна до Велда и паднах, видях, че Клайд я беше сграбчил за ръката и се бореше отчаяно за пистолета. Започнах да се влача към оръжието в ръката на простреляния пазач.

Велда изкрещя:

– Майк... застреляй го! Майк!

Тя се бе свила на две и се опитваше да задържи пистолета. Клайд ѝ направи подсечка и тя се строполи на пода, жакетът ѝ се разцепи на две. Велда изкрещя отново и пистолетът ѝ се плъзна по пода. Клайд нямаше да има време да стигне до него, защото преди това аз щях да съм се добрал до оръжието на другия, и разбра това. Изпсува мръсно, изхвърча през вратата и я захлопна след себе си. Ключалката прещрака и

мебелите от другата страна се върнаха на мястото си, за да блокират изхода. След това се тресна още една врата и Клайд изчезна от апартамента.

Велда положи главата ми в скута си и я залюля нежно.

– Майк, глупачето ми, добре ли си? Майк, кажи ми нещо.

– Добре съм, рожбо. Ще се оправя след минута. – Тя докосна раните на лицето ми и се опита да ги излекува с целувка. Сълзи течаха по страните ѝ. Усмихнах се насила и тя ме прегърна още по-здраво. – Умничката ми тя, ти си ми много умничка, нали? – Напипах тънките презрамки на кобура под остатъците на жакета ѝ. – Ти действаше като истински партньор, Велда. Кой би могъл да си помисли, че едно момиче ще носи кобур под мишницата си?

Тя се засмя и ми помогна да се изправя на крака. Залитнах и посегнах към креслото за опора. Велда опита дръжката на вратата и дръпна с все сила.

– Майк... вратата е заключена. Ние сме в капан.

– По дяволите!

Момъкът на пода се закашля и помръдна. От устата му потече кръв и той се разтресе в последна агония.

– Можеш да издълбаеш една резка на пистолета си, Велда.

Мислех, че ще припадне, но някакъв животински инстинкт изкриви лицето ѝ в злобна гримаса.

– Трябваше да ги убия и двамата. Майк, какво ще правим сега? Не можем да излезем оттук.

– Трябва, Велда. Клайд...

– Той ли беше... той ли е убиецът?

Главата ми се цепеше. Мозъкът ми представляваше смачкана маса от сиво вещество, което протестираше срещу всяка мисъл.

– Той е убиецът. Опитай тази врата още веднъж.

Накрая успях да вдигна пистолета от пода и да се задържа на краката си. Пистолетът тежеше ужасно в ръката ми.

– Майк... онази нощ, в която бе убит Рейни... Клайд имаше някакъв важен разговор. Чух да говорят за това в Бауъри Ин. Той беше там.

Стомахът ми се сви. Кръвта започни да пулсира в ушите ми. Насочих пистолета към ключалката и натиснах спусъка. Това едва не го избри от ръката ми, но ключалката не поддаде. Велда повтори:

– Майк...

– Чух те, по дяволите! Хич не ме е грижа какво си видяла или какво е казал някой друг. Беше Клайд, не можеш ли да го разбереш? Клайд и

Антон играеха комбина. Те притежаваха снимките и...

Спрях и се зазяпах във вратата.

– Снимките... Клайд тръгна за тези снимки. Ако ги намери, ще успее да си осигури протекциите, които са му необходими, за да излезе чист от всичко това, можеш да бъдеш абсолютно сигурна.

Намерих пистолета и го насочих към ключалката, натискайки спусъка, докато стаята не замириса на изгорял барут. Проклетата да е душата му! Тези снимки... те не бяха в апартамента на Антон, нямаше ги също и тук... външната врата се бе затворила твърде бързо, за да има време да вземе каквото и да било със себе си. Оставаше само едно възможно място – офиса на агенцията.

Мисълта за това ми придаде сила и аз започнах да блъскам с рамо вратата, докато тя не поддаде. Велда натискаше заедно с мен и мебелите от другата страна се размърдаха. Налегнахме с все сила върху мъртвия баласт от другата страна, все по-силно и по-силно, докато жилите на вратовете ни не изпъкнаха. Нещо се сгромоляса от купчината и вратата се откряна леко, колкото да ни пусне да излезем.

Наоколо цареше пълна тишина.

Хвърлих пистолета на креслото и вдигнах от пода люгера, като го сложих в кобура под мишницата си. Посочих с пръст към телефона.

– Обади се на Пат. Опитвай, докато се свържеш, а ако не успееш, позвъни в офиса на окръжния прокурор. Мисля, че ще реагират достатъчно бързо. Накарай ги да пуснат съобщение за Клайд и ще можем да го спрем навреме.

Тръгнах към вратата, като се препъвах, и я отворих. Велда извика нещо след мен, което не успях да чуя добре, и изпълзах във фоайето. Асансьорът беше на първия етаж, но служебната таратайка си беше все още на мястото. Започна да се спуска агонизиращо бавно надолу. Спрях в главния вестибюл и се затичах към входната врата. Адмиралът ми хвърли учуден поглед, опита се да ме хване за яката и получи юмрук в мутрата. Изгуби ме в снега, преди да може да стане, но все още го чувах да крещи, докато се качвах в колата си. Бях на два квартала от зданието, когато първите патрулни коли профучаха покрай мен. Пет квартала по-нататък си спомних, че Кони бе отишла в офиса тази нощ.

Усетих отново същото странно чувство в стомаха си, натиснах с крак педала за газта и се понесох през града, така че пресякох Трийсет и трета улица, без да изгубя нито минута.

Когато навлязох в гробището от офисни сгради, намалих скоростта и паркирах. Зад главния вход беше запалена една лампа и старият

портиер седеше под нея и четеше вестник. Точно гледаше колко е часът, когато дръпнах вратата. Той поклати глава и ми махна с ръка да изчезвам.

Ритнах толкова силно вратата, че едва не счупих стъклата. Старото момче захвърли вестника си и завъртя ключа в ключалката.

– Много е късно. Не можеш да влезеш. Затворихме преди половин час. Никакви късни посетители. Разкарай се, боклук.

Не му дадох възможност да затвори вратата под носа ми. Пъхнах си обувката в отвора и влязох вътре.

– Някой да е влизал през последните няколко минути?

Главата му се заклати нервно.

– Никой не е идвал повече от час. Виж какво, не можеш да влезеш, така че защо не...

Клайд не беше се показвал. По дяволите, трябваше да дойде тук. Трябваше да е тук.

– Има ли друг вход?

– Да, отзад. Но е заключен здраво. Никой не може да проникне през него, освен ако не отключи. Вижте какво, мистър...

– О, я по-спокойно! Извикай ченгетата, ако искаш.

– Не разбирам... какво търсите?

Подарих му най-мръсния поглед, на който бях способен.

– Един убиец. С пистолет.

Той преглътна с труд.

– Никой не е идвал тук... вие сигурно се шегувате.

– Да бе, толкова се шегувам, че чак боли. Знаеш ли кой съм аз, приятелю? Казвам се Майк Хамър. Ченгетата ме търсят. Убиецът също ме търси. Всички искат скалпа ми, а аз все още се разхождам на свобода. Сега ми отговори на въпроса – кой е влизал тук тази нощ?

Този път той преглътна шумно.

– Ами... едно момче от първия етаж. Върна се да доработва нещо. Дойдоха и няколко души от отдела за застраховки. Още няколко влязоха с Рой Кармайкъл. Взеха нещо от офиса си и излязоха. Видях и някои други, които се въртяха около регистратурата малко по-късно. Може би ако погледнете там...

– Разбира се, убиецът си е записал името в регистрационната книга. Закарай ме нагоре, приятел. Искам да отида в агенцията на Антон Липсек.

– О, щях да забравя. Преди малко влезе едно младо момиче. Много мило дете. Разбира се, че я пуснах да влезе. Но не си спомням да се е

връщала. Сигурно съм обикалял по етажите.

– Качи ме с асансьора горе.

– По-добре е да използваш асансьора на самообслужване...

Натиках го в един от главните асансьори и той без малко да си изпусне джобния часовник. Погледна ме зверски и тресна вратата. Излязохме на етажа на агенцията и тръгнахме по коридора към офиса. Бях стиснал люгера в ръка. Този път никой нямаше да може да се промъкне зад гърба ми.

Лампите бяха включени, вратите – отворени, широко отворени. Влязох с вдигнат револвер и огледах стаята. Портиерът трепереше на вратата, зениците му се бяха разширили от страх. Тръгнах из стаята, докато агенцията не се освети като през работен ден. Имаше съблекални, няколко по-малки служебни помещения, килери за помощни материали и дрешници, три прибрани тъмни стаички и една не толкова прибрана. Намерих стаята, която търсех, отворих вратата и заставах на прага с отворена уста, за да издишам цялата омраза, която се бе насъбрала в гърдите ми.

Кони лежеше по средата на стаята с широко отворени очи. Гръбнакът ѝ бе превит под формата на буквата „V“. Беше мъртва.

Стаята бе пълна с регистрационни шкаfoве, покрити с прах, което говореше за това, че рядко бяха използвани. Чекмеджето на един от тези шкаfoве бе издърпано, липсваха няколко папки.

Отново бях закъснял.

Портиерът трябваше да се хване за мен, за да не припадне. Опита се да каже нещо, като държеше очите си настрана от тялото. Издаде някакви клокочещи звуци и изкрещя от ужас. Все още се държеше за рамото ми, когато коленичех и разгледах Кони.

Никакви следи, само този израз на невероятна болка в очите ѝ. Цялата работа е била свършена с един силен и бърз удар. Разтворих внимателно пръстите ѝ и измъкнах парчето хартия с инструкции, което тя стискаше толкова здраво. На него пишеше: „Да се прикрепят увеличителното стъкло към екрана...“, останалото бе откъснато. В праха на пода ясно се виждаше мястото, където се е намирал някакъв сандък. Още една тънка линия в праха показваше, че сандъкът е бил наклонен на една страна и измъкнат в коридора. Там обаче нямаше никакви следи от него.

Оставих вратата отворена и се върнах във файето, следван от дребния портиер. След като опитах около дузина комбинации на телефонното табло, се включих в градската мрежа и поисках да ме свържат с

полицията. Портиерът седеше и трепереше, докато съобщавах на дежурния полицаи къде да търсят мъртвото тяло. Когато завърших разговора, избутах малкия човек обратно към асансьора и го накарах да се спуснем в мазето.

Беше точно това, което очаквах. Вратата, за която ми казваше, че е била здраво заключена, за да държи хората навън, зееше широко отворена. Убиецът се бе измъкнал през нея.

Портиерът не искаше да остава сам и се примоли да не го напускам. Блъснах го настрани, изкачих се по стъпалата, излязох в задния двор и заобиколих зданието.

Сега вече знаех къде се криеше убиецът.

Глава 13

Снегът, който отчаяно се опитваше да блокира движенията ми, вече не беше нещо, с което трябваше да се боря. Облегнах се на седалката в колата, отпуснах се напълно и запалих първата приятна цигара от много време насам. Всмуквах дима дълбоко в белите си дробове и го издухвах неохотно. Дори димът изглеждаше приятно, когато се изнизваше през отворения прозорец в нощта.

Всичко изглеждаше толкова бяло, макар да скриваше много мръсотия. Природата правеше всичко възможно, за да се скрие. Карах бавно и внимателно, застанал в дългата редица от коли. Когато включих радиото, чух, че името ми се споменава по полицейските честоти, и завъртях копчето, докато намерих малко среднощна музика.

Когато пристигнах на местоназначението си, вкарах на заден между две коли и дори си дадох труда да заключа вратата като всеки добър гражданин, който се прибира къщи и се кани да прекара остатък от нощта в леглото. В жилищната кооперация все още светеха няколко прозореца, но не можех да кажа дали те бяха на апартамента, който ми бе нужен.

Дръпнах за последен път от цигарата и я хвърлих в пепелника. Тя лежеше малко, проблясквайки в тъмнината, след това угасна. Влязох в предверието и натиснах звънеца. Зумерът запя, вратата се отвори и аз прекрачих прага.

Защо да бързам? Времето бе загубило значението си за мен. Краката ми вземаха всяко стъпало внимателно, едно по едно, и ме изкачваха нагоре. Тръгнах право по коридора към вратата, която ме чакаше отворена и казах:

– Здравей, Джун.

Не чаках за отговор. Промуших се покрай нея и влязох вътре. Минах през стаята и издърпах креслата в центъра. Отидох в спалнята и отворих вратата на дрешника. Влязох в банята и смъкнах завесата на душа. Нахълтах в кухнята и претърсих килера.

Ръцете ми бяха готови да хващат и късат, краката – да ритат, а револверът ми – да стреля. Но в апартамента нямаше никой. Огънят тръгна от петите ми, погълна тялото ми и започна да изгаря мозъка ми. Всяка болка, която бях пренебрегвал до този момент, породила още по-големи болки, които разкъсваха като със зъби плътта ми. Хванах се за ръба

на вратата и се обърнах, за да я погледна с цялата тази болка и омраза, изписани на лицето ми.

В гласа ми се прокрадваха нотките на смъртта.

– Къде е той, Джун?

Обидата в очите ѝ бе повече от красноречива. Тя стоеше изправена в халата си с дълги ръкави, ръцете ѝ притискаха гърлото ѝ, сякаш за да се защити от яростта, която се излъчваше от мен.

– Майк...

Това беше всичко, което можа да каже. Гърдите ѝ се повдигаха под халата, когато задържаше дъха си.

– Къде е той, Джун?

Люгерът сега беше в ръката ми. Палецът ми намери езичето и го издърпа назад.

Устните ѝ, нейните великолепни устни се разкривиха и тя отстъпи крачка назад. Една крачка, след това още една, докато не се озова в центъра на всекидневната.

– Ти го криеш, Джун. Той е дошъл тук. Това е единственото място, където това шантаво копеле може да дойде. Къде е?

Много бавно тя притвори очи и поклати глава.

– О, Майк, моля те... Какво са направили с теб? Майк...

– Намерих Кони. Беше в архива на агенцията. Мъртва. Открих, че папките с документацията са изчезнали. Клайд е имал достатъчно време, за да намери и изнесе тези папки, след като е убил Кони. Намерих и нещо друго, същото, което и тя е намерила. Част от указанието за транспортирането на телевизор. Това е телевизорът, който е трябвало да бъде доставен на Джейн Тротър. Ти обаче си знаела, че тя няма да има нужда от него и затова си го сложила в склада, докато намериш подходящо време, за да се отървеш от него. Била си единственият човек, който е знаел, че той е там... до тази нощ. Клайд го е намерил и го е измъкнал навън, за да не могат да те заподозрят в нищо, така ли?

Очите ѝ се разтвориха широко, очи, които казваха, че това не беше вярно, дори и най-малката част от него.

– Къде е той, Джун?

Вдигнах револвера си и го насочих право в средата на тези смеещи се млади гърди под халата.

– Тук няма никой, Майк. Вече се убеди сам в това. Моля те...

– Седем души са мъртви, Джун. Седем. Ти имаш пръст в цялата тази схема. Прекрасна схема е наистина, но е същата с бели конци и може да се разпадне още преди да си я погледнал. Не си играй с мен, Джун.

Знам защо са били убити и как са били убити. Именно опитите ми да установя кой ги е убил ме принудиха да се въртя в кръг. Вашата съвършена система за шантаж не можеше да остане незасегната. Само един от тези седем човека щеше да умре, ако аз не се бях оказал в стаята заедно с Уилър онази нощ. Кой е можел да предполага, че ще направя всичко възможно, за да унищожа системата ви.

Тя ме наблюдаваше, без да сваля ръце от гърлото си. Поклати глава и каза:

– Не, Майк, не!

Колената ѝ започнаха да треперят и тя се опита да запази равновесие. Беше ѝ дошло прекалено много. Джун протегна ръка, за да се успокои, напипа края на креслото и бавно, дори грациозно, седна на ръба му, прехапала долната си устна със зъби.

Аз кимнах „Да, Джун, да!“. Революертът в ръката ми бе готов за стрелба. Омразата, която се бе насъбрала в мен, бушуваше в гърдите ми и се готвеше да изригне като вулканична лава.

– Първоначално мислех, че Антон е в основата на цялата схема. След това открих, че той е изпращал снимките на Клайд. Бауъри Ин е великолепно място за подбор на момичета. Било е създадено специално за това. Клайд е привлякъл момичетата, а момичетата са привличали клиентите. Кой е посочил на момичетата това място, Джун? Кой го е превърнал в най-желаното и модно заведение за безделниците от града, където Клайд е можел да печели от игралните си маси и да подsigури бизнеса си с фотоси, които са му давали най-стабилното прикритие в света? Ти ли направи това, Джун? На времето Клайд е имал работа с теб и сега е решил, че това е добър начин да остане в бизнеса. Клайд ли беше този, който видя възможностите за шантажиране на големите босове, или ти? Едно е сигурно – това не е бил Антон. Този мухльо има бръмбари в главата си. Но е сътрудничел, нали? Сътрудничел е, защото е видял лесен начин да се сдобие с всички тези скъпи платна, които украсяват апартамента му.

Очите ѝ бяха помътнели, сякаш животът си бе отишъл от тях. Наведо глава и захълца, като прикриваше с една ръка лицето си.

Думите ми излитаха като куршуми.

– Именно така е било. Системата е работила известно време без засечки. Клайд е получил необходимите му протекции и ги е използвал за всичко, което е сметнал за нужно. Но ти, Джун... ти си пожелала да продължите с изнудването. Парите са нещо, което лесно се харесва. Ти си била мозъкът на цялата група... мислещият мозък. Клайд е бил

силната ръка, имал е на разположение цяла армия от корави момчета.

Спрях и я оставих да си издуха носа. Чаках цяла минута.

– Джун!...

Тя повдигна бавно глава. Очите ѝ бяха зачервени, тушът по миглите ѝ се бе размазал и потекъл по страните ѝ.

– Майк... не можеш ли...

– Кой ги уби, Джун? Къде е той?

Ръцете ѝ паднаха в скута ѝ и се скръстиха в отчаяние. Вдигнах револвера.

– Джун! – Очите ѝ гледаха право в мен. – Ще те застрелям, Джун, след това ще изляза и ще го намеря сам. Ще те прострелям там, където боли най-много, и ти няма да умреш бързо... ако не ми кажеш. Трябва само да ми кажеш къде мога да го намеря и ще му дам възможност да използва ръцете си, както се бе опитал вече и както е постъпил с някои от останалите. Къде е той, Джун?

Тя не каза нищо.

Щях да я убия, бог ми е свидетел! Ако не я убиех, тя щеше да се измъкне и да се отърве от мен, защото аз бях единственият, който знаеше какво точно е станало. Срещу нея нямаше нито едно доказателство, което можеше да бъде използвано в съда, и аз го знаех. Но не можех да я убия... Тя беше вътре в играта. Цялата схема бе нейно дело и тя беше толкова виновна, колкото и убиецът!

Револверът в ръката ми потрепера и аз го хванах здраво за ръкохватката, за да го изправа. На лицето ми бе изписана безпомощност, чувствах го. Тя също. Отровата, наречена омраза, се изливаше от душата ми и разкривяваше лицето ми. Очите ми бяха като горещи дупки в главата и цялото ми тяло се люлееше под въздействието на унищожавачата сила, която ме теглеше към нея.

Насочих револвера към главата ѝ, взех я на мерник и казах:

– О, боже, не мога! – Светлината в косите ѝ образуваше блестящ ореол, който връщаше живите към живот, и аз отново виждах лицето на Шарлота вместо нейното.

За момент полудях. Обхвана ме чиста, опустошителна ярост. Главата ми се превърна в кълтящ дом на диви гласове, които се смееха и крещяха да продължа. Когато лудостта ми премина, се бях задъхал като куче и жадно поемах въздух на къси, спазматични глътки.

– Мислех, че мога да го направя. Мислех, че мога да те убия, Джун. Не мога. Някога в живота ми имаше друга жена. Ти ми напомняш за нея. Вече на няколко пъти забеляза омразата на лицето ми... Мразех

нея. Обичах я и я убих. Застрелях я в стомаха. Да, Джун... Не съм мислил, че ще ми е толкова трудно да убия друга жена, но това е така. Няма да умреш тази нощ. Ще те закарам в полицията и ще правиш това, което ти казвам. Седиш и се смееш. Мислиш, че ще се отгървеш. Обещавам ти, че ще направя всичко, за да се провалиш.

Тя стана от креслото.

След това адът се отприщи. Тя ме хвана за ръката и заби юмрук в носа ми. Отхвърчах назад. Нямаше време да вдигна ръце и се натресох в стената. Напълно зашеметен. Дяволът ме бе хванал за шията и едно коляно намери слабините ми. Изкрещях и удвоих сили, за да разчупя хватката на врата си. Нещо ми подсказа да изхвърля крак нагоре и в следващия момент тя се оказа върху мен, опитвайки се да издере очите ми с нокти.

Отместих глава и усетих, че кожата се смъква от лицето ми. Свих юмрук и го изпратих в носа ѝ. В устата ѝ потече кръв и тя изпищя. Опита се да стане, като удряше, риташе и се извиваше, за да се освободи, но аз я държах и пресовах лицето ѝ с юмрук, докато тя не се изгърколи от мен.

Обаче не се отказа от борбата. Стаята къртеше от животински викове, а ръката ми бе извита отзад в мъртва хватка с такава сила, че петите ми се бяха отлепили от пода. В гърба ми се заби коляно и започна да си пробива път към гърдите ми. Спаси ме единствено яростта ми. Тя потече във вените ми и ми даде сили за едно огромно, последно усилие, което ме освободи от желязната хватка, и Джун се оказа пред мен. Опита се още веднъж да мине отзад, но аз подскочих, за да я посрещна и я хванах за дрехите, за да я задържа близо до себе си.

Тя се изви мощно, раздаде се силен звук на разкъсваща се тъкан и халатът ѝ остана в ръцете ми. Джун се впусна през стаята чисто гола, с изключение на обувките с високи токове и найлоновите чорапи. Тя протегна ръка през масата, за да отвори чекмеджето, и го отвори достатъчно, за да видя блестящия метал на револвера, който се опитваше да измъкне оттам.

Но моят се оказа по-бързо в ръката ми и аз казах дрезгаво:

– Стой спокойно, Джун!

Тя замръзна на място, нито едно мускулче не помръдваше на това прекрасно тяло. Ръцете ѝ все още се намираха на чекмеджето, само на няколко инча от оръжието. Нямаше нужда да ѝ се напомня, че не трябва да го пипа.

Оставих я да стои в тази поза, в тази смешна и срамна поза, докато

вдигах телефона от вилката на стената. Трябваше да се уверя в едно нещо. Обадох се в Справки, дадох адреса на Клайд и получих номера на телефона му. Трябваше да приложа доста усилия, за да убедя полиция отсреща да даде слушалката на Велда. Зададох ѝ само един въпрос и тя отговори веднага. Каза, че Клайд е бил намерен мъртъв в мазето. Моят приятел, шведът, го е халосал неизвестно защо с ръжена, когато той опитвал да се измъкне навън. Клайд не беше ходил в офиса! Тя продължаваше да задава въпроси, когато затворих телефона.

Сега всичко бе свършило. Бях открил защо, бях открил как, сега знаех и кой. Мъртвите можеха да бъдат мъртви завинаги. Сега отмъщението беше мое.

– Обърни се, Джун! – казах аз.

Един балетмайстор едва ли щеше да го направи по-изящно. Джун балансираше на върха на обувките си и ме гледаше право в зениците, всички дяволи от ада сякаш надничаха през очите ѝ. Желанието за убийство бе толкова могъща сила, че можех да го усетя от другия край на стаята. Юнона, царицата на всички богини, стоеше гола пред мен и кожата ѝ блестеше на светлината.

Утре щях да си получа разрешителното от окръжния прокурор заедно с извиненията му. Утре Ед Купър щеше да направи големия си удар. Но това щеше да бъде утре, а сега все още беше нощта на моето отмъщение.

Погледнах през Олимп и се втренчих в Джун.

– Трябваше да се сетя за това, Джун. Идваше ми на ум всеки път, когато обръщаше тези големи прекрасни очи към мен. Знаех го винаги, когато предлагаше някоя от малките си любовни игри, а след това изтърпваше от страх, защото не смееше да ги продължиш. По дяволите, знаех го през цялото време, но не можех да повярвам. Как можах да допусна това да се случи точно с мен, с мъж, който обича жените и който познава всичките им хитрини? Съгласен съм, вие с Клайд сте имали бизнесменско споразумение. Но кой кого е издържал, Джун? Ти ли си причината, поради която Велда възбуди толкова много Клайд? Господи, какъв задник съм! Трябваше да се сетя още в деня, когато ме заведе на вечеря в онова проклето заведение. Там имаше една лесбийка, която те последва в дамската тоалетна. Бих могъл да се обзаложа, че сигурно се е ритнала отзад, когато е разбрала, че ти не си по-добра от нея. Това беше роля, която те устройваше свършено. Толкова добре я играеше, че тези, които знаеха за нея, не смееха да говорят. Аз, Майк Хамър, знам за нея и ще говоря. Ще кажа, че си убила Честър Уилър, защото е побеснял

от яд, че някакво момиче го е прецакало, и е решил да го изобличи, убила си Рейни, защото те е лишил от някакви мръсни мангизи, убила си Джийн Тротър, защото е знаела истината, както и Марион Лестър. Не можеше да търпиш някой да те изнудва, защото случайно е научил истината. След това Кони умря, защото стигна до истината, когато намери онзи телевизор в склада на агенцията и разбра, че никога не си го доставяла на Джийн Тротър просто защото тя е била толкова омъжена, колкото и ти. Да, ще разкажа всичко, но преди това ще направя нещо друго.

Пуснах люгера на пода.

Тя още не можеше да се справи от потресението и пропусна шанса си. Люгерът бе отново в ръката ми, преди тя да е успяла да сграбчи патлака от чекмеджето. Бях забравил всичките си ограничения относно стрелбата по жени. Засмях се през кръвта на устните си и вдигнах люгера, когато Джун се извъртя с очи, изригващи такава омраза, каквато никога не бях виждал. Револверът подскачаше в ръката ми и плюеше мръсните малки куршуми, които размазваха убиеца по стената на периоди, които се превърнаха в кома, когато кръвта започна да изтича от дупките. Джун живя до последния куршум, който разкъсваше плът и вътрешности, след това умря с тези пълни, червени устни, разтворени в озъбената гримаса на страданието и страшното знание за смъртта.

Живя достатъчно дълго, за да ме чуе как казвам, че тя бе единственият човек, който можеше да бъде убиецът, единственият, който винаги разполагаше с повече време. Единственият, който имаше шанса да превърне самоличността си в нещо ужасяващо неустановено. Единственият, който можеше да стреля по мен на Бродуей, защото ме бе проследила от мига, в който напуснах къщата ѝ. Тя беше този, който стоеше зад всички тези убийства, защото имаше съвършено основание за тях, както и Клайд, но Клайд не беше убивал никого. И утре това щеше да бъде доказан факт и някои хора щяха да се побъркат при вида на това как изглеждаше в действителност, с късата си коса, вчесана назад и с линия от едната страна.

Джун умря, чувайки всичко това, и аз се засмях още веднъж, когато пристъпих към безформената маса, през всички надуваеми гумени играчки, които се бяха свлекли на пода заедно с халата ѝ, през всички неизбежните илюзии, с които тя толкова умело прикриваше здравите си мускули. Беше ми забавно. Много забавно. Дори по-забавно, отколкото си мислех, че може да бъде. Изплюх се върху калта, която беше Джун, царицата на боговете и богините, и разбрах защо винаги когато погледнех към нея, изпитвах някакво притеснение, което всъщност си беше

отвращение.

Истинската Юнона е била богиня на женствеността, богиня на...
всъщност вие знаете на какво. А Джун...

ДЖУН БЕШЕ МЪЖ!!!

КРАЙ

© 1950 Мики Спилейн

Mickey Spillane
Vengeance is Mine, 1950

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2008

Публикация:

Мики Спилейн. Отмъщението е мое
Американска. Първо издание

Превод: ЕАР

Редактор: ЕАР

Коректор: ЕАР

Художествено оформление: ЕАР

Набор: ЕАР

Компютърен дизайн: Александър Мандалов

Формат 84×108/32. Печатни коли: 16. Цена 25 лв.

Евразия, София, 1993

Печат: ДФ „Полиграфия“

с/о GPA, Sofia

1957 by E. P. Dutton & Co. Inc.

Mickey Spillane. Vengeance is Mine.

London: Transworld Publishers, Corgi Books, 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5311>]